

Contesa de Segur
POVEȘTI CU ZÂNE

Editura DELTA
Jibou. 2002-

POVEȘTI CU ZÂNE

/ Măicuța bolnavă

A fost odată o femeie văduvă și sărmană, care trăia singură cu băiețelul ei Henri, pe care îl iubea nespus de mult. Acest băiețel, avea doar șapte ani, era cuminte și bun, îngrijea gospodăria, mătura, spăla podelele, gătea, cultiva grădina, apoi, când aceste treburi erau terminate, se ocupa de hainele sale pe care le cârpea, de ghetetele mamei pe care le repara, iar după puterile și priceperea lui, mai făcea un scaun, o măsuță, o bancă și alte lucruri necesare în gospodărie. Mama lui muncea alături de el, cosea pânze pe caic le vindea și din banii primiți pe acestea, trăiau amândoi.

Căsuța lor era așezată la poalele unui munte, departe de lume. Înconjurat de o apă, de stânci înalte și prăpăstii adânci, muntele era atât de înalt și primejdios încât nimeni n-a reușit vreodată să ajungă până în vârful lui.

Sărăcia lor nu-i împiedica să se simtă mulțumiți și fericiți dar, iată că într-o zi, măicuța lui se îmbolnăvi. Nu aveau bani pentru a chema un medic și nici nu cunoșteau vreunul care ar fi putut veni până la ei, așa că bietul Henri nu știa ce să facă, cum să-și îngrijească mama să se însănătoșească. Zi și noapte veghea la căpătâiul ei, îi dădea puțină apă când îi era sete, pentru că altceva nu avea ce să-i dea. Când măicuța lui dormea, mânca puțin, un colț de pâine uscată și o privea plângând.

Pe zi ce trecea, boala devenea tot mai grea, și starea femeii se înrăutățea din ce în ce mai tare, încât ajunsese în pragul morții. Nu se mai mișca, nu mai vorbea, nu mai bea nici măcar apă, și nu-l mai recunoștea nici pe băiețelul ei Henri care, îngenunchat lângă patul ei, plângea. Cuprins de deznădejde el strigă:

— Zână Binefăcătoare, ajută-mă! Salvează-o pe mama mea!

De-abia rosti aceste cuvinte și fereastra se deschise. În odaie intră o doamnă frumoasă, îmbrăcată în veșminte scumpe, care cu o voce blândă, îl întrebă:

— M-ai chemat, micuțule Henri? Cu ce te pot ajuta?

— Doamnă, strigă Henri căzând în genunchi și împreunându-și mâinile a rugă, dacă sunteți Zâna Binefăcătoare, salvați-o pe scumpa mea mamă care e pe moarte și mă va lăsa singur pe lume.

Pov^ot cu âne

Zâna îl privi înduioșată de ruga lui, apoi, fără să respire nici un cuvânt, se apropie de femeia bolnavă, o privi cu atenție, o atinse cu mâna pe frunte și spuse:

— Eu nu pot s-o vindec pe mama ta, dragul meu copil. Numai tu o poți însănătoși. Viața ei depinde de tine, de curajul tău și de călătoria pe care va trebui s-o faci și despre care îți voi vorbi.

— Vă rog, doamnă, spuneți! Fac orice ca s-o salvez pe mămica mea!

— Mama ta, spuse zâna, se poate vindeca doar cu *planta vieții*, care crește în vârful muntelui pe care îl vezi prin această fereastră. Când vei avea planta, vei stoarce sucul ei pe buzele mamei tale, și doar astfel ea va reveni la viață.

— Am să plec imediat, doamnă, dar în lipsa mea cine o va îngriji pe mama? întrebă el plângând. Va muri până la întoarcerea mea...

— Fii liniștit, sărman copil. Dacă te duci după *planta vieții*, mama ta nu va avea nevoie de îngrijiri până la întoarcerea ta și va rămâne în starea în care se află acum. Dar tu, știi că vei întâmpina multe primejdii și vei avea mari greutăți până vei primi această plantă. Va trebui să ai mult curaj, multă voinicie și să faci totul cu multă răbdare pentru a o aduce.

— Nu mă îndoiesc, doamnă, că-mi vor lipsi curajul, voinicia și răbdarea dar, spuneți-mi cum voi găsi această plantă printre toate celelalte ce acoperă vârful muntelui?

— Sus pe munte va trebui să-l chemi pe doctorul care îngrijește *planta vieții*, la care îi vei spune că te-am trimis eu. Atunci vei primi o tulpină de la el.

Mulțumind zânei, îi sărută mâna, apoi își luă rămas bun de la mama sa acoperind-o cu sărutări, își luă o bucată de pâine în buzunar și plecă, salutând-o respectuos pe zână.

Privind acest copil de numai șapte ani, care pleca singur pe un munte atât de primejdios, zâna zâmbi trist, pentru căștia că toți cei ce-au încercat să-i atingă vârful au pierit.

2. Corbul, Cocosul si Broasca

Micuțul Henri porni cu hotărâre spre muntele ce se afla mult mai departe decât părea. El credea că va ajunge într-o jumătate de oră, dar merse o zi întreagăși abia ajunse la poalele lui.

Pe drum, văzu un corb care-și prinsese piciorul într-o capcană pusă de un băiat rău. Zadarnic încerca bietul corb să scape din capcana care îl făcea să sufere cumplit. Henri se grăbi să ajungă la el și tăie sfoara care ținea piciorul corbului. Eliberat, corbul zbură în înaltul cerului, după ce îi spuse lui Henri:

— îți mulțumesc, dragul meu Henri. Am să te răsplătesc pentru această faptă bună.

A fost foarte mirat auzind un corb vorbind, dar își continuă drumul cu gândul la mama sa și la această plantă a vieții care o va însănătoși.

Mai târziu, obosit, s-a pus să se odihnească într-o poienițăși să mănânce puțin din bucata de pâine, când văzu un cocoș urmărit de o vulpe care era gata să-l prindă, cu toate eforturile lui de a scăpa din ghearele acesteia. Cocoșul trecu pe lângă Henri care atent, îl și prinse cu îndemănare, ascunzându-l sub haina sa. Vulpea nici nu apucase să-l vadăși continuă să fugă prin pădure, crezând că cocoșul nu putea să fie prea departe de ea. Nemișcat, Henri așteptă ca vulpea să se facă nevăzutăși Povești cu lâne **ând nu se** imai zări, eliberă cocoșul care îi șopti:

— **Îți** mulțumesc, dragul meu Henri. Am să te răsplătesc "**ntru aceas** tă faptă bună.

După ce se odihni, copilul porni mai departe. Merse puțin și zări un șarpe ce voia să înghită o broscuță. Paralizată de frică, ea nici nu se mișca, văzând șarpele venind atât de repede spre ea, cu gura căscată. Împietrită de groazăși tremurând, se aștepta să fie înghițită, dar Henri nu pierdu timpul și apucă o piatră pe care o aruncă în gura șarpelui, tocmai în clipa în care era pe cale să înșface broscuța. Șarpele se sufocăși muri. La rândul ei, broscuța se îndreptă spre Henri și-i spuse:

— **Îți** mulțumesc, dragul meu Henri. Am să te răsplătesc pentru fapta ta bună.

De data aceasta, Henri nu se mai miră auzind și o broscuță vorbind și își continuă mai departe drumul.

La puțin timp după această întâmplare, ajunse la ^{Pov^ot cu âne} ~~pe malul~~ muntelui, unde văzu un râu mare și adânc, larg încât abia se zărea malul celălalt.

Băiețelul se opri deznădăjduit. Nu era nici un pod sau o barcă cu care putea traversa râul; degeaba merse de jur împrejurul muntelui, nu se vedea nimic, doar apă. Atunci, plângând se așeză pe malul râului.

— Zână Binefăcătoare, strigă el, ajută-mă! La ce-mi folosește săștiu că în vârful muntelui este planta care o poate salva pe mama mea, dacă nu pot ajunge acolo?

În acea clipă cocoșul pe care îl salvase din gura vulpii, apără pe malul râului și-i spuse:

— Dragul meu, Zâna Binefăcătoare nu te poate ajuta. Muntele acesta nu este supus puterilor sale; dar pentru că tu mi-ai salvat viața, vreau să-ți arăt recunoștința mea. Urcă-te pe spatele meu, Henri, și pe cinstea mea de cocoș că te voi trece râul.

Henri nu șovăi nici o clipă. Se urcă în spinarea cocoșului, deși credea că va cădea în apă. Dar nu se întâmplă nimic, nici măcar nu fu stropit. În spinarea cocoșului ședea foarte bine, parcă ar fi fost călare pe un cal. Se ținea cu putere de creasta cocoșului, care porni în zbor spre malul celălalt.

Zborul a durat douăzeci și una de zile peste râul ce părea că nu are sfârșit și, în acest timp, lui Henri nu i-a fost nici foame, nici sete, nici somn. Când ajunseră, băiatul mulțumi frumos cocoșului, care după ce își umflă cu grație penele, dispăru. Puțin după aceea, Henri privi înapoi: râul dispăruse și el.

— Cu siguranță, își zise, duhul rău al muntelui a vrut să mă oprească, dar cu ajutorul Zânei Binefăcătoare, sunt aproape de sfârșitul drumului...

3. Secerișul

Mai merse băiatul mult timp, dar părea că nu e nici mai departe, nici mai aproape de vârful muntelui. Alt copil s-ar fi descurajat și s-ar fi întors din drum, dar bravul Henri, cu toate că era foarte obosit, nu-și pierdu nădejdea și mai merse încă douăzeci și una de zile, fără să înainteze mai departe. La fel de hotărât ca și în prima zi, spuse:

— Chiar dacă ar trebui să merg o sută de ani, tot voi ajunge până sus, pe munte.

De-abia rosti aceste cuvinte și în fața lui apără un bătrânel care-l privea cu șiretenie.

— Văd că vrei să ajungi neapărat sus, băiatule, spuse bătrânul. Ce cauți tu aici, pe munte?

— *Planta vieții*, domnule. Cu această plantă trebuie s-o salvez pe mama mea care e pe moarte.

Bătrânul își clătină capul, își rezemă bărbia ascuțită pe mânerul de aur al bastonului său și spuse după ce-l privi îndelung pe Henri:

— Chipul tău este dulce și sincer, băiete. Îmi plac. Eu sunt unul din duhurile muntelui. Nu pot să te las să treci mai departe numai dacă îmi vei secera tot grâul, îl vei măcina, îl vei face făinăși din făină să-mi faci pâine. Când vei termina de secerat, măcinat și copt, cheamă-mă. Uneltele de care ai nevoie, le vei găsi în groapa de lângă tine. Lanurile de grâu se află în fața ta și acoperă muntele...

Zicând acestea, bătrânul dispăru, iar Henri rămase îngrijorat privind lanurile de grâu ce se desfășurau în fața sa. Totuși, nu stătu pe gânduri. Luă din groapă o secere și începu să taie grâul, hotărât să facă treabă bună. Munci astfel o sută nouăzeci și cinci de zile și nopți, iar când totul fu cules, Henri bătu snopii cu bătătorul care-i era la îndemână, acest lucru durând alte șaptezeci de zile. Apoi macină boabele la moara care apără în apropiere, lângă lanuri. Când termină de măcinat și grâul devenise făină, începu să plămădeascăși să coacă pâinile. Măcinatul și coptul durară încă o sută douăzeci de zile. Pe măsură ce se coceau, el așeza frumos pâinile calde în rafturi, așa cum se așază cărțile într-o bibliotecă.

Fericit că totul a ieșit bine, cu glasul plin de bucurie, îl strigă pe duhul muntelui care apără imediat. Acesta începu să numere pâinile care erau în număr de o sutășaizeci și opt de L iii trei sute douăzeci și nouă, gustă puțin din prima și din ultima pâine, se apropie de băiat, îl mângâie pe obraz și-i spuse:

— Ești un băiat bun și harnic. Vreau să te răsplătesc

— entru munca ta.

Pov^ot cu âne

Spunând acestea, duhul scoase din buzunar o tabacheră 'e lemn și i-o dădu lui Henri zâmbind:

— Această tabacheră s-o deschizi numai când vei ajunge casă. In ea vei găsi un tutun cum n-ai mai avut.

Darul duhului nu i se păru folositor lui Henri pentru că el u fuma niciodată. Dar fiind bine educat, nu putea să-i spună uhului ce gândea, așa că îi mulțumi bătrânului care dispăru în îohote de râs.

4. Culesul viilor

Bucuros că fiecare pas îl apropia de vârful muntelui, Henri porni din nou la drum. In trei ore străbătu trei sferturi din drum, dar fu oprit de un zid foarte înalt, pe care nu-l zărise până atunci. După trei zile de mers de-a lungul zidului observă îngrozit că acesta înconjoară muntele, și nu se vedea nici o crăpătură cât de mică, prin care să poată trece.

Se așeză jos pe pământ și se gândi ce trebuie să facă. Astfel se hotărî să aștepte și așteptă timp de patruzeci de zile, ?ând în sfârșit își zise:

— Chiar dacă ar trebui să mai aștept o sută de ani, tot nu mă voi mișca de aici.

Nu termină de rostit aceste cuvinte, că o parte din zid se dărâmă într-un zgomot asurzitor și prin spărtură băiatul văzu apărând un uriaș care rotea deasupra capului o bătă mare și groasă.

— Văd că vrei să treci, băiatule. Ce cauți tu în cuprinsul zidurilor mele?

— Caut *planta vieții*, domnule Uriăș, ca s-o ajut pe mama mea să se vindece, pentru că este foarte bolnavă. Dacă poți să mă ajuți să trec zidul acesta, aș face orice serviciu mi-ai cere.

— într-adevăr?... Ascultă-mă, atunci: vād că ești sincer și îmi place chipul tău blând. Eu sunt unul din duhurile muntelui și te pot ajuta să treci zidul, doar dacă vei lucra în viile mele. Va trebui să culegi strugurii, să-i tescuiеști, să pui mustul în butoaie și să le aranjezi în pivniță. Vei găsi tot ce-ți trebuie lângă zid, iar când vei termina, cheamă-mă.

Uriășul dispăru închizând zidul în urma sa. Când privi în jur, Henri văzu o întindere mare de vii, dar nu se descurajăși-și zise: „Am reușit să culeg grâul bătrânului, voi reuși să culeg și strugurii uriașului. Am să mă descurc și de această dată.”

Și începu să taie strugurii cu o foarfecă pe care o găsi aproape de picioarele sale, apoi îi puse în ciubere. întreaga recoltă o "culese în treizeci de zile, apoi puse în teasc strugurii și vinul în butoaie, după care le așeză în pivniță, pe măsură ce le umplea. Alte nouăzeci de zile trecură, după care îl chemă pe uriaș. Acesta apăru imediat, cercetă butoaiele, gustă vinul din primul și din ultimul butoi, apoi îi spuse lui Henri:

— Ești un băiat de treabă. Vreau să te răsplătesc pentru această muncă, să nu se spună că ai muncit degeaba pentru Uriășul muntelui.

Astfel, scoase din buzunar un scai și-l dădu lui Henri spunându-i:

— Când vei fi acasă la tine, ori de câte ori ai să-ți dorești ceva, să miroși acest scai.

Henri luă darul zâmbind cu amabilitate, gândindu-se că acest scai nu era mare lucru. în aceeași clipă uriașul fluieră atât de tare, încât muntele se cutremură iar zidul și uriașul dispărură, ca prin farmec, și Henri își continuă drumul.

5. Vânătoarea

Mai avea de mers doar o jumătate de oră până în vârful muntelui când, deodată se pomeni în fața unei prăpăstii, atât de mari încât îi era imposibil să sară peste ea, și adâncă de nu i se zărea fundul.

Henri nu se descurajăși merse pe marginea prăpastiei până reveni iar la locul de unde plecase. Atunci văzu că prăpastia înconjura muntele.

— Ce să fac? își spuse el. Abia am scăpat de duhurile muntelui și-acum sunt din nou în încurcătură. Cum să trec această prăpastie?

Pentru prima oară de când începuse explorarea muntelui, i se umplură ochii de lacrimi. Nu era nici un mijloc să treacă prăpastia, și neavând încotro se așeză pe marginea ei.

Deodată auzi un u let îngrozitor și ntoi ;ându-se văzu la câțiva pași de el un lup uriaș care îl j rivea cu ochii amenințători.

— Ce cauți pe moșiile mele? îl m.rebă lupul cu o voce înspăimântătoare.

— Domnule Lup, iartă-mi îndrăzneala de a trece peste moșiile tale dar caut *planta vieții* pentru măicuța mea care este pe moarte. Dacă mă puteți ajuta să trec prăpastia, am să mă supun oricărui lucru pe care mi-l veți cere.

— Ei bine, băiatule, dacă este așa precum spui tu, îți cer să îmi prinzi tot vânatul din pădure, păsări și animale, să-mi faci fripturi și pateuri, și pe cinstea mea de duh al muntelui am să te ajut să treci prăpastia. Vei găsi tot ce-ți trebuie pentru vânătoare și pentru pregătit vânatul lângă acel copac mare. Când vei fi gata, să mă chemi. Spunând acestea, Lupul dispăru!

Lui Henri îi reveni curajul. Luă un arc cu săgeți și începu să tragă în potârniche, sitari, găinușe, cocoși sălbatici, dar, cum nu știa să ochească bine, nu nimerea nimic, nici măcar o pasăre.

Trecuseră deja opt zile de când tot încerca să tragă cu arcul în păsări, când iată că apare lângă el corbul căruia îi salvase viața la începutul călătoriei.

— Tu ești cel care mi-a salvat viața, croncăni corbul, și acum sunt gata să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Trebuie să mățin de cuvânt, deoarece, dacă nu îndeplinești cerințele lupului, te va mânca pe tine în locul vânatului. Hai, să mergem; eu am să vânez, iar tu vei aduna vânatul și-l vei pregăti așa cum ți-a cerut lupul.

Spunând acestea, corbul zbură deasupra pădurilor și, cu lovituri de cioc și gheare, omorî toate păsările din pădure. În o sută cincizeci de zile vână un milion opt sute șaiszeci de mii șapte sute douăzeci și șase de bucăți: păsări, animale și alte vietăți ale pădurii. După ce corbul le omora, Henri le jumulea și le pregătea, fie fripturi, fie pateuri. Când isprăvi, le așeză frumos în lădițe, după care corbul îi spuse:

— Rămâi cu bine, Henri! Mai ai un singur obstacol, dar eu nu te mai pot ajuta. Mergi înainte cu nădejdea în suflet pentru că zânele îi ocrotesc pe copiii care-și iubesc părinții.

Înainte de a apuca Henri să-i mulțumească, corbul se făcu nevăzut. Băiatul chemă lupul și-i snuse:

— Iată, doi inule Lup, tot \hiatul este pregătit pentru dumneavoastră. L am gătit așa cu 1 mi-ați poruncit. Și acum, vă rog să mă ajutați să trec prăpastia.

Lupul privi vânatul, mancă un căprior fript și înghiți un pateu, își linse botul și spuse:

— Ești un băiat viteaz și de ispravă. Să nu se spună că ai muncit degeaba pentru un duh al muntelui, am să te răsplătesc și am să te rog să primești acest dar din partea mea...

Zicând acestea, îi dădu lui Henri un băț, pe care îl luase din pădure, și adăugă:

— După ce vei avea *planta vieții* vei dori să te întorci repede acasă, să încaleci acest băț.

Henri era gata să arunce bățul, socotindu-l nefolositor, dar se gândi că n-ar fi frumos să-l refuze. îl luă, mulțumind lupului.

— Suie-te acum în spinarea mea, spuse lupul.

Henri se supuse, iar acesta, dintr-o săritură uriașă, îl trecu de cealaltă parte a prăpastiei. Băiatul îi mulțumi și își continuă drumul.

6. Pescuitul

În sfârșit se vedea grădina unde creștea *planta vieții* simți cum inima îi tresaltă de bucurie. Piciorușele lui mici, făceau acum niște pași mari ce se îndreptau spre grădinăși fu cât pe ce să cadă într-o groapă. Se feri la timp să nu cadăși când privi în jur, văzu un iaz plin cu apăși atât de lung că nu i se vedea capătul.

— Trebuie să fie acea ultimă piedică despre care mi-a vorbit corbul, gândi Henri. Am reușit să trec peste toate celelalte cu ajutorul Zânei Binefăcătoare, tot ea mă va ajuta să trec și peste aceasta. Zâna mi-a trimis cocoșul și corbul, precum și cele trei duhuri ale muntelui: bătrânul, uriașul și lupul. Am să aștept să binevoiască să mă ajute pentru ultima oară.

Zicând acestea, merse pe marginea iazului, nădăjduind să-i găsească capătul. După două zile de drum, se trezi în același loc de unde plecase. Nu se necăji, nu se descurajă, ci se așeză pe marginea iazului și spuse:

— Nu mă voi mișca de aici până când duhul muntelui nu mă va ajuta să trec peste iaz.

Abia termină de rostit aceste cuvinte că apărură în fața lui un motan uriaș care mieuna atât de înfiorător, încât bietul Henri se sperie.

— Ce cauți aici? îi spuse motanul. Știi că doar cu lovitură de gheară te-aș putea face bucăți?

— Nu am nici o îndoială, domnule Motan, dar cred că mă veți cruța aflând că eu caut *planta vieții*, pentru a o salva pe biata mea măicuță care poate să moară. Dacă binevoiți a-mi permite să trec iazul, sunt gata să fac tot ce-mi veți cere.

— Adevărat? spuse motanul. Ascultă, îmi place chipul tău. Dacă poți să-mi pescuiești toți peștii din iaz să-i frigi și să-i pui în saramură, pe cuvântul meu de motan că te voi trece de cealaltă parte a iazului. Aici este tot ce-ți trebuie pentru a pescui și pentru a găti peștele. Când vei fi gata, să mă chemi.

Henri văzu la câțiva pași plase, undițe, cârlige și tot ce-i trebuia. Aruncă mai întâi un năvod, cu gândul că va prinde dintr-o dată mult pește. Dar când scoase năvodul, văzu că nu se prinse nimic. Crezând că n-a procedat bine, îl aruncă din nou și îl ridică cu băgare de seamă, dar tot nimic.

După zece zile de încercări zadarnice, Henri, lăsă năvodul deoparte și apucă undița. Așteptă o oră, două, nici un pește nu se prindea în cârlig. Își tot schimbă locul până ce înconjură iazul, dar în zadar. Neștiind ce să mai facă, se gândi la Zâna Binefăcătoare care îl părăsea ea oare tocmai acum la sfârșitul încercărilor sale? Îngândurat, privea cu tristețe apa când, deodată, iazul începu să se miște și din apă se ivi capul unei broscuțe.

— Henri, spuse broscuța, mi-ai salvat viața, e rândul meu să o salvez și eu pe a ta. Va trebui să îndeplinești poruncile motanului, deoarece, te va ronța pe tine dacă faci altfel. Nu poți prinde peștii pentru că iazul este foarte adânc și ei se ascund tocmai în adâncul lui. Ai încredere în mine. Tu aprinde focul ca să-i frigi și pregătește butoaiele ca să-i pui la saramură. Am să-ți aduc toți peștii.

Broscuța dispărură în iaz și Henri văzu apa agitându-se atât de tare, de parcă s-ar fi dat o luptă pe fundul ei. Învingătoare, broscuța apărură la suprafață, ținând în lăbuțe un minunat pește somn. Nici nu apucă Henri să ridice somnul, că broscuța reapărură cu un crap. Munci ea astfel, timp de șaizeci de zile iar Henri prăjea peștii cei mari, iar pe cei mici îi pune în butoaie și îi săra. După două luni de pescuit, broscuța sări pe mal și-i spuselui Henri:*

— N-a mai rămas nici un pește în iaz. Îi poți chema pe motanul muntelui.

Pov^ot cu âne

Henri mulțumi din inimă broscuței iar broscuța își lăsa dură lăbuța umedă pe care acesta i-o strânse cu dragoste, după care dispăru.

După cincisprezece zile când toți peștii fripți și toate butoaiele cu pește sărat erau frumos aranjate, Henri îl chemă pe motanul muntelui, care apăru imediat.

— Iată, domnule Motan, toți peștii pregătiți pentru dumneavoastră, fripți și sărați. Vă rog să vă respectați promisiunea și să mă treceți de partea cealaltă a iazului.

Motanul cercetă totul, gustă un pește fript și unul sărat, își linse botul, surâse și-i spuse lui Henri mulțumit:

. — Ești un băiat de treabă. Vreau să-ți răsplătesc răbdarea și munca ta, să nu se spună că ai muncit degeaba pentru duhul muntelui. Motanul își smulse o ghearăși i-o dădu lui Henri zicând:

— Când vei fi obosit sau bolnav sau când vei simți că îmbătrânești, atinge-ți fruntea de gheara aceasta și boala, suferința sau bătrânețea vor dispărea. Aceeași putere o va avea și pentru cei pe care îi iubești sau îi vei iubi.

Henri mulțumi din suflet motanului și încercă pe loc puterea ghearei pentru că era istovit de oboseală. Abia își atinse fruntea cu ea când simți că primește forțe noi, că era deja înviorat și voios. Motanul zâmbi și-i spuse:

— Hai, suie-te pe coada mea!

Henri ascultăși imediat coada motanului se lungi într-atât, încât ajunse de partea cealaltă a iazului.

După ce îl salută respectuos pe motan, Henri alergă către grădina în care se găsea *planta vieții*. Mai erau doar vreo sută de pași și se temea să nu se ivească o nouă piedică. Dar iată că ajunsese. Cum să găsească el *planta vieții* printre atâtea plante și

ierburi pe care nu le cunoștea? își aminti că Zâna Binefăcătoare îi spusese să-l cheme pe doctorul care îngrijea grădina zânelor, îl strigă cu glas tare și auzi un zgomot printre plantele din apropiere. În fața lui apăru un pitic cu o carte sub braț, cu ochelari pe năsul său mititel și cu o manta neagră pe umeri.

— Ce cauți aici, micuțule? îl întreabă doctorul înălțându-se în vârful picioarelor. Cum ai ajuns până aici?

— M-a trimis Zâna Binefăcătoare să vă cer *planta vieții* pentru a o vindeca pe mama mea.

— Cei ce vin din partea Zânei Binefăcătoare sunt bineveniți! Hai, micuțule, să-ți dau planta pe care o cauți.

Doctorul se grăbi să intre în grădină, printre plante. Henri abia îl putea urma, pentru că, mititel cum era, se afunda cu totul printre ierburi. În sfârșit ajunseră lângă o plantă ce creștea mai departe de celelalte. Doctorul tăie o tulpină și i-o dădu lui Henri spunându-i bucuros:

— Iată *planta vieții*. S-o folosești așa cum te-a învățat zâna. Dar ai grijă să nu cumva s-o lași din mână. Oriunde ai pune-o, ți-ar scăpa și n-o vei mai găsi niciodată.

Nici n-apucă Henri să-i mulțumească pentru leac, că piticul dispăruse în grădina de plante medicinale.

Rămas singur, băiatul se gândea acum, la drumul spre casă.

— Dacă aș întâlni la coborâre aceleași piedici, voi pierde planta prețioasă care trebuie să redea viața mamei mele... Deodată își aminti de bățul lupului.

— Să vedem dacă are într-adevăr puterea de a mă duce repede acasă.

Încalcă bățul și-și dori să se întoarcă acasă. În aceeași clipă se simți ridicat în văzduh, străbătându-l cu iuțeala fulgerului, și se pomeni acasă, lângă patul mamei sale. Se duse la ea, o sărută cu dragoste, dar ea nu-l vedea și nu-l auzea.

Fără să mai piardă timpul, Henri stoarse sucul plantei pe buzele mamei sale care deschise imediat ochii, îl îmbrățișă și i spuse:

— Copilul meu, dragul meu Henri, știu că am fost grav bolnavă, dar acum mă simt bine și mi-e foame. Apoi îl privi uimită:

— Ce mare te-ai făcut! Ce s-a întâmplat? Cum ai putut crește așa de mult în câteva zile?

Henri crescuse într-adevăr, căci se împliniseră doi ani, șapte luni și șase zile de când plecase de acasă să caute *planta vieții*, iar acum avea aproape zece ani.

Nu apucă să-i răspundă mamei sale că fereastra se deschise și apăru Zâna Binefăcătoare. Ea îl îmbrățișă pe Henri, după care se apropie de patul mamei sale, căreia îi povesti tot ce făcuse fiul ei pentru a o salva, toate primejdiile prin care trecuse, oboseala, curajul, bunătatea și răbdarea de care a dat dovadă.

Lui Henri i se înroșeau obraji auzind laudele zânei, iar mama sa îl strângea la pieptul ei mulțumindu-i, fericită că băiatul ei o iubește așa de mult.

După aceste clipe fericite, zâna îi spuse lui Henri:

— Acum poți să folosești darul bătrânului și al uriașului.

Henri deschise tabachera și din ea ieșiră o mulțime de

....

licrători, mici cât albinele, care se puseră pe lucru.

îndemânatici și foarte rapizi, într-un sfert de oră, au clădit și au mobilat o casă frumoasă în mijlocul unei grădini minunate, lângă o pădure și o câmpie înflorită.

— Toate acestea vă aparțin, viteazul meu Henri, zpusese zâna. Scaiul uriașului îți va aduce tot ce-ți lipsește, bățul lupului te va duce încotro vei gândi, iar gheara motanului îți va păstra tinerețea și sănătatea, ție și mamei tale. Rămâi cu bine, Henri, fii fericit și nu uita că cinstea și dragostea pentru părinți sunt întotdeauna răsplătite!

Henri căzu în genunchi la picioarele zânei, îi sărută mâna, iar ea îi zâmbi și dispăru.

Casa cea nouă era foarte frumoasă și mama lui Henri dori să se ridice din pat, s-o admire, dar nu avea cu ce să se îmbrace. Când s-a îmbolnăvit, a vândut tot ce avea pentru a-l putea hrăni pe Henri.

— Vai, copilul meu. N-o să mă pot ridica din pat pentru că nu am nici haine, nici încălțăminte!
— Vei avea de toate, mamă dragă.

Băiatul scoase din buzunar scaiul, îl mirosi, cerându-i cele trebuincioase pentru mama sa, pentru sine și pentru casă. Imediat dulapurile se umplură cu haine, mama se pomeni îmbrăcată cu o rochie frumoasă, iar el cu un costum din mătase albastru; amândoi aveau încălțăminte bună și frumoasă. Erau foarte fericiți! Mama coborî din pat și vizită împreună cu Henri toată casa. Nu lipsea nimic. Peste tot era mobilă scumpă și plăcută, bucătăria, era frumos aranjată, plină de oale și cratițe, dar toate erau goale.

Henri mirosi din nou scaiul, dorind o masă bogată, cu mâncare bună. Dorința îi fu îndeplinită și pe loc apărură pe masă o ciorbă gustoasă, o friptură din pulpă de miel, un pui fript și o salată bună. Se așezară la masă și mâncară totul, cu pofta unor oameni care nu mai mâncaseră bine de aproape trei ani. După ce se saturară, mama, ajutată de Henri, făcu curățenie în

bucătărie și puseră toate la locul lor.

Povesti cu zâne

Obosiți după atâtea emoții, se culcară, pe așternuturi noi, mulțumind lui Dumnezeu și Zânei Binefăcătoare. Mama mai adăugă o mulțumire pentru iubitul său fiu.

Trăiră astfel, fericiți, fără să ducă lipsă de ceva datorită scaiului, fără suferințe și mereu tineri mulțumită ghearei. Bățul nu l-a folosit, pentru că erau prea fericiți aici și nu voiau să plece în altă parte. Henri mai ceru scaiului două vaci frumoase, doi cai buni și ce mai aveau nevoie pentru casă. Niciodată nu cerea decât atât cât avea nevoie, fie hrană, fie îmbrăcăminte și astfel păstră scaiul toată viața.

Nu se știe dacă au trăit multă vreme, dar se pare că Regina Zânelor i-a făcut nemuritori și i-a luat în palatul ei, unde trăiesc și astăzi.Ursisor

1. Broasca si ciocârlia

A fost odată ca niciodată, o femeie frumoasăși tânără, căreia i se spunea Mariela. Locuia doar cu o servitoare tânără, voinicăși chipeșă pe nume Narda, care o ajuta la treburile casei. Nu primeau niciodată pe nimeni și nu plecau de acasă decât pentru a merge la piața din orașul vecin.

Aveau o fermă frumoasă, micăși curată, o vacă frumoasăși albă care dădea mult lapte, o pisică care mânca șoareci și un măgar care îi ducea, în fiecare marți, în piața orașului vecin, fructele, legumele, ouăle, untul și brânzeturile pe care le vindea.

Nimeni nu știa cum ajunseseră Mariela și Narda la ferma asta necunoscută până atunci, pe care oamenii o botezaseră*Ferma din Pădure*.

Intr-o seară, Narda mulgea vaca iar Mariela pregătea supa. Pe când puneă pe masă o supă bună de varzăși o farfurie cu smântână, zări o broască care mânca cu lăcomie niște cireșe aflate jos, pe o frunză lată de viță de vie.

— Broască urâtă, strigă Mariela, am să te învăț eu minte, ca să nu mai mănânci din cireșele mele!

Spunând acestea, pe loc luă frunza pe care se aflau cireșele și o lovi cu piciorul, încât se rostogoli cât colo. Broasca scoase o suierătură ascutităși se ridică pe labele dinapoi. Ochii ei bulbucați sticleau, gura-i largă se deschidea și se închidea cu mânie, tot corpul i se cutremura... Mugea, apucată de furie.

Mariela, buimăcită, se dădu îndărăt, ferindu-se de veninul îngrozitoarei broaște. Căutând un băț cu care s-o alunge, văzu că broasca înainta spre ea și-i făcu un gest autoritar cu laba spunându-i cu glas supărat:

— Ai îndrăznit să mă lovești cu piciorul, nu m-ai lăsat să mănânc din cireșele pe care le-am dorit, ai căutat să mă alungi... Răzbunarea mea te va lovi în ce ai mai scump și atunci îți vei da seama că nu trebuia să o insulti pe Zâna Furioasa. Vei avea un fiu, acoperit cu păr, ca un urs și..

— Ajunge, surioară! o întrerupse o voce blândă si subțirică, ce părea că vine de sus. Mariela ridică ochii si văzu o ciocârlie cocoțată deasupra ușii de la intrare.

— Te răzbuni prea crud pentru o insultă adusă, nu caracterului tău de zână, ci învelișului urât și murdar pe care l-ai ales. Prin puterea mea superioară îți poruncesc să te oprești. Nu pot desface răul făcut, dar te pot opri să mergi mai departe. Și dumneata, sărmană

mamă, urmă ea vorbind Marielei, nu deznădăjdui, se va găsi un leac împotriva urâteniei copilului tău. Îi dau puterea să își poată schimba pielea cu o persoană căreia prin bunătate și prin ajutorul pe care i-l va da, să-i inspire recunoștințăși o iubire destul de mare, ca să consimtă la acest schimb. Atunci va fi frumos, cum ar fi fost dacă sora mea Furioasa, nu ar fi dovedit ca întotdeauna caracterul ei rău.

— Vai, doamnă Ciocârlie, răspunse Mariela, bunătatea dumitale nu-l va împiedica însă pe fiul meu să fie urât ca un urs!...

— într-adevăr, răspunse la rândul ei zâna Zglobia, mai ales că vă este interzis, ție și Nardei să vă schimbați pielea cu a lui; dar nu vă voi părăsi și nici pe fiul tău nu îl voi părăsi. Îl vei boteza Ursișor până în ziua în care va trebui să-și ia un alt nume, demn de frumusețea și nașterea lui. Atunci se va numi prințul Minunat. Rostind aceste cuvinte, zâna dispăru, zburând.

Zâna Furioasa se retrase mânioasă, călcând apăsător și întorcându-se la fiecare pas, pentru a se uita urât la Mariela. Pe unde mergea, vărsa venin; iarba, plantele și arborii, pe unde trecea ea, piereau. Era un venin atât de puternic, încât iarba nu mai creștea. Și astăzi acest drum mai poartă numele de *drumul zânei Furioasa*.

Când Mariela fu singură, începu să plângă; iar Narda, care isprăvisese de lucrat pe-afară, și pregătea masa, când intră în sală fu mirată, văzându-și stăpâna plângând.

— Scumpa mea regină, ce ai? Cine ți-a pricinuit asemenea durere? N-am văzut pe nimeni intrând în casă...

— Nimeni, fata mea, nimeni, în afară de cineva care intră pretutindeni: o zână răutăcioasă sub înfățișarea unui broscoi și o zână bună cu înfățișarea unei ciocârlii.

— Ce ți-au spus zânele încât să plângi atât de amarnic, regină scumpă? Zâna cea bună nu a împiedicat răul pe care voia să-l facă zâna cea rea?

— Nu, fetițo, l-a micșorat puțin, dar nu a putut să-l împiedice.

Și Mariela îi povesti ce se întâmplase și că va da naștere unui băiețel păros ca un urs.

Auzind acestea, Narda plânse tot atât de sfâșietor ca și stăpâna sa.

— Ce nenorocire! strigă ea. Ce rușine ca moștenitorul unui asemenea regat să fie un urs!... Ce va spune regele Crud, soțul tău, dacă te regăsește vreodată?

— Nu are cum să mă găsească, Nardo! Știi că, după ce am fugit, am fost duse de acel vârtej, și am fost azvârlite din nor în nor, cu asemenea iuțeală că ne-am trezit foarte departe de împărăția regelui Crud. De altfel, știi cât e de rău, știi cât mă urăște, de când

l-am împiedicat să îi omoare pe fratele lui, regele cel Leneșși pe cumnata lui, regina cea Răsfățată. Știi că am fugit numai pentru că voiau să mă ucidă. Mă tem însă că mă vor urmări!...

După ce plânseră amarnic câteva clipe, Narda o rugă pe stăpâna ei să se așeze la masă.

— Chiar dacă am plânge toată noaptea, regină draga, fiul tău tot se va naște păros. Dar vom căuta să-l creștem atât de bine, să-l facem atât de bun, încât nu va aștepta mult și se -va găsi cineva care să vrea să-i schimbe pielea urâtăși păroasă, pe care i-a dat-o zâna Furioasa. Frumos dar! Mai bine îl ținea pentru ea...

Biata regină, se ridică, își șterse ochii, și căută să-și învingă mâhnirea. Încet, încet, veselia Nardei îi risipi durerea și, nu se înnoptase bine, că Narda o și convinse pe Mariela, ca Ursișor nu va fi pentru mult timp urs și că, foarte curând, va găsi o piele demnă de un prinț; la nevoie fiind gata să i-o clea pe a ei, dacă zâna va consimți.

2. Nașterea și copilăria lui Ursișor

La trei luni după blestemul zânei Furioasa, Mariela născu un băiat pe care îl numi Ursișor, așa cum îi poruncise zâna Zglobia. Nici ea, nici Narda nu putură să-și dea seama dacă «era frumos sau urât, căci era acoperit cu un păr atât de lung și de negru, încât nu i se vedeau decât gura și ochii... și asta numai când îi deschidea. Dacă Mariela nu i-ar fi fost mamăși dacă Narda nu ar fi iubit-o pe Mariela ca pe o soră, bietul Ursișor ar fi murit cu siguranță, căci era atât de urât, că nimeni nu l-ar fi îngrijit, luându-l drept un pui de urs și l-ar fi omorât. Dar Mariela îi era mamăși primul ei gest pe care-l făcu după naștere, fu să-l sărute, plângând.

— Sărmane Ursișor, zise ea cine te va iubi atât de mult ca să te scape de blana de urs? Ah! De ce nu pot face schimbul, pe care zâna îl îngăduie numai aceluia sau aceleia care te va iubi? Nimeni nu te va iubi mai mult decât mine! Dar Ursișor nu-i răspunse, căci dormea.

Narda plângea și ea pentru a-i ține isonul Marielei, dar nu obișnuia să stea mâhnită mult timp. Își șterse ochii și îi spuse Marielei:

— Regină scumpă, sunt atât de sigură că fiul tău nu va mai păstra pentru mult timp blana urâtă de urs, încât de azi înainte îl vom numi prințul Minunat.

— Să mai așteptăm, răspunse regina. Știi prea bine că zânelor le place să fie ascultate.

Narda luă copilul, îl înfășură în scutecele pregătite și se aplecă să-l sărute dar când își îndreptă buzele spre Ursișor, se ridică repede, șoptind:

— Nu te voi săruta prea des, băiatule, căci înțepi ca un arici!

Dar Narda îl iubea ca pe copilul ei și avea grijă de Ursișor. El semăna cu ursul numai la piele, căci altfel era copilul cel mai blând, cel mai cuminte și cel mai drăguț. De aceea, Narda îl îndrăgi mult.

Ursișor creștea, și acum i se dădea voie să se îndepărteze de fermă. Nu i se putea întâmpla nimic, căci era cunoscut în localitate și, totuși, copiii fugeau când îl vedeau, femeile îl respingeau iar bărbații îl ocoleau. Toți îl priveau ca pe o ființă blestemată ce era. Adesea, când Mariela se ducea la piață, îl lua și pe Ursișor cu ea, dar în acele zile vindea mai greu legumele și brânzeturile, căci mamele îi ocoleau de frica lui Ursișor.

Mariela plângea adesea și o chema în zadar pe zâna Zglobia. Însă, de câte ori o ciocârlie zbura pe lângă ea, renăștea speranța în inima ei, dar din păcate acestea erau ciocârlii adevărate, pe care le poți mânca, și nu zâne preschimbate în ciocârlii.

3. Viorela

Ursișor avea opt ani. Era mare și puternic, avea ochi frumoși, o voce blândă iar blana i se făcuse moale ca mătasea, încât nu mai înțepa când îl săruta cineva, cum i se întâmplase Nardei în ziua nașterii lui. O iubea mult pe mama sa și pe Narda, dar de multe ori era trist și-i plăcea să stea singur. Își dădea seama că era respingător și vedea că ceilalți copii nu erau ca el.

Într-o zi se plimba în pădurea din apropierea fermei. Mersese mult și, obosit de căldură, căuta un loc umbrat, unde să se odihnească, când i se păru că zărește ceva alb și trandafirii la vreo zece pași de el. Se apropie și văzu o fetiță care dormea. Părea să aibă vreo trei ani, era frumoasă ca un înger și, printre buclele ei aurii, se zărea un gât alb și grasuț; obrații ei rumeni și plini aveau două gropițe, care se iveau înveselind zâmbetul buzelor ei roșii, printre care străluceau dinții, asemenea unor mărgăritare. Drăgălașul ei cap era rezemat de un braț frumos și de o mână tot astfel. Înfațișarea acestei fetițe era atât de plăcută și de fermecătoare, încât Ursișor rămase înmărmurit.

Se uită surprins și cu plăcere la copila care dormea liniștită în pădure, ca și când ar fi dormit într-un pat. Se uită mult timp la ea și la îmbrăcămintea ei, care era mai bogată decât toate hainele văzute de el vreodată. Rochia era de mătase albă, brodată cu fire de aur, pantofii, de asemenea brodați cu aur, iar ciorapii îi erau dintr-o mătase foarte fină.

Pe brațele ei mici, scânteiau brățări frumoase, ale căror încuietori păreau că ascund un portret. Un șirag de mărgăritare îi împodobeau gâtul. O ciocârlie, care cânta deasupra fetei, o trezi. Deschise ochii, se uită în jur chemându-și servitoarea dar văzându-se singură în pădure, începu să plângă.

Ursișor era foarte încurcat și nu știa ce să facă.

— Dacă mă duc la ea, cugetă el, biata fetiță va crede că sunt o fiară sălbatică, se va înspăimânta, va fugi și se va rătăci; iar dacă o las aici, va muri de spaimă și de foame.

Pe când se gândea ce să facă, fetița îl zări. Încercă să fugă dar nu putu și căzu la pământ îngrozită.

— Nu fugi de mine, fetițo! îi zise Ursișor cu voce blândă și tristă, nu-ți voi face nici un rău, dimpotrivă, vreau să te ajut să-ți regăsești părinții!

Fetița îl privea cu ochi speriați și părea îngrozită.

— Vorbește-mi, fetițo, urmă -Ursișor, nu sunt un urs, ci un copil nenorocit, care înspăimântă pe toată lumea și este alungat de toată lumea.

Fetița îl privi cu ochii ei mari și blânzi, în ei putându-se vedea că era mai puțin îngrozită și mai mult nedumerită.

Când Ursișor încercă să se apropie, spaima fetei fu atât de mare, încât încercă din nou să fugă. Ursișor se opri și începu să plângă.

— Ce nenorocit sunt! strigă el. Nici măcar nu pot să o ajut pe această biată copilă părăsită! Înfățișarea mea o înspăimântă într-atât, încât preferă să fie părăsită, decât să o salvez eu.

Zicând acestea, bietul Ursișor își acoperi fața cu mâinile și căzu la pământ plângând.

Peste câțva timp, simți o mână care căuta să dea la o parte mâinile lui; ridică fruntea și o văzu pe copilă, stând în fața lui, cu ochii plini de lacrimi. Mângâind obrații păroși ai bietului Ursișor, îi vorbi așa cum vorbesc copiii mici:

— Nu plânge, Ursișor, nu plânge! Viorela nu se teme, Viorela nu fuge, Viorela îl iubește pe Ursișor. Ursișor va da mâna Viorelei și, dacă Ursișor mai plânge, Viorela îl sărută pe Ursișor.

Lacrimile de disperare ale lui Ursișor se schimbă în lacrimi de fericire și de înduioșare.

Văzându-l plângând, fetița își apropie gura frumoasă de obrazul păros al lui Ursișor și, sărutându-l de mai multe ori, îi spuse:

— Vezi, Ursișor, Viorela nu se teme, Viorela îl sărută pe Ursișor, Ursișor nu o mănâncă pe Viorela, Viorela merge cu Ursișor.

Auzind cele spuse, Ursișor vru s-o îmbrățișeze, s-o strângă la piept, s-o sărute cu drag pe această fetiță bună și drăgălașă, care-și învinsese spaima, alinând durerea unei biete ființe nenorocite, dar se temea să nu o înspăimânte. „Va crede că vreau să o mănânc, își zise el”. Îi luă doar mâinile și i le strânse la piept, apoi începu să i le sărute. Viorela zâmbea.

— Ursișor e mulțumit? Ursișor o iubește pe Viorela? Ursișor înțelese că ea se numea Viorela, dar ceea ce era de neînțeles și greu de crezut era, cum de această ființă atât de gingașă și frumoasă, se găsea singură în pădure...

— Unde locuiești, Viorela mea, mică și dragă?

— Acolo, departe, la tata și la mama.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Regele și mama e regina.

Ursișor din ce în ce mai mirat, o întreabă în continuare:

— De ce ești singură în pădure?

— Viorela nu știe. Viorela călărea pe un câine mare, câinele mare a fugit repede, repede și mult. Viorela obosită, a căzut, și a adormit.

— Si unde e câinele?

Viorela privi în jurul ei și-și chemă câinele strigându-l pe nume:

— Ami! Ami!

Dar câinele nu venea.

— Ami a plecat, Viorela e singură.

Ursișor luă mâna Viorelei, care nu și-o retrase și chiar îi zâmbi.

— Vrei să mă duc să o chem pe mama mea?

— Viorela nu stă singură în pădure. Viorela merge cu Ursișor.

— Atunci, vino cu mine, drăguțo. Te voi duce la mama

Ursișor și Viorela merseră spre fermă. Ursișor culegea pentru Viorela fragi și cireșe, dar ea nu mânca, până ce nu le împărțea cu Ursișor. Însă Ursișor voia să-i lase numai ei fragii și cireșele dar Viorela insistă să mănânce și el:

— Mănâncăși tu, Ursișor. Viorela nu mănâncă, dacă nu mănâncăși Ursișor. Viorela nu vrea ca Ursișor să plângă.

Atentăși binevoitoare cu Ursișor, ea voia să fie fericit și mulțumit.

Într-adevăr, Ursișor era bucuros, văzându-și micuța tovarășă, care se purta frumos cu el, nu îl alunga, și care căuta să-l facă fericit. După o jumătate de oră de mers o întreabă:

— Viorela se mai teme de Ursișor?

— Oh! nu! nu! zise ea. Ursișor e bun. Viorela vrea să rămână cu Ursișor.

— Aș vrea să te sărut, Viorela! Ti-ar fi teamă de mine? Drept răspuns, Viorela se aruncă în brațele lui iar Ursișor o sărută dulce și o strânse la pieptul lui.

— Dragă Viorela, zise el, te voi iubi întotdeauna. Niciodată nu voi uita că ești singurul copil pe care l-am întâlnit, căruia nu i-a fost frică de mine, care mi-a vorbit și m-a sărutat...

..”

Ajunseră la fermă. Mariela și Narda erau afară, lucrau și vorbeau. Când îl văzură pe Ursișor venind și ținând de mână o fetiță drăguță, frumos îmbrăcată, au fost atât de surprinse, încât nici una nici alta nu putu rosti un singur cuvânt.

— Dragă mamă, zise Ursișor, ea este Viorela, o fetiță drăguțăși bună, pe care am găsit-o dormind în pădure. Este atât de dragălașă, și te asigur că nu-i e teamă de mine; chiar m-a sărutat, când m-a văzut plângând.

— Dar de ce plângeai, scumpul meu copil? îl întreabă Mariela.

— Pentru că prima dată, fetei i-a fost teamă de mine, îi răspunse Ursișor cu voce tristăși tremurătoare.

— Acum, Viorela nu se mai teme, îl întrerupse ea. Viorela îi dă mâna lui Ursișor, îl sărută pe Ursișor, îi dă fragi lui Ursișor să mănânce.

— Dar ce s-a întâmplat? întreabă Narda. De ce tocmai tu, Ursișor, ai găsit-o pe această fetiță? De ce e singură? Răspunde, Ursișor căci nu înțeleg nimic!

Pov^ot cu zâne, știu nici eu mai mult, dragă Narda, zise Ursișor. Am găsit-o pe fetița aceasta dormind singură în pădure. S-a trezit și a plâns, apoi m-a văzut și s-a speriat. Când i-am vorbit și am vrut să mă apropiu de ea, ea s-a speriat din nou. Am fost foarte mâhnit, foarte mâhnit... și chiar am plâns...

— Taci, taci, dragă Ursișor! strigă Viorela punându-i mâna pe gură. Viorela nu te va mai face să plângi, niciodată! Spunând aceste cuvinte, vocea Viorelei tremura, iar ochii

erau plini de lacrimi.

— Micuța mea fetiță, îi zise Mariela, sărutând-o, ai să-l iubești tu pe Ursișor, pe el, care-i atât de nenorocit?

— Ah! Da, Viorela îl va iubi pe Ursișor și niciodată nu-l va părăsi.

În zadar o întrebau Mariela și Narda cine-i sunt părinții și unde locuiesc, căci nu aflară de la ea decât ceea ce știa și Ursișor, și anume, că tatăl ei era rege și mama era regină și nu știa cum ajunsese în pădure.

De atunci, Viorela rămase la fermă în grija Marielei care o iubea, poate din cauza sentimentelor pe care le avea pentru Ursișor și, de asemenea, pentru fericirea pe care o dăruise lui Ursișor, simțindu-se iubit și dorit chiar, de o ființă omenească, care nu-i era nici mamă și care nu era nici Narda.

Fiind ora prânzului, Narda puse masa și toți se așezară să mănânce. Viorela dori să stea lângă Ursișor. Era foarte veselă, iar Ursișor vorbea, râdea și era fericit cum nu fusese niciodată. Mariela era mulțumită, Narda nu mai putea de bucurie, văzând că Ursișor avea, în sfârșit, o tovarășă de joacă. Din greșeală, răsturnă o oală cu smântână, care nu rămase nemâncată, căci o pisică, care își aștepta porția, linse smântână până la cea din urmă picătură.

După masă, Viorela zdrobită de oboseală adormi pe scaun.

— Unde o vom culca? întrebă Mariela. Nu avem nici un pat pentru ea...

— Vreau să-i dai patul meu, mamă dragă! zise Ursișor. Eu voi dormi în grajd.

La început, Mariela și Narda nu au fost de acord cu propunerea lui Ursișor, dar stăruia atât de mult să facă acest mic sacrificiu pentru Viorela, încât se învoiră.

Narda o luă în brațe pe Viorela, care adormită, nu simți când o dezbrăcăși o culcă în patul lui Ursișor, care se afla chiar lângă al Marielei. Ursișor se culcă în grajd, pe fân, și adormi liniștit și mulțumit.

Narda se reîntoarse lângă Mariela, pe care o găsi stând, cufundată în gânduri, ținându-și capul între mâini.

— La ce te gândești, regină dragă? o întrebă Narda. Ochii tăi sunt triști, gura ta nu mai surâde. Venisem să-ți arăt brățările fetiței. Medalionul ar trebui să se deschidă, dar am încercat zadarnic și nu putem ști dacă înăuntru vom găsi vreun portret sau vreun nume.

— Dă-mi-le mie, fata mea! Ce frumoase sunt... Poate mă vor ajuta să descopăr o asemănare, pe care o caut în zadar și de care îmi amintesc vag.

Mariela luă brățările, se uită la ele, și încercă să deschidă medalionul, dar nici ea nu reuși.

În clipa în care era gata să renunțe și să-i dea Nardei brățările, văzu în mijlocul odăii o femeie îmbrăcată în alb, strălucitoare ca un soare. Chipul ei era luminos, părul de aur și purta o cunună de stele sclipitoare ce îi împodobeau fruntea. Era de statură mijlocie, și toată făptura ei părea ușoară și lucitoare. Rochia era presărată cu stele, asemenea celor care-i împodobeau fruntea. Părea că plutește în aer, iar privirea ei blândă era plină de bunătate.

— Mariela, spuse ea. Eu sunt zâna Zglobia. Mica prințesă, care este la voi de azi dimineață, și fiul tău, sunt sub ocrotirea mea. Această prințesă nu îți este străină, e nepoata ta, fiica cumnatului tău, regele Leneșși a cumnatei tale, regina Răsfățată. După ce ai fugit, soțul tău i-a ucis și pe Leneșși pe Răsfățata, care nu se fereau de el și care-și petreceau zilele odihnindu-se, mâncând și dormind. Din nenorocire, nu am putut să împiedic aceste crime, căci eram de față la nașterea unui prinț, a cărui părinți se află sub ocrotirea mea, și mă distrăm

făcându-i pozne unei doamne de onoare bătrânăși rea și unui curtean bătrân, zgârcit și cicălitor, amândoi prieteni cu sora mea Furioasa. Dar am sosit la timp ca să o scap pe prințesa Viorela, singură la părinți și moștenitoarea regelui Leneșși a reginei Răsfățata, pe care regele Crud căuta să o omoare, pe când ea se juca în grădină. Am urcat-o pe spinarea câinelui meu Ami, care a primit ordinul să o lase în pădurea spre care i-am îndreptat pașii lui Ursișor. Să nu le spui niciunuia ce s-a întâmplat și să nu-i arăți Viorelei brățelele, în care sunt închise portretele mamei și tatălui ei, nici veșmintele bogate în locul cărora am pus altele, mai potrivite, pe care le va purta de acum înainte. Iată, continuă zâna, iată o cutie cu pietre prețioase. Aici este fericirea Viorelei, dar trebuie să o ascunzi, să nu o vadă nimeni și să nu o deschizi decât dacă o vei pierde vreodatăși apoi o vei regăsi.

— Voi face precum spui tu, zână bună, răspunse Mariela, dar spune-mi, te rog, băiatul meu Ursișor, va mai păstra pentru mult timp această înfățișare?

— Răbdare, răbdare, grăi zâna. Tu, el și Viorela, sunteți sub ocrotirea mea. Îți dau voie să-i spui lui Ursișor că i-am ursit să-și schimbe pielea numai cu acea ființă omenească care îl va iubi destul de mult pentru a se sacrifica pentru el. Nu uita că Ursișor și Viorela nu trebuie să afle că sunt fii de regi. Doar Nardei, poți să-i spui totul, e vrednică să cunoască această taină. Adio, regină, și să ai încredere în mine. Iată un inel, pe care îl vei pune pe degetul mic și, cât timp îl vei purta, nu-ți va lipsi nimic.

Făcându-i cu mâna în semn de rămas bun, zâna se prefăcu într-o ciocârlie și zbură cântând.

Mariela și Narda se uitară una la cealaltă: Mariela syspina, iar Narda surâdea.

— Să ascundem această cutie prețioasăși hainele Viorelei, dragă regină! Să-i pregătim celelalte haine pe care i le-a lăsat zâna pentru mâine.

Alergă, deschise dulapul și-l găsi plin cu rochii și încălțăminte, toate simple, dar potrivite. După ce se uită la toate și alese pentru Viorela o rochiță, le numără, apoi o ajută pe Mariela să se dezbrace, și se culcară adormind îndată.

4. Visul

A doua zi, Ursișor se trezi primul din pricina vacii care ncepu să mugească. își frecă ochii, se uită în jur, se întrebă de ;e dormise în grajd, însă își aminti cele petrecute în ajun. Atunci >e ridică repede din patul lui de fân și alergă la fântână să se spele.

Pe când se spăla, Narda care se sculase și ea de dimineață, ~~za~~și Ursișor, se duse în grajd să mulgă vaca și lăsă ușa casei întredeschisă. Ursișor intră fără zgomot, ajunsse până în camera mamei sale, care dormea încăși dădu la o parte perdelele de la patul Viorelei. Dormea încă.

Privind-o cum doarme și surăde prin somn, Ursișor zâmbi. Deodată, fața Viorelei se încruntă, țipă, se ridică pe jumătate din pat, și văzându-l pe Ursișor lângă ea, îl cuprinse pe după gât cu brațele ei micuțe, începând sățipe:

— Ursișor, bunul meu Ursișor! Viorela a căzut în apă! Broscoiul cel urât a prins-o pe Viorela!

Plângea și se vedea bine cât e de înspăimântată, cât îi era de frică de broasca din vis.

în zadar căuta el să o liniștească, să o mângâie și să o sărute, căci ea continua să plângăși să strige:

— Ursișor, broasca mare, o trage pe Viorela, o trage în apă!

Mariela, trezită la cel dintâi țipăt al Viorelei, nu pricepea de ce era speriată. După ce o liniștiră, Viorela le povesti visul ei. străduindu-se să vorbească bine:

— Viorela se plimba și Ursișor mergea alături de ea, dar Ursișor nu i-a mai dat mâna, n-a mai avut grijă de Viorela. Broscoiul cel urât a tras-o pe Viorela în apăși Viorela a căzut și l-a strigat pe Ursișor. Ursișor cel bun a venit și a scăpat-o pe

Pov^ot cu zâne, îl iubește mult pe Ursișor, urmă ea cu o voce înduioșătoare. Viorela nu-l va uita niciodată pe Ursișor. '

După ce le povesti acest vis, Viorela se aruncă în brațele lui Ursișor, care nu se mai rușina de pielea lui păroasă, și o sărută de o mie de ori căutând să o liniștească așa cum știa el mai bine.

Mariela era convinsă că acest vis era un semn din partea zânei Zglobia și se hotărî să o păzească cu toată atenția și grija pe Viorela și să-i dezvăluie lui Ursișor ceea ce trebuia săștie și el. După ce o îmbracă pe Viorela, îl chemăși pe Ursișor să mănânce împreună. Narda le aduse o oală cu lapte proaspăt, pâine neagrăși o bucată de unt. Viorela se bucură, văzând dejunul acesta atât de bun.

— Viorelei îi place mult laptele bun, zise ea. Ii place mult pâinea bună, îi place și untul bun. îi place tot când stă lângă Ursișor și lângă mama lui.

— Nu-mi mai spune „mama lui Ursișor”, spune-mi „mamă”, zise Mariela râzând. Acum sunt și mama ta.

— Oh! Nu, nu pot să vă spun mamă, reluă Viorela, clătinând din cap cu mâhnire. Mama mea e... cea de acolo, - arătă spre pădure - pe care am pierdut-o. Mama dormea într-una, nu o plimba și nu o îngrijea niciodată pe Viorela și nici nu-i vorbea Viorelei. Mama lui Ursișor vorbește, o plimbă, o sărută pe Viorela, o îmbracă pe Viorela... Viorela o iubește pe mama lui Ursișor, o iubește mult, mult, zise ea luând mâna Marielei sărutând-o și strângând-o la pieptul ei mic. Atunci Mariela o sărută cu drag.

Ursișor era înduioșat și ochii i se umeziseră. Viorela observă, îi șterse ochii cu mâna și-i spuse cu un aer trist:

— Ursișor, nu plânge, te rog. Dacă plânge Ursișor, va plânge și Viorela.

— Nu mai plâng, draga mea Viorela, nu mai plâng. Haide să mâncăm și apoi ne vom plimba.

' Mâncară cu poftă. Viorela bătea din palme, strigând cu gura plină:

— Ah, ce fericită sunt!

Văzând că Mariela și Narda sunt ocupate, cu treburile casei, Ursișor și Viorela, isprăvind de mâncat, ieșiră să se plimbe. S-au jucat apoi Ursișor culese flori și fragi pentru Viorela lui, care-i spuse:

— Viorela se va plimba întotdeauna cu Ursișor, iar Ursișor se va juca întotdeauna cu Viorela.

— Nu voi putea să mă joc mereu, scumpă Viorela, fiindcă trebuie să le ajut pe mama și pe Narda la treabă.
— Să le ajuți, Ursișor? La ce treabă?

— La măturat, la șters vasele, să am grijă de vacă, să tai iarba, să aduc lemne și apă.
— Viorela îl va ajuta pe Ursișor!

— Ești încă micuță, dragă Viorela dar, dacă vrei, putem încerca!

Când se întoarseră acasă, Ursișor se apucă de lucru, iar Viorela îl însoțea peste tot. Făcea și ea ce putea ca să fie de ajutor dar era prea mică pentru a-l putea ajuta cu adevărat. După câteva zile, știa să spele ceștile, farfuriile, să întindăși să strângă rufe, să curețe masa. Se ducea cu Narda la lăptărie, o ajuta la strecuratul laptelui, și la alte treburi. Nu era indispusă niciodată. Era ascultătoare și niciodată nu răspundea obraznic. Ursișor o iubea din ce în ce mai mult la fel ca și Mariela și Narda, mai ales căștiau că Viorela era verișoara lui Ursișor.

Viorela simțea la fel pentru cele două femei, dar cel mai mult îl iubea pe Ursișor, și cum oare să nu iubească un băiat atât de bun, care avea atâta grijă de ea, care căuta neconținut să-i facă numai bucurii, să o mulțumeascăși care și-ar fi dat viața pentru ea?

Într-o zi, când Narda și Viorela erau plecate în oraș, Mariela îi povesti lui Ursișor ceea ce se întâmplase înaintea nașterii lui. Îi destăinui că poate să se lepede de pielea păroasă, dacă primește în schimb pielea albăși netedă a unei persoane, care l-ar iubi atât de mult încât să se sacrifice astfel pentru el.

— Niciodată, strigă Ursișor, niciodată n-aș primi un asemenea sacrificiu! Niciodată n-aș consimți ca, o persoană care m-ar iubi, să fie osândită la nenorocirea la care am fost supus de răzbunarea zânei Furioasa! Niciodată, nu voi accepta acest sacrificiu din partea nimănui. Nu va mai suferi nimeni tot ce am suferit eu, din cauza răutății oamenilor!

Mariela luptă zadarnic împotriva hotărârii fiului ei. Ursișor o rugă din toată inima să nu-i mai vorbească niciodată despre schimbul acesta, și să nu-i spună nici un cuvânt Viorelei sau altcuiva, care l-ar iubi. Ea îi făgădui că nu va spune nimănui, și că îi va respecta hotărârea, pentru că, într-un fel îl înțelegea și știa că nu va putea să-l facă să se răzgândească. Spera că zâna Zglobia va prețui sentimentele nobile și generoase ale micului ei protejat, și-l va elibera de pielea păroasă.

5. Tot Broscoiul

Trecură câțiva ani fără să se fi petrecut ceva deosebit. Ursișor și Viorela creșteau. Mariela nu se mai gândea la visul din prima noapte petrecută de Viorela în casa ei; nu o mai păzea atât și o lăsa adesea să se plimbe singură sau cu Ursișor.

Ursișor împlinise cincisprezece ani. Era mare, puternic, sprinten și muncitor. Nu se putea spune dacă era frumos sau urât, căci părul lui lung, negru și mătăsos, îi acoperea atât trupul cât și obraji. Era ca mai înainte: bun, darnic, iubitor, întotdeauna gata să facă un serviciu oricui, întotdeauna vesel și mulțumit. Din ziua în care o găsise pe Viorela, mâhnirea lui se risipise, suferea mai puțin din pricina spaimei de a fi respins, nu se mai ducea prin locuri neumbrate, trăia în mijlocul celor trei ființe iubite și dragi.

Viorela avea acum zece ani, avea același farmec și aceeași frumusețe: ochii frumoși albaștri erau strălucitori, pielea obrazului mai albă, trandafirie, cu buzele frumos conturate, trupul suplu, grațios și gingaș. Părul auriu îi cădea pe spate până la călcâie și, când îl despletea, o învăluia. Narda îi îngrijea părul ei frumos, iar Mariela o învăța ceea ce trebuia săștie o fetiță la vârsta ei.

În acești șapte ani Viorela învățase multe lucruri: știa să citească, să scrie și să numere iar Ursișor îi citea cu glas tare când Viorela lucra. Pe lângă hainele noi pe care i le lăsase zâna în cameră, Viorela găsi și alte cărți necesare pentru instruirea sa, și alte lucruri trebuincioase pentru toți ai casei. Nu se mai duceau la târg ca să vândăși să cumpere, căci, mulțumită inelului fermecat al Marielei căpătau tot ce își doreau și tot ce le trebuia.

Într-o zi, Viorela se plimba cu Ursișor prin pădure, și ea se împiedică de o piatră, căzu și se lovi la picior. Ursișor se îngrozi când văzu curgând sângele scumpei sale Viorela și nu știa ce să-i mai facă pentru a-i alina durerile. Se vedea bine cât o durea, căci oricât, se silea, nu-și putea reține lacrimile. Atunci Ursișor își aminti de râulețul care curgea nu departe de ei.

— Viorela, zise el, sprijină-te de mine și să încercăm să ajungem la pârau. Apa lui rece, îți va alina durerile.

Viorela încercă să meargă, Ursișor o ajută, o așează pe mal, o desculță iar Viorela își puse piciorușul în apa rece ce curgea la vale.

— Alerg acasă să-ți aduc niște fașe, să-ți învelești piciorul. Așteaptă-mă, nu voi sta mult și ai grijă, să nu te îndepărtezi de mal! Apa e adâncăși, dacă ai aluneca, nu știu dacă aș putea să te scap.

Ursișor plecă, iar Viorela rămase așteptând pe mal. Deodată, simți că-i vine rău, că amețește, însă credea că este din cauza durerilor pricinuite de rană. O cuprinse o scârbă mare ce o împingea parcă să-și scoată piciorul din apă. Înainte de a apuca să facă acest lucru, văzu apa tulburându-se și ieșind la suprafață capul mare și urât al unui broscoi. Ochii mari, furioși ai broscoiului o priveau pe fata care, amintindu-și de visul ei, se îngrozi. Ivirea acestuia, mărimea lui și privirea lui încruntată, o înghețară de frică, încât nu putu nici să fugă, nici săștie.

— În sfârșit, te-am prins! îi zise broscoiul. Eu sunt zâna Furioasa, dușmanul familiei tale. De mult timp te pândesc și aș fi pus mâna pe tine dacă sora mea, Zglobia, care te ocrotește, nu ți-ar fi trimis un vis, ca să vă apărați din vreme de mine. Ursișor, nu-i aici, sora mea călătorește, deci ești a mea!

Rostind aceste cuvinte, apucă piciorul Viorelei cu labele ei reci și lipicioase vrând să o tragă spre fundul apei. Viorela striga și se lupta din răputeri, să se prindă de ierburile de pe mal, dar acestea se rupeau și ea apuca altele și altele, dar în zadar.

Pov^ot cu zâne Ursișor, ajută-mă! Ajutor! Ursișor, scapă-mă, salveaz-o pe Viorela, Ursișor! Ah!...

Zâna o luă. Pipetele încetară, iar ultima plantă de care se agățase se rupse și ea. Viorela, pieri sub apă, pe când un alt țipăt sfâșietor și disperat răspunse țipetelor ei. Din nenorocire nu i se mai vedea decât părul, când ajunse Ursișor, care auzise de departe țipetele Viorelei și alergase cu sufletul la gură spre lac.

Fără sășovăie, se aruncă în apă, o prinse pe Viorela de părul ei lung, dar simți că se scufundă împreună cu ea, căci zâna o trăgea în fundul lacului.

Nu-și pierdu speranța și o apucă pe Viorela cu amândouă brațele, o chemă în ajutor pe zâna Zglobia și, când atinse fundul apei, înotă cu picioarele revenind iar la suprafața apei. Binând-o apoi pe Viorela cu un singur braț, înotă cu toate puterile și ajunse la mal, unde o întinse pe Viorela.

Fata nu se mișca. Avea ochii închiși, era galbenă la față, părea că nu mai respiră. Ursișor îngenunche lângă ea și, cu toate că era foarte curajos și nu se speria de nimic, de nici o suferință, de data aceasta nu putea îndura durerea și plânse ca un copil. Nu putea să creadă că sora lui iubită, singura lui prietenă, mângâierea și fericirea lui stătea întinsă, în nesimțire, fără viață. Curajul și tăria lui Ursișor îl părăsirăși, căzu și el fără suflare lângă Viorela.

În acel moment, o ciocârlie se opri din zbor și se așeză lângă Viorela și Ursișor, îi atinse ușor cu pliscul pe amândoi și apoi se făcu nevăzută.

Pipetele Viorelei, nu le auzise numai Ursișor ci le auzise și Narda, care se înspăimântă de moarte când auzi și țipătul lui Ursișor, mai înfiorător decât cele ale fetei. Îi spuse și Marielei și amândouă se îndreptară spre locul, de unde se auziseră țipetele.

Când ajunseră în apropierea apei, îi văzură pe cei doi copii întinși la pământ, fără suflare. Speriate, imediat se încredințară dacă mai sunt în viață, și când își dădură seama că erau leșinați de frică, Mariela le dădu să miroasă dintr-o sticlură cu săruri, pentru a-i trezi înainte de a-i duce la fermă, căci Ursișor era prea mare și prea greu, pentru a-l putea duce în brațe. Viorela nu se trezi, iar Narda care era o femeie zdravănă, o luă în brațe și așa o duse până la fermă.

Revenindu-și după un timp, Viorela nu-și amintea ce se întâmplase cu ea. Păstra o amintire ștersă a groazei pe care o încercase, dar nu-și amintea ce o înspăimântase.

În acest timp, îngrijirile Marielei îl reînsuflețirăși pe Ursișor, care, deschizând ochii și zărind-o pe mama sa, se aruncă în brațele ei, plângând:

— Mamă, dragă mamă! Viorela, sora mea, a murit! Lăsați-mă să mor și eu!

— Liniștește-te, băiete! îi spuse blând Mariela. Viorela trăiește. Narda a dus-o acasă, ca să o îngrijească cum trebuie.

Auzind cuvintele mamei sale, Ursișor păru că renaște. Se ridicăși vru să alerge la fermă, dar se gândi că nu e bine să-și lase mama singură, și își stăpâni nerăbdarea.

Pe drumul de la râu la fermă, el îi povesti mamei sale tot ce știa despre întâmplarea prin care trecuse Viorela, întâmplare care putea să se sfârșească rău și îi mai spuse că balele zânei Furioasa îl atinserăși parcă simțea în cap o greutate ciudată.

Mariela îi povesti și ea cum, împreună cu Narda, care auzise țipetele lui, au ajuns lângă apă, găsindu-i fără suflare pe malul lui. În timp ce vorbeau astfel, ajunseră la fermăși Ursișor se grăbi să intre înăuntru.

Cum îl zări, Viorela își aminti tot. Se aruncă în brațele lui și plânse la pieptul său. Ursișor plânse și el, Mariela plângea, Narda plângea; toți plângeau cu lacrimi care ar fi înduișat orice inimă.

După câteva clipe, Narda care era din fire mai veselă, puse capăt planșetelor zicând:

— Haideți, gata! suntem noi oamenii cei mai nenorociți de pe lume! Ursișor tu ești înmuiat ca o trestie, înmuiat și de lacrimile tale și de ale Vioarei. Haideți, copii! Curaj și fericire! Mulțumită lui Ursișor, trăim cu toții!

— Oh! Da, o întrerupse Vioara, mulțumită lui Ursișor, scumpul meu, Ursișor! Cum aș putea să-l răsplătesc oare? Mi-a salvat viața... cum aș putea să-i dovedesc dragostea și recunoștința mea?

— Iubindu-mă ca și până acum, surioară dragă! Dacă am avut fericirea să te salvez de mai multe ori, oare nu tu ești cea care mi-a schimbat viața, nu tu mi-ai făcut-o fericităși veselă, din tristăși urâtă cum era?... Nu ești, în fiecare clipăși în fiecare zi, mângâierea și fericirea vieții mele?

Vioara încă plângea și drept răspuns, îl strânse mai tare la piept, pe fratele ei, Ursișor.

— Dragă Ursișor, îi spuse mama, ești ud. Du-te și-ți schimbă hainele. Vioara trebuie să se odihnească. Ne vedem mai târziu la masă...

Vioara se puse în pat, dar nu adormi. Inima ei era plină de dragoste și recunoștință pentru Ursișor, și voia neapărat să-i arate ceea ce simțea. Deocamdată se gândi să devină o copilă perfectă care să-i mulțumească pe Ursișor și pe Mariela.

6. Boalăși sacrificiu

Venise ora mesei. Vioara se îmbrăcăși veni în sala unde o așteptau Mariela și Narda. Ursișor nu era acolo.

- Ursișor nu-i aici? întrebă Vioara.
- Nu l-am văzut, îi răspunse Mariela.
- Nici eu, zise Narda. Mă duc să-l caut.

Când intră în odaia lui Ursișor, îl găsi stând lângă pat, ținându-și capul în palme.

- Vino, Ursișor, vino iute... te așteptăm la masă!

— Nu pot, zise Ursișor cu un glas slab. Mă doare rău capul.

Narda ieși repede, merse la Mariela și Vioara și le spuse că Ursișor e bolnav. Amândouă alergară la el. Ursișor vru să se ridice ca să le liniștească, și să creadă că nu-i este chiar așa rău, dar căzu pe scaun lipsit de puteri. Mariela văzu că are temperaturăși-l culcă în pat. Vioara nu vru cu nici un chip să-l mai părăsească.

— Din pricina mea e bolnav! zise ea. Nu plec de lângă el, până nu se însănătoșește. Dacă mă îndepărtați de dragul meu frățior, am să mor de grija lui!

Rămaseră împreună să-l îngrijească pe Ursișor, dar în curând acesta delira, spunea cuvinte de neînțeles, nu le mai cunoștea. Cu toate că avea febră mare, nu contenea să le strige pe mama și pe Vioara lui, neștiind că ele sunt lângă el.

Mariela și Vioara nu-l părăsiră o clipă de când Ursișor se simțea rău. în a opta zi de boală, Mariela, sleită de oboseală, ațipise lângă patul lui Ursișor, care, respirând din ce în ce mai greu, cu ochii stinși, părea că trage să moară. Vioara, în genunchi lângă patul lui, mângâia mâinile păroase ale lui Ursișor și le acoperea cu lacrimi și sărutări.

în tăcerea tristă ce se așternu de atâta timp în camera lui Ursișor, se auzi deodată un cântec dulce și limpede pe care Vioara îl mai auzise. Cântecul cel dulce părea că aduce mângâiere și fericire. Vioara se ridicăși zări o ciocârlie, stând pe marginea ferestrei deschise.

— Vioara! zise ciocârlia.
Vioara tresări.

- Vioara, urmă dulcele glas al ciocârliei, îl iubești pe Ursișor?

- îl iubesc! îl iubesc mai mult ca pe orice, mai mult ca pe mine însămi!

Pov^ot cu zâne răscumpăra viața lui cu prețul fericirii tale?

— Aș răscumpăra-o cu prețul fericirii și al vieții mele!

— Ascultă. Viorela! Eu sunt zâna Zglobia. Mi-e drag Ursișor; mi-ești dragăși tu și iubesc familia ta. Veninul pe care sora mea Furioasa l-a suflat pe capul lui Ursișor are puterea să-l omoare... Totuși, dacă ești sinceră, dacă într-adevăr simți pentru Ursișor dragostea și recunoștința pe care le arăți, viațalui e în mâinile tale. Ți-e îngăduit să i-o răscumperi, dar, amintește-ți că, în curând vei fi pusă să-i dai o dovadă a dragostei tale și, dacă trăiește, va trebui să plătești viața lui, • jertfindu-ți fericirea ta.

— Spuneți, spuneți iute ce trebuie să fac, ca să îl ajut pe Ursișor? Nimic nu are să-mi pară prea greu. Voi fi fericită dacă l-aș putea salva cu ajutorul dumneavoastră!

— Bine, copila mea, foarte bine, zise zâna. Sărută-i de trei ori urechea stângă, șoptind la fiecare sărutare: „Pie... Pentru tine... Cu tine!”. Mai gândește-te însă înainte de a face acest lucru. Dacă nu ești pregătită pentru a întâmpina ce este mai greu, ți se vor întâmpla numai nenorociri și sora mea Furioasa ar deveni stăpână pe viața ta.

Drept răspuns, își încrucișa mâinile pe piept privind-o pe zâna care își luase zborul, cu o privire plină de recunoștință.

Apoi se grăbi să se întoarcă la Ursișor, îi sărută de trei ori urechea, șoptind convingătoare: „Pie... Pentru tine... Cu tine!”. De-abia isprăvi și Ursișor oftă adânc, deschise ochii mari, o zări pe Viorela și, luându-i mâinile, le duse la buze, șoptind:

— Viorela, mi se pare că mă trezesc dintr-un vis! Povestește-mi ce s-a întâmplat? De ce sunt aici? De ce ești așa galbenă la față? Obrajii tăi sunt supti, ca și când ai fi stat de veghe... Ochii ți-s roșii, ca și când ai fi plâns.

— Vorbește încet, Ursișor, mama doarme! îi zise Viorela încet. De mult timp nu a mai dormit și e obosită, fiindcă tiu ai fost grav bolnav iar ea a vegheat asupra ta.

— Dar tu, Viorela, te-ai odihnit?

Viorela roși, șovăi și îi răspunse:

— Cum puteam eu să dorm, dragă Ursișor? Eu, care eram pricina suferințelor tale?

Ursișor o privi cu ochi înduioșați și-i sărută mâinile. O întrebă iar ce se petrecuse. Ea-i povesti, dar era prea modestăși prea devotată lui, ca să-i spună cu ce preț i-a răscumpărat viața. Și, astfel Ursișor nu află nimic.

Însănătoșit, Ursișor se sculă, se apropie încet de mama sa, o deșteptă cu o sărutare, iar Mariela crezând că Ursișor a luat-o razna din cauza febrei, o cheamă pe Narda care se arată foarte mirată când Viorela le povesti că zâna Zglobia îl vindecase pe Ursișor.

Din acea zi, Ursișor și Viorela se iubiră mai mult decât înainte și nu se mai despărțeau decât atunci când erau siliți de treburile lor.

7. Mistretul

Trecuseră doi ani de la întâmplările povestite. Într-o zi, Ursișor, ca de obicei, dimineața plecă în pădure ca să taie lemne, iar Viorela trebuia să-i ducă mâncare la amiazăși să se întoarcă seara împreună cu el.

Narda îi dădu Viorelei un coșuleț cu vin, pâine, un borcănel cu unt, șuncăși cireșe. Viorela plecă repede. Dimineața i se păruse lungăși era foarte nerăbdătoare să ajungă lângă dragul ei Ursișor. Crezând că va ajunge mai repede, se duse prin pădurea cu arbori bătrâni, pe sub care trecea ușor. Nu erau nici spini, nici măracini, doar un strat de mușchi gros acoperea pământul, pe care Viorela pășea ușor. Era tare bucuroasă că o luase pe drumul mai scurt.

Pe la jumătatea drumului, auzi un zgomot de pași greoi și iuți, dar era încă prea departe să-și dea seama despre ce era vorba. După câteva clipe de așteptare, văzu un mistreț uriaș, care venea spre ea. Era fioros, scurma pământul cu colții și rupea coaja din arborii aflați în calea lui. Scotea sunete urâte care se auzeau tot atât de bine ca și zgomotul pașilor lui.

Viorela nu știa ce trebuia să facă: să fugă ori să se ascundă?

În acea clipă, mistrețul o zări și se opri. Ochii lui ardeau, colții îi tremurau, iar părul îi era zburlit. Mistrețul se năpusti spre Viorela.

Din fericire, ea se afla lângă un copac cu ramurile destul de joase. Se cațără pe o creangăși, agățându-se din ramură în ramură ajunse destul de sus iar mistrețul n-o mai putea prinde. Furios că a scăpat prada, mistrețul se trânti în trunchiul copacului, care o adăpostea pe Viorela. Turbat de furie, se izbea în el cu atâta putere, încât copacul se clătina și Viorelei îi fu frică să nu cadă din pricina zguduitorilor. De aceea se prinse cât putu mai bine de o ramură. În cele din urmă, mistrețul se plictisi, și obosit de atâtea izbituri, se culcă jos, lângă copac, aruncându-i din când în când Viorelei priviri fulgerătoare.

Astfel, trecură mai multe ore. Viorela tremura și stătea nemișcată, atentă la mistrețul care, când era potolit, când era turbat, năpustindu-se asupra copacului și rupând cu colții din el.

Viorela începu să-l strige și să-l cheme în ajutor pe fratele ei drag, pe Ursișorul ei drag, dar Ursișor era mult prea departe, nu o auzea și nu venea nimeni în ajutorul ei.

Începuse să-i fie tare fricăși pe lângă asta îi era și foame. Când se urcase în copac, aruncase coșul cu mâncare, iar mistrețul îl călcase în picioare, îl sfărâmasese și distrusese tot ce era în el.

În timp ce Viorela disperată, plângea în zadar după ajutor, Ursișor se mira văzând că Viorela nu mai sosește cu mâncarea.

— A uitat oare? se întreba el. Nu! Nici mama, nici Viorela nu m-ar fi uitat. Desigur, poate nu le-am spus că n-am să ajung la masăși ele cred, cu siguranță, că mă voi întoarce. Poate mă așteaptă, poate sunt chiar îngrijorate. '

Gândind astfel, Ursișor încetă lucrul și porni grabnic către casă. Vru să scurteze drumul prin pădure, când i se păru că aude niște strigăte. Se opri... ascultă... Inima îi bătea tare; recunoscuse parcă glasul Viorelei, dar nu... nu putea să fie ea! Când să pornească din nou la drum, un strigăt mai tânguitor, mai deznădăjduit, îi lovi urechile. Nu mai era nici o îndoială, era Viorela, Viorela se afla în primejdie și îl chema. Ursișor alergă către locul de unde se auzea glasul disperat al Viorelei. Apropiindu-se, văzu porcul mistreț grohăind sălbatic, izbindu-se puternic de un copac.

Sărmanul Ursișor rămase fără grai când observă că în acel copac se afla Viorela, palidăși îngrozită, dar la adăpost, căci mistrețul nu putea ajunge la ea. Acest lucru i-a redat puterile. El se gândi la protecția zânei Zglobia și merse drept spre mistreț cu securea în mână. Mistrețul îl văzu, trecu pe alături, se opri, se întoarse și mai furios și se repezi asupra lui Ursișor, care cu securea ridicată, își aștepta dușmanul.

Mistrețul primi o lovitură în cap, destul de tare ca să i-l despice în două, dar avea oase atât de tari, încât păru că nici nu simțise.

În urma atacului Ursișor căzu. Văzându-și dușmanul trântit la pământ, mistrețul nu-i lăsă răgaz să se ridice și sări asupra lui. Îl lovea cu colții și încerca să-l facă bucăți.

Ursișor înțelese că nu mai avea scăpare și, nepăsător pentru soarta lui, o implora pe zână să o salveze pe Viorela. În clipa în care mistrețul părea căși-a învins dușmanul călcându-l în picioare, se auzi un cântec batjocoritor. Mistrețul se înfiora, îl lăsă pe Ursișor, își ridică râțul și văzu o ciocârlie care zbura deasupra lor și cânta același refren batjocoritor. Atunci scoase un urlet, își plecă râțul și se îndepărtă încet, fără să se mai uite în urma sa.

Viorela, văzând că Ursișor era în primejdie, își pierduse cunoștința și rămăsese atârnată de ramurile copacului.

Ursișor, care se credea rupt în bucăți, de abia dacă îndrăznea să facă vreo mișcare, dar văzând că nu simte nici o durere, se ridică iute, ca să o scape pe Viorela. Mulțumi în sinea lui zânei Zglobia, care, era sigur, îl scăpase. În aceeași clipă, ciocârlia zbură spre el, îi atinse ușor obrazul și îi șopti la ureche:

— Ursișor, zâna Furioasa a trimis mistrețul. Am sosit la timp, ca să te scap. Folosește-te de recunoștința Viorelei, schimbă-ți pielea cu ea, căci se va supune bucuroasă.

— Niciodată, răspunse Ursișor. Mai bine să rămân toată viața urs. Biata Viorela! Aș fi un mișel, dacă mi-aș bate astfel joc de dragostea ei.

Pov^ot cu zâne. — „E vedem cu bine, încăpățânatule! zise ciocârlia și zbură cântând. Am să mă întorc... și atunci...

— Atunci ca și astăzi, gândi Ursișor.

Se urcă în copac, o luă pe Viorela, coborî cu ea în brațe apoi o așeză pe mușchiul moale și-i udă fruntea cu puțină apă găsită în apropiere. Viorela își reveni din leșin și nu-i veni să creadă când îl văzu pe Ursișor viu și nevătămat, stând în genunchi lângă ea, sărutându-i tâmpilele și buzele.

— Ursișor, dragul meu Ursișor! încă o dată mi-ai salvat viața! Spune-mi, spune-mi ce pot face ca să-ți arăt recunoștința mea?

— Nu mai vorbi așa, dragă Viorela. Cine alta îmi aduce fericire? Tie ți-am salvat viața, iar mie fericirea. Si fericirea mea ești tu, dragă Viorela.

— Cuvintele tale sunt duioase, frate Ursișor, dar asta nu mă împiedică să doresc din tot sufletul să pot face ceva prin care să-ți ofer toată dragostea, toată recunoștința ce ți le port și 60 care îmi umplu inima.

Bine, bine, vom vedea, zise Ursișor râzând. Până atunci să ne gândim la altceva; eu n-am mâncat nimic de azi dimineață, iar mâncarea pe care, desigur, o aduceai să prânzim este risipită pe jos. E târziu și în curând va fi noapte. Sper să putem ajunge la fermă înainte de miezul nopții.

Viorela încercă să se ridice, dar spaima și faptul că nu mâncase de mult o slăbiseră atât de tare, încât căzu.

— Cred că n-o să pot merge, Ursișor. Sunt slăbită, ce ne facem?

Ursișor nu știa ce să facă. Era tare încurcat. Nu putea să o ducă atâta cale în brațe pe Viorela, dar nici nu putea să o lase singură, printre fiarele care trăiau în pădure și nici să o lase fără hrană până a doua zi. Deodată, văzu căzând ceva la picioarele lui. Se aplecăși ridică un pachetel în care găsi pateu, o pâine și o sticlă de vin.

Era sigur că zâna i-a ajutat și de această datăși, cu inima plină de recunoștință, îi dădu repede Viorelei să bea din sticlă. O singură înghițitură de vin și Viorela simți că-i revin puterile.

Din pateu și pâine mâncară amândoi cu o poftă de nedescris. Mâncau și vorbeau despre groaznicele întâmplări prin care trecuserăși despre fericirea lor de acum.

Se înnoptase de-a binelea și nici Viorela, nici Ursișor nu știau care e drumul înapoi spre fermă. Se aflau în mijlocul pădurii, conștienți de faptul că se vor rătăci. Viorela, sprijinită de arborele în care se suise pentru a scăpa de mistreț, nu îndrăznea să se depărteze de el, știind că nu vor găsi pe întuneric un alt loc mai bun.

— Ei bine, Viorela, nu te înspăimânta, e vreme frumoasăși-i cald. O să ne întindem pe acest covor gros de mușchi și vom petrece noaptea aici. Te voi înveli cu haina mea și mă voi culca la picioarele tale, ca să te apăr de primejdii și ca să nu te înspăimânți. Mama și Narda n-o să ne poarte de grijă; tu știi că ni s-a întâmplat adesea ca, în nopți frumoase, la fel ca acum, să ne întorcem după ce ele erau culcate; astfel nu vor fi îngrijorate, știind că suntem împreunăși că în răcoarea nopții, admirăm răsăritul lunii.

Viorela primi cu bucurie să petreacă noaptea în pădure, mai întâi pentru că nu puteau face altfel, apoi, pentru că niciodată nu-i era frică alături de Ursișor și pentru că întotdeauna găsea că el are dreptate.

Astfel Ursișor pregăti patul de mușchi pentru Viorelei, își scoase haina și o înveli; apoi, când somnul o stăpâni cu totul, se întinse la picioarele ei și, curând, adormi adânc.

Ursișor era obosit.

A doua zi, când deja se luminase de ziuă, Viorela se trezi cea dintâi și zâmbi, văzându-l pe Ursișor care ținea strâns în mâna dreaptă securea, părând astfel că vrea să provoace la luptă toți mistreții pădurii. Viorela se ridică, fără zgomot și începu să caute drumul ce putea să-i ducă la fermă.

Nu se depărta foarte mult de arborele care i-a adăpostit peste noapte, când Ursișor se deșteptăși, nevăzând-o nicăieri pe Viorela, sări ca ars în picioare și o strigă cu glas înăbușit de spaimă.

— Sunt aici, frățioare, răspunse ea. Căutam drumul care duce către fermă. Dar de ce tremuri?

— Credeam căți s-a întâmplat ceva, că zâna răutăcioasăți-a făcut rău, și mă gândeam că este vina mea, pentru că nu am rămas treaz, să te păzesc. Sunt fericit acum că te văd veselăși sănătoasă; nu am de ce să mă mai tem. Să mergem, trebuie să ajungem înainte ca mama și Narda să se trezească!

Ursișor cunoștea pădurea și, curând, găsi drumul spre casă. Ajunseră cu puțin timp înainte ca Mariela și Narda să se trezească. S-au înțeles să nu-i spună mamei lor despre întâmplarea din pădure, pentru a nu se îngrijora. Numai Narda află pățaniile lor din ajun.

8. Focul

Ursișor nu mai voia să o lase pe Viorela să meargă singură prin pădure. Ea nu-i mai ducea prânzul, iar el venea acasă să mănânce. Și Viorela nu se mai îndepărta de fermă fără Ursișor.

La trei ani după întâmplarea din pădure, într-o dimineață, Viorela, palidăși speriată, îl căuta pe Ursișor.

— Vino! Vino! zise ea, chemându-l afară. Trebuie să-ți spun... Să vezi!... Vino! îngrijorat, Ursișor o urmă îndată.

— Ce s-a întâmplat, Viorela? Vorbește-mi! Liniștește-mă! Ce trebuie să fac pentru tine?

— Nimic, nimic, dragă Ursișor... Nu poți face nimic. Ascultă-mă doar! Ți-amintești de visul copilăriei mele, de broscoiul cel rău, de amenințările lui? Ei bine, și astă noapte am visat. E cumplit! Cumplit! Ursișor, de data aceasta m-a amenințat cu viața ta. Tu ești în pericol și dacă tu mori, am să mor și eu.

— Ce spui? Cine mă amenință?

— Ascultă!... Dormeam. Un broscoi... alt broscoi, mereu un broscoi! Un broscoi a venit la mine și mi-a zis:

"Se apropie ziua când dragul tău Ursișor trebuie să se schimbe în înfățișarea lui adevărată, și tu îl vei ajuta! Îi urăsc pe Ursișor, te urăsc și pe tine! Nu o să fii fericit niciodată... Ursișor va muri, iar tu, tu nu vei putea să împlinești ceea ce a spus zâna Zglobia! Peste câteva zile, poate peste câteva ore, veți simți răzbunarea mea. La revedere. La revedere!"

M-am trezit, mi-am înăbușit un strigăt și am văzut, la fel ca și în ziua în care m-ai scăpat din apă, l-am văzut pe scârbosul broscoi privindu-mă încruntat de pe pervazul ferestrei. Apoi a dispărut... Eram mai mult moartă decât vie. M-am sculat, m-am îmbrăcat și am alergat aici, la tine, frate, ca să-ți spun ce rea e zâna Furioasa și ca să te rog să o chemi în ajutor pe zâna Zglobia.

Ursișor o ascultase îngrozit. Nu se gândea la viața lui, ci la ceea ce vestea Furioasa, lucru pe care îl înțelegea pe deplin. Numai gândul că încântătoarea, draga lui Viorela, va îmbrăca pielea lui de urs, îl făcea să se cutremure și îi dădea fiori de moarte. Spaima i se zugrăvi în privire și copila, care îl cerceta, se aruncă în brațele lui, plângând:

— Vai, frate scump! Nu vreau să mi te răpească! Tu, care nu te temi niciodată, tremuri! Tu, care mă sprijini și mă mângâi când sunt tristăși speriată, acum nu găsești nici un cuvânt, ca să-mi dai curaj! Tu, care lupti împotriva răului, acum pleci capul și te resemnezi?

— Nu, Viorela, nu tremur pentru că m-aș teme. Nu! Frica nu mă tulbură. Mă tem acum pentru ceea ce a spus zâna

— Furioasa, cuvinte al cărui înțeles tu nu-l cunoști, însă eu le înțeleg prea bine... E o amenințare împotriva ta, Viorela. Pentru tine tremur!

Viorela înțelese din aceste cuvinte că sosise momentul jertfei, că era chemată să-și îplinească făgăduiala făcută zânei Zglobia. În loc să se înfricoșeze, era bucuroasă: putea, în sfârșit, să-l răsplătească pe Ursișor pentru devotamentul și dragostea lui; putea să-i fie și ea folositoare. Nu spuse nimic despre temerile lui Ursișor, îi mulțumi doar, îl îmbrățișa mai dragăstos ca niciodată, gândindu-se că, în curând, poate moartea o va despărți de el.

Și Ursișor gândea la fel. Amândoi se gândiră la protecția zânei Zglobia. Ursișor o chemă cu voce tare, dar ea nu veni. Ziua trecu plină de tristețe. Nici Ursișor. nici Viorela n-au vorbit cu mama lor despre ceea ce le măcina sufletul, temându-se să nu-i mărească mâhnirea, care creștea odată cu Ursișor.

— Are douăzeci de ani! se gândea Mariela. Dacă mereu se încăpățânează să nu vadă pe nimeni și să nu-și schimbe înfățișarea datorită Vioarei, care, sunt sigură, că-și dorește foarte mult să se jertfească, apoi n-are decât să-și păstreze pielea de urs, până ce va muri!

în noaptea în care Vioara avusese acel vis, Mariela visase și ea. Zâna Zglobia i se arătase și-i spusese:

— Curaj, regină! în curând Ursișor își va pierde pielea de urs. Atunci poți să-l numești prințul Minunat.

Mariela se deșteptase bucuroasă și fericită și se arătă mai iubitoare față de Vioara, știind că ei îi va datora fericirea fiului său.

Toți se duseră să se culce, fiecare cu gânduri diferite. Vioara și Ursișor, îngrijorați de viitorul, pe care îl întrevădeau atât de amenințător; Mariela, bucurându-se de același viitor care îi apărea apropiat și fericit; Narda, mirată și îngândurată din pricina unei tristeți și a unei bucurii ale căror cauze nu le cunoștea. Toți adormiră: Vioara, după ce mai întâi a plâns; Ursișor după ce a chemat-o pe zâna Zglobia; Mariela, după ce a zămbit, gândindu-se la un Ursișor frumos și fericit; iar Narda, după ce s-a întrebat de o sută de ori: „Ce i-a apucat astăzi?”

Trecuse abia o oră de când dormeau toți cei de la fermă, când Vioara se trezi deodată simțind un miros, parcă a ars. Mariela se deșteptă și ea.

— Mamă, zise Vioara. Ce se întâmplă?

— Arde casa, zise Mariela. Plivește lumina!

Amândouă săriră din pat și alergară în sală. Flăcările năvăliseră și acolo și în celelalte odăi.

— Ursișor! Narda! strigă Mariela.

— Ursișor! Ursișor! strigă Vioara.

Narda veni și ea repede în sală.

— Suntem pierduți, doamnă! Flăcările au cuprins toată casa; iar ușile și ferestrele, sunt blocate. E cu neputință să le deschidem.

— Copilul meu! strigă îngrozită Mariela.

— Fratele meu, țipă cu disperare și Vioara.

Alergară la uși dar, cu toate eforturile lor, nu reușiră să le deschidă. Și ferestrele, la fel, parcă erau închise de cineva.

— Ah, visul meu! șopti Vioara. Ursișor, nu vreau să te pierd!

Ursișor care dormea afară, lângă grajd, auzise țipetele femeilor din casă și văzu flăcările. Alergă la ușa de la intrare, dar nu reuși să o deschidă, cu toate că era nespus de puternic. Ușa ar fi trebuit să se sfărâme sub loviturile lui dar, fără îndoială, că era ținută de zâna Furioasa. Flăcările se întindeau peste tot.

Ursișor se repezi la scară, urcă în pod și pătrunse în flăcări, printr-o fereastră deschisă, apoi coborî în odaia în care mama lui și Vioara, așteptându-și moartea, stăteau îmbrățișate. Înainte ca ele să înțeleagă ce se întâmplă, le luă în brațe și, strigând-o pe Narda să-l urmeze, fugi înapoi în pod, coborî scara cu Mariela într-un braț și cu Vioara în celălalt și, urmat de Narda, ajunseră jos, chiar în clipa în care scara și podul cădeau pradă flăcărilor.

Ursișor le lăsă pe Mariela și pe Viorela la câțiva pași de casa cuprinsă de flăcări. Narda nu-și pierduse cumpătul și venea cu o mulțime de haine, pe care le adunase în grabă de îndată ce izbucnise focul.

Mariela și Viorela erau cu picioarele goale, îmbrăcate doar cu veșmintele de noapte, însă nu simțeau frigul acestei nopți înfiorătoare.

După ce-i mulțumiră curajosului Ursișor, care le scăpase viața, primejduind-o pe a sa, ele îi mulțumirăși Nardei pentru că fusese prevăzătoare.

— Vedeți, zise Narda, ce înseamnă să nu-ți pierzi capul! În vreme ce amândouă nu vă gândeați decât la Ursișor al vostru, eu strângeam lucrurile de care avem nevoie.

— Adevărat! Dar nu ne-ar fi folosit la nimic lucrurile strânse de tine, dacă mama și Viorela piereau în flăcări!

— Ah! Știam eu că n-ai să le lași să moară! Poate fi primejdie acolo unde te afli tu?

Viorela îi strânse mâinile lui Ursișor și i le sărută, apoi Măriei a îi sărutăși ea pe amândoi și spuse: '

— Dragă Viorela, Ursișor e fericit datorităție, datorită iubirii tale pentru el; această iubire adâncă care-l răsplătește pe deplin pentru ceea ce a făcut pentru tine. Sunt încredințată că, în ce te privește, ești fericită să te sacrifici pentru el, dacă ar fi nevoie. Înainte ca Viorela să poată răspunde, Ursișor zise: . — Mamă, te rog! De ce-i vorbești așa Viorelei? Știi cât aș fi de nenorocit dacă i s-ar întâmpla ceva...

În loc să-i răspundă lui Ursișor, Mariela își duse mâna la frunte, speriată:

— Caseta, Narda! Caseta! Ai luat caseta?

— Am uitat, stăpână, zise Narda.

Mariela era atât de necăjită, încât Ursișor o întrebă ce este cu această casetă, din pricina căreia părea atât de supărată.

— Este un dar de la zână. Mi-a spus că fericirea Viorelei este închisă în ea. Caseta o țineam în dulapul de lângă patul meu. Vai! De ce nu m-am gândit să o iau?

Ursișor nu așteptă să termine ce avea de spus și se repezi în casa înconjurată de flăcări. Cu toate că Mariela plângea iar

Pov^ot cu zâne să nu se întoarcă în casă, el dispăru în mijlocul flăcărilor, după ce le strigă:

— Voi recupera caseta, dacă nu, voi muri!...

Se lăsă o tăcere înspăimântătoare... Viorela căzu în genunchi, cu brațele întinse către ferma care ardea. Mariela, cu mâinile împreunate, privea prin deschizătura prin care dispăruse Ursișor. Narda sta împietrită, cu fața ascunsă în palme.

Trecură câteva clipe, clipe grele pentru bieteles femeii, care așteptau viața ori moartea. Ursișor nu se mai ivea... Pârâitul lemnului care ardeau și vârtejul flăcărilor le măreau groaza. Deodată, un zgomot cumplit, le făcu pe Mariela și pe Viorela să scoată un țipăt deznădăjduit: acoperișul întreg se năruise. Casa era acum un rug aprins. Ursișor era înăuntru și fusese prins sub dărâmături, zdrobit de bârne și ars de flăcările ucigașe. O tăcere de mormânt se lăsă imediat. Flăcările începeau să se micșoreze și încet s-au stins. Nici un zgomot nu mai tulbură disperarea Marielei și a Vioarei. Cele două femei se îmbrățișarăși amândouă plânseseră multă vreme în tăcere. Se lumina de ziuă.

Narda privea ruinele fumegânde și plângea. Datorită curajului și devotamentului său, Ursișor fusese îngropat sub aceste ruine.

Mariela și Viorela plângeau într-una: păreau că nu văd și nu înțeleg ce se petrecuse în jurul lor.

— Să plecăm de aici!... zise într-un târziu Narda. Mariela și Viorela nu-i răspunseră. Narda încercă să o ia pe Viorela de acolo.

— Vino, zise ea, vino Viorela, trebuie să căutăm un adăpost pentru diseară! Este o zi frumoasă!

— Nu-mi trebuie adăpost! plânse Viorela. Nu-mi pasă dacă e zi sau noapte! Pentru mine nu mai sunt zile frumoase, soarele va străluci doar ca să-mi lumineze durerea.

— Nu putem rămâne aici, ca să plângem, o să murim de foame, Viorela, și cu toată durerea ce-o simțim, tot trebuie să ne gândim la viața noastră de acum înainte.

— Ce mi-e că mor de foame ori de durere? Nu mă îndepărtez de locul unde l-am văzut pentru ultima dată pe Ursișor. El s-a jertfit pentru că ne iubea prea mult, s-a jertfit pentru a-mi salva fericirea...

Narda renunță să-i mai spună ceva și își aminti de vaca din grajdul care scăpase de flăcări, și alergă acolo. Mulse vaca, bău o ceașcăși încercă să le convingă, pe Mariela și pe Viorela, să bea și ele.

Totuși, Mariela se sculăși-i spuse Vioarei cu un glas solemn:

— Durerea ta e dreaptă, copilă, căci, niciodată, o inimă mai nobileși mai generoasă nu a bătut într-un trup omenesc. Te-a iubit mult, mult mai mult decât pe el însuși și, ca să te ferească de vreo durere și-a jertfit viața.

Atunci Mariela îi povesti scena nașterii lui Ursișor, cum ar fi putut Viorela să-l scape de pielea de urs, primind să o poarte ea și de ruga continuă a lui Ursișor, ca nimeni să nu-i dezvăluie Vioarei posibilitatea unei asemenea jertfe.

E lesne de înțeles că, după această mărturisire, sentimente de dragoste, de admirație și păreri de rău au copleșit inima fetei, care plânse mult și cu disperare.

— Și acum, copilele mele, urmă Mariela, ne rămâne o ultimă datorie de împlinit: să îl îngropăm pe Ursișor, copilul meu! Haideți să răscolim dărâmăturile, să dăm la o parte cenușa și, după ce vom găsi rămășițele iubitului nostru Ursișor...

Dar plânsul îi înăbuși glasul și nu mai putu să rostească nici un cuvânt.

9. Fântâna

Mariela și Viorela se îndreptară încet spre zidurile arse ale fermei. Cu o vrednicie disperată, munciră să dea la o parte dărâmăturile. Trecură două zile de căutare peste tot. Nici o urmă... Ursișor nu era nicăieri! Dăduseră la o parte cărămidă cu cărămidă, lemn cu lemn, tot ce acoperea pământul. Nimic... Ridicând ultimele scânduri, pe jumătate arse, Viorela zări cu uimire o deschizăturăși își dădu seama imediat că era gura unei fântâni. Inima începu să-i bată cu putere și în sufletul ei renăscu speranța:

— Ursișor, îl chemă ea cu glas slab.

— Viorela, Viorela, sunt aici... am scăpat!

Drept răspuns, Viorela scoase un țipăt, și se aruncă în puțul în care se afla Ursișor. Dacă minunata zână Zglobia nu ar fi ocrotit-o, în cădere, Viorela și-ar fi spart capul și oasele de pereții fântânii. Dar zâna Zglobia, care îi ocrotise de atâtea ori, o apără pe Viorela și o coborî ușor la picioarele lui Ursișor.

Nici el, nici ea nu sperau să se regăsească cu atâta fericire... Amândoi se îmbrățișau, mărturisindu-și bucuria și dragostea! Au fost treziți din încântarea lor de strigătele Nardei care a observat lipsa Viorelei și căutând-o printre ruine, găsisese fântâna deschisă. Uitându-se în jos, văzu rochia albă a Viorelei și a înțeles că ea se aruncase înăuntru, găsindu-și astfel moartea, pe care o dorea atât. Narda striga cât o țineau plămânii și Mariela se apropie încet de ea ca să afle pentru ce țipa.

— Taci, Narda, îi zise Ursișor destul de tare, o vei speria pe mama. Sunt aici cu Viorela, suntem sănătoși și nu am pățit nimic.

— Fericire! Fericire! strigă Narda. Sunt aici! Stăpână, vino! Sunt aici și nu au pățit nimic!

Mariela, palidă, moartă de spaimă, o auzi pe Narda dar nu înțelese nimic. îngenunchease și nu mai avea puterea să se ridice dar, când auzi glasul scumpului ei Ursișor, care striga: „Mamă, mamă dragă, Ursișor trăiește!” se repezi spre gura puțului și, ar fi căzut la fund, dacă Narda nu ar fi prins-o în brațe și nu ar fi tras-o înapoi.

— De dragul lui, regină, nu te arunca în adânc. Vei muri! îi vei avea pe Ursișor și pe Viorela în curând.

Mariela tremura de bucurie și înțelese sfatul înțelept al Nardei. Rămase pe loc, tremurând, în vreme ce Narda plecă să caute o scară.

Narda lipsi multă vreme. Adevărul este căși ea se cam zăpăcise. în loc să ia o scară, întâi apucă o frânghie, apoi o furcă, apoi un scaun. O clipă se gândi, chiar să coboare vaca în fundul puțului, pentru ca Ursișor să bea lapte cald. In sfârșit, se nimeri să ia scara care era chiar în fața ei, și pe care nu a văzut-o din cauză că era prea bucuroasă.

în timpul acesta, Ursișor și Viorela vorbeau mereu despre fericirea lor, povestindu-și toate întâmplările și toate spaimele prin care trecuseră.

— Treceam, prin mijlocul flăcărilor, zise Ursișor. Căutam pe dibuite dulapul mamei, pentru că fumul mă orbea și mă înăbușea. Atunci m-am simțit ridicat și aruncat în fântâna, unde ai venit și m-ai găsit tu, Viorela. În loc să găsesc apă ori umezeală, am găsit o răcoare plăcută. Un covor moale era așternut pe jos, după cum vezi și tu, o lumină ocrotitoare mă învăluia și am găsit lângă mine un pachetel cu mâncare, din care n-am mâncat încă, și o sticlă cu vin din care am băut puțin. Când m-am gândit la voi, cât trebuie să fiți de disperate, mă simțeam nenorocit, atât de nenorocit, încât și zânei Zglobia i se făcu milă de mine și a apărut înaintea mea, luând chipul tău. Am crezut că ești tu și am vrut să te îmbrățișez, dar nu era decât aerul sub o formă nedeslușită. Puteam să te văd, dar nu puteam să te ating.

— Ursișor, îmi zise zâna râzând, eu nu sunt Viorela. Vin sub înfățișarea ei, ca să-ți arăt și mai mult dragostea mea. Fii liniștit, ai să o vezi mâine. Ea plânge amarnic, căci te crede mort, dar mâine, îți va face o vizită, aici, în fundul fântânii. Veți ieși amândoi de aici și o vei revedea pe mama ta, vei revedea cerul și minunatul soare, pe care nici mama ta, nici Viorela nu vor să-l mai privească, dar care li se va părea mult mai frumos, când te vei afla lângă ele. Te vei întoarce, mai târziu, în puț căci în el se află fericirea ta.

— Fericirea mea? am întrebat-o mirat. Doar când voi fi lângă mama și lângă Viorela voi putea spune că sunt fericit.

— Ascultă-mă ce-ți spun. Aici, înăuntru, este fericirea ta și a Viorelei.

- Fericirea Viorelei este să fie lângă mine și lângă mama mea.

ir Ah! Ce bine i-ai răspuns, dragă Ursișor, îi spuse Viorela. Dar ce a zis zâna?

— Știu ce spun! mi-a răspuns ea. Peste câteva zile, vei simți că lipsește ceva din fericirea ta, și atunci te vei gândi la cele spuse de mine. Însă, doar aici vei găsi ceea ce îți trebuie. La revedere, Ursișor!

— La revedere, zână! Și pe curând!

— Când mă vei revedea, nu te vei bucura deloc, biet copil, și îți vei dori să nu mă fi văzut niciodată. Rămâi cu bine acum!

— A zburat râzând, lăsând în urmă un parfum minunat și binefăcător, care răspândea liniște în inima mea. Eram liniștit și te așteptam...

Viorela înțelese cuvintele zânei. Știa că întoarcerea ei nu va fi un prilej de bucurie pentru Ursișor. De când Mariela îi 74 destăinuise jertfa pe care ar putea s-o facă, era hotărâtă să o îndeplinească, oricât s-ar fi împotrivit Ursișor. Nu era alt mod pentru a-i putea dovedi dragostea sa. De altfel, simțea bucurie și speranță la gândul că necazurile lui Ursișor vor lua sfârșit. Glasul puternic al Nardei, îi trezi la realitate: — Iată scara, copiii mei... O las să cadă la voi. Aveți grijă să nu vă izbească în cap. Dacă aveți ceva mâncare pe-acolo, aduceți-o sus, căci de două zile, am înghițit numai lapte și praf, iar mama ta și Viorela n-au trăit decât cu aer și lacrimile lor. Încet... să nu se rupă scara! Stăpână, iată-i... Iată-i pe amândoi... așa, au ajuns...

Mariela, împietrită și uimită, aștepta nemișcată, asemenea unei statui. După ce Viorela ieși prima și se afla în siguranță,

Ursișor ieși și el. Brațele mamei sale îl așteptau iar lacrimile și sărutările ei îl acopereau pe Ursișor, și-l învăluiau cu căldura lor. Îl ținu multă vreme la pieptul ei. I se părea un vis să îl vadă lângă ea, după ce îl crezuse mort. Narda întrerupse această scenă de duioșie, apucându-l pe Ursișor de mânăși șoptindu-i:

— E rândul meu! Cred că nu mă vei uita doar pentru că eu nu plâng și nu-mi pierd capul și puterile? Cine v-a scos din puțul acela, în care ziceați că vă simțiți bine?

— Da, da! Narda dragă, te iubesc, crede-măși-ți mulțumesc că ne-ai scos din fântână, unde, așa este, m-am simțit minunat în clipa în care Viorela a coborât la mine.

— Ah! Tocmai asta voiam să întreb. Viorela, cum ai coborât, acolo fără să te rănești?

— Am auzit glasul lui Ursișor și de bucurie, nu m-am gândit că mă voi putea răni. Știam că Ursișor e acolo și trebuia să ajung la el... astfel, m-am aruncat în gol...

— Nu prea înțeleg, zise Narda, dar trebuie să se fi amestecat și zâna.

— Da, răspunse Ursișor, a fost zâna cea bună. Oh, dacă ar putea s-o învingă mereu pe răutăcioasa ei soră!...

În timp ce vorbeau, foamea le dădu de veste că trebuie să mănânce. Ursișor uitase să ia proviziile zânei. În vreme ce se sărutau și plângeau, povestindu-și tot ce se întâmplase, Narda coborâse în fântână, fără să spună un cuvânt, și se întoarse cu proviziile pe care le așeză, pe un snop de paie, apoi aduse încă patru snopuri, care le slujiră drept scaune.

— Pofțiți la masă! zise ea. Veniți să mâncați... Tuturor ne este foame. Trăiască zâna cea bună!

Mariela, Viorela și Ursișor se așezară voioși la masă. Lt era foame, iar bucatele erau gustoase. Fețele le străluceau df mulțumire, vorbeau, râdeau și erau fericiți.

După ce isprăviră de mâncat, Narda se uită spre cas dărâmatăși se miră că zâna nu-i putea ajuta.

— Uitați-vă, zise ea, casa e distrusă, nu mai avem nimic! Grajdul e singurul nostru adăpost, paiele ne vor sluji drept paturi, iar mâncarea s-a terminat. Înainte trebuia să ne gândim doar la un lucru pe care-l doream și acesta se împlinea. Acum...

Mariela își privi degetele. Inelul fermecat dispăruse. De acum înainte va trebui să-și câștige pâinea cu sudoarea frunții. Ursișor și Viorela, văzând-o mâhnită, o întrebară ce are, iar ea le răspunse:

. — Dragii mei copii, o să mă găsiți nerecunoscătoare, pentru că, acum când sunteți fericiți, eu mă gândesc la viitor! În timpul focului, am pierdut inelul pe care mi-l dăruise zâna și care trebuia să ne îndeplinească toate dorințele și nevoile, atâta vreme cât îl aveam pe deget. Nu-l mai am... Ce ne facem?

— Nu-ți face griji, mamă dragă! Sunt mare și puternic, voi căuta de lucru și vom trăi din ceea ce voi câștiga eu.

— Am să vin și eu cu tine, Ursișor, vom găsi de lucru și ne vom descurca...

— Nu, Viorela, rămâi cu mama și cu Narda. Ele vor avea nevoie de tine... Plec, zise Ursișor. Să ne vedem cu bine! Și sărutându-le mâinile, plecă repede.

Ursișor nu știa cât de rău va fi primit printre oamenii la ușile cărora urma să bată...

10. Ferma. Castelul. Turnătoria.

După o oră de drum, Ursișor ajunse la o mare și frumoasă fermă, unde spera să găsească de lucrui. În fața casei, văzu un fermier care, împreună cu familia sa, erau așezați la masă.

Ajunse aproape, când unul dintre copii, un băiat de vreo zece ani îl zări. Se sperie atât de tare încât se răsturnă de pe scaun. Urla și se chinuia să se ridice și să fugă în casă.

O fetiță de opt ani, auzindu-și fratele țipând, se întoarse îl văzu și ea pe Ursișor după care fugi îngrozită.

Toți din familie au fugit. Femeile țipau, copiii fugeau, bărbații se înarmară cu bâte și furci, crezând că vor fi atacați de Ursișor, pe care îl luau drept un animal, un urs, venit de undeva din pădure.

Văzând spaima și furia lor, el începu să le vorbească pentru a-i liniști.

— Povești cu zâne
Nu sunt un urs, domnilor, liniștiți-vă; sunt un băiat, care caută de lucru și care s-ar simți foarte fericit dacă l-ați primi la dumneavoastră.

Fermierul se arătă foarte mirat auzindu-l că vorbește, și nu știa ce să facă, să fugă sau să-i vorbească el. Hotărî să nu fugă de el și să-i vorbească, curios să afle cine este și de unde vine. Îl întrebă:

— Cine ești și de unde vii?

— Vin de la ferma din pădure și sunt fiul fermierei Mariela, răspunse Ursișor.

— Aha! Tu ești acela care, mergeai la piață cu mama ta și speriai copiii! Ai crescut în pădure, și mama ta n-a dorit ajutorul nostru. De ce ne cauți acum? întoarce-te în pădure și trăiește ca un urs, cum ai trăit și până acum!

— Ferma noastră a ars. Trebuie să lucrez pentru a-mi hrăni familia, de aceea, vin să vă cer de lucru. Veți fi mulțumiți de mine de ceea ce voi lucra eu, căci sunt puternic, sănătos și voi face tot ce-mi veți cere!

— Nu, băiete, nu pot să te angajez la mine, tu nu ești om. ești un animal urât. îmi vei speria familia, servitorii, iar pe copii ai să-i îngrozești! Nu sunt prost, băiete, nu! Du-te acum. pleacăși lasă-ne să ne isprăvim prânzul în tihnă!

— Domnule, vă rog, lăsați-mă să încerc, să vedeți cum am să lucrez. N-am să înapăimânt pe nimeni dacă mă veți pune să lucrez singur. Mă voi ascunde de copii și astfel nu-i voi îngrozi.

— Nu termini odată, ursule? Pleacă du-te de la ferma mea și nu te mai întoarce. Dacă te mai văd pe-aici am să înfig furca în tine...

Ursișor nu mai insistă. își plecă fruntea și o lacrimă de umilință și de durere străluci în ochii lui. Se îndepărtă încet, auzind hohotele de râs și batjocurile cu care îl urmăreau cei de la fermă.

. Când ajunsese destul de departe, unde nu-l mai vedea nimeni nu-și mai ascunse lacrimile. Plângea; simțea umilința și durerea dar nici o clipă nu se gândi că sora lui, fata pe care o iubea atât de mult, putea să-l scape de această umilință, de blana lui de urs.

După ce se liniști, se hotărî să nu renunțe și porni din noula drum. în depărtare, văzu un castel, în jurul căruia o mulțime de oameni lucrau, fel de fel de treburi: unii greblau, alții coseau iarba, țesălau caii, săpau, stropeau ori semănau. Aici trebuie să găsesc de lucru, își spuse Ursișor. Nu zăresc nici femei, nici copii, iar bărbații cred că nu se vor teme de mine. Fără să fie văzut, Ursișor ajunsese și salută respectuos. Omul pe care îl întâlne, părea să fie șeful celorlalți.

— Domnule! zise el. Aș vrea să vă vorbesc. Bărbatul îl privi, și primul gând a fost să fugă, văzându-l pe Ursișor, însă se stăpâni și zise:

— Cine ești și ce dorești? îl întrebă el aspru.

— Domnule, sunt fiul fermierei Mariela, de la ferma din pădure.

— Și ce dorești, pentru ce ai venit aici?

— Ferma noastră a ars, domnule. Caut de lucru, pentru a-mi putea îngriji familia și vă rog foarte mult să mă ajutați.

— Crezi că aș oferi de lucru unui urs?

— Domnule, nu sunt un urs decât ca înfățișare. Sunt un băiat sărac și nu este vina mea că port această blană de urs... Sunt nenorocit, dar inima mea este plină de recunoștință și dragoste. Veți fi mulțumit de mine și de munca mea.

în vreme ce Ursișor vorbea, iar bărbatul îl asculta gata să pufnească în râs, caii începură să sarăși să zvârle din picioare. Nu mai putură fi stăpâniți, și caii porniră în galop, pe câmp.

— Ursul! Ursul! strigau toți, a speriat caii! Alungați-l... goniți-l de aici!

— Pleacă, băiete! îi strigă omul. înmărmurit, Ursișor nici măcar nu se mișcă.

— Nu vrei să te duci? urlă omul. Așteaptă, vagabondule, te fac eu să pleci! Hei, voi de colo! Aduceți câinii și asmuțiți-i spre dobitocul ăsta... Repede!... Uite că fuge...

Într-adevăr, Ursișor, o luă la fugă. Nu-i venea să creadă că oamenii sunt atât de cruzi și nemiloși. De data aceasta nu se mai descurajăși nu mai plânse. Se gândi că nu trebuie să renunțe, că poate va găsi totuși ceva de lucru, pentru a-și hrăni familia.

— Mai sunt câteva ore până se înserează, își zise el, mai am timp să caut.

Și se îndreptă spre o turnătorie, care se afla la vreo trei kilometri de ferma din pădure. Stăpânul turnătoriei avea mulți ucenici. Se zvonea că acesta oferea de lucru tuturor celor care îi cereau, nu pentru că era bun, ci în folosul averii sale. Era un om rău și nu era iubit. Nimeni nu-i era recunoscător pentru că se folosea de toată lumea pentru a se îmbogăți, iar pe muncitori îi umilea și-i pune la munci grele. Multora din ei nu le convenea dar nu găseau de lucru în altă parte.

Ursișor ajunsese deci la turnătorie. Stăpânul se afla la poartă, certându-i pe unii, amenințându-i pe alții și îngrozind pe toată lumea.

— Domnule, zise Ursișor apropiindu-se, puteți să-mi dați ceva de lucru?

— Da. Am oricând... Ce lucru vrei să...

În acel moment ridică ochii, căci vorbise fără să-l vadă pe Ursișor și când îl zări, nu putu termina de spus căci ochii lui scăpărară de mânie și bolborosi:

— Ce glumă e asta? Cine ești tu, caraghiosule? Te crezi la carnaval? Ia aruncă-ți pielea de urs, dacă nu vrei să te iau la bătaie...

— Domnule, răspunse trist Ursișor! E pielea mea adevărată, nu sunt mascat. Sunt un lucrător bun și, dacă binevoiți să-mi dați ceva de lucru, veți vedea că voi putea lucra orice.

— Am să-ți dau de lucru, dobitocule, strigă stăpânul turnătoriei spumegând de mânie. Am să te bag într-un sac și am să te trimit într-o grădină zoologică unde te-or băga într-o cușcă cu urșii, frații tăi. Atunci vei avea de lucru să te aperi de ghearele lor. Haide! Dispari din fața mea, dacă nu vrei să ajungi într-o grădină zoologică!

Ridicând mâna, l-ar fi pocnit pe Ursișor, dacă acesta nu ar fi fugit repede.

11. Jertfa

Nu mai avea nici o speranță. Era descurajat, trist și abătut. Ursișor porni spre casă. Când ajunsese la fermă, Viorela alergă înaintea sa, îl luă de mânăși, fără să spună vreun cuvânt, îl duse înaintea mamei sale. Aici îngenunche și zise:

— Mamă, Ursișor a suferit astăzi. Zâna Furioasa mi-a povestit totul... Mamă, când l-ai crezut pierdut pentru totdeauna pe Ursișor, mi-ai mărturisit ceea ce el, din bunătate, mi-a ascuns întotdeauna. Știu că stă în puterea mea ca, luându-i înfățișarea, să-i redau frumusețea pe care trebuia să o aibă. Sunt nespus de fericită că pot astfel să-i răsplătesc dragostea și devotamentul fratelui meu iubit, și cer să fac schimbul îngăduit de zâna Zglobia. O rog din toată inima ca lucrul acesta să se petreacă îndată.

— Nu! Nu! Viorela! strigă înspăimântat Ursișor, retrage-ți cuvintele... Nu știi la ce viață te condamni, nu știi la ce spaimăși suferință, singurătate și umilință, te osândești și nici la disperarea pe care o vei simți mereu, atunci când vei fi respinsă de toți oamenii! Te rog, Viorela, retrage-ți cuvintele!

— Dragă Ursișor, zise Viorela liniștit, dar hotărât, ceea ce crezi tu că este o mare jertfă, împlinește cea mai dulce dorință a sufletului meu; o fac pentru fericirea mea. Sunt mândră de mine, pentru ceea ce fac, și, trebuie săștii, că m-aș disprețui dacă aș face altfel!

— Oprește-te, Viorela, o clipă încă! Gândește-te la durerea mea, când nu o voi mai vedea pe frumoasa mea Viorela, când te voi vedea bătaia de joc a oamenilor. Ah, Viorela! Nu mă osândi la această durere!

Încântătorul chip al Viorelei se întrista. Spaima că nu-i va mai plăcea lui Ursișor o făcu să tresară, dar acest simțământ dispăru iute, căci nu putea fi nimic mai presus decât dragostea ei atât de devotată. Se aruncă în brațele Marielei și zise:

— Povești cu zâne
viata, sărută-mă pentru ultima dată, cât mai sunt Viorela ta albăși frumoasă.

În vreme ce Mariela și Narda o sărutau și o priveau cu Iragoste, Ursișor, în genunchi, o ruga să renunțe la hotărârea ei, și să rămână așa cum este, însă Viorela strigă o dată tare:

— Zână Zglobia! Zână Zglobia, vino de-ți ia prețul sănătății și vieții dragului meu Ursișor!

În clipa aceea zâna Zglobia apărură în toată strălucirea ei, într-un car de aur, tras de o sută cincizeci de ciocârlii. Era îmbrăcată într-o rochie făcută din aripi de fluturi împesărițați de culorile cele mai strălucitoare; pe umeri avea o mantie acoperită le diamante, care atârna departe în urma ei și atât de fin lucrată încât părea ușoară ca un vâl. Părul ei strălucitor, ca o mătase iurită, era susținut de o cunună de pietre scumpe, care străluceau precum soarele, iar pantofii erau făcuți din rubin, "hipul ei frumos, drăgălașși vesel avea o înfățișare mulțumită.

— Așadar, ești pregătită, copilă? o întrebă ea.

— Zână, strigă Ursișor, căzând la picioarele ei, te rog, iscultă-mă! Tu, care m-ai acoperit cu ocrotirea ta, tu care îmi inspiri o atât de duioasă recunoștință; tu, bunăși atât de dreaptă, /ei împlini oare gândul nebun al Viorelei? Vrei să mă îenorocesci pentru toată viața, silindu-mă să primesc oasemenea jertfă? Nu, nu! Zână încântătoare, zână iubită, nu are să te lase inima să faci asta, n-ai să o faci!

Pe când Ursișor grăia astfel, zâna îi lovi ușor cu nuiua ei de mărgăritare, mai întâi pe Viorela, apoi pe Ursișor:

— Implinească-se voia ta, copilăși în contra voinței tale, băiete!

Îndată, fața, brațele și tot trupul Viorelei se acoperiră cu perii lungi și mătăsoși de pe trupul lui Ursișor, iar Ursișor apărură cu pielea albăși lucie, care îi împodobeau și mai mult frumusețea lui nespunsă. Viorela îl privea cu admirație, pe când el, cu ochii înlăcrimați se uita în pământ și nu îndrăznea să o privească pe Viorela lui dragă. În sfârșit, o privi, se aruncă în brațele ei și plânseră amarnic amândoi. Viorela era acum ceea ce fusese Ursișor, fără nici o formă, nici slută, nici frumoasă. Când Viorela ridică ochii și privi către Mariela, aceasta îi întinse mâinile, spunându-i:

— Îți mulțumesc, fetița mea scumpă!

— Mamă, întrebă Viorela șoptit, mă mai iubești?

— O! Te iubesc, scumpa mea, de o sută, de o mie de ori mai mult ca înainte!

— Viorela, zise Ursișor, nu te teme, ochii mei nu pot să te vadă urâtă. Pentru mine ești de o mie de ori mai frumoasă, decât atunci când aveai toată frumusețea ta: pentru mine ești o soră, o prietenă, vei fi mereu tovarășa vieții mele, idealul inimii mele!

12. Lupta

Viorela nu voia să-i răspundă, dar se auzi un răget în aer și un car din piele de crocodil, tras de cincizeci de broscoi uriași, coborî încet. Toți broscorii suflau, șuierau și și-ar fi vărsat fierea lor infectă, dacă nu ar fi fost opriți de zâna Zglobia. Când carul ajunse pe pământ, din el ieși o ființă mare și greoaie. Era zâna Furioasă. Ochii ei mari îi ieșeau din cap; nasul lat îi acoperea obrații zbârșiți și urâți; gura îi ajungea până la urechi și, când o deschidea, se vedea o limbă neagrăși ascuțită, cu care își lingea mereu dinții urâți și întorși, unși cu niște bale verzui.

Talia-i îndesatăși scurtă era de cinci ori mai lată decât groasă; o grăsime moale și galbenă îi umplea pântecul uriaș, întins ca o tobă; pielea cenușie era lipicioasăși rece ca a melcului; părul ei roșu cădea în șuvițe încâlcite de-a lungul gâtului zbârșit; iar mâinile ei late păreau niște labe. Rochia îi era făcută din piei de melc, iar mantaua din piei de broaște. Ea înainta încet spre Ursișor, pe care de acum înainte, îl vom numi prințul Minunat, se opri în fața lui, îi aruncă o privire mânioasă zânei Zglobia, iar Viorelei îi aruncă o privire ironicăși triumfătoare, își încrucișă brațele groase și lipicioase pe enormul ei pânțec și zise cu glas acru și răgușit:

— Sora mea te-a învins, prințe Minunat. Totuși am o mângâiere: n-ai să fii fericit pentru căți-ai recăpătat frumusețea. De această fetiță prostuță, nesuferităși caraghioasă n-ai să vrei să te mai apropii. Da, da! Plângi, frumoasă Ursișoară! Vei plânge multă vreme și vei regreta amarnic, dacă nu-ți pare rău chiar acum că i-ai dat prințului Minunat pielea ta frumoasăși albă.

— Niciodată, niciodată! Nu-mi pare rău decât că n-am știut mai devreme ce puteam să fac!
Zâna Zglobia, se înfurie, își învârti bagheta și spuse:

— Taci, soro! N-ai să te bucuri multă vreme de nenorocirea fetei. Jertfa ei merită să fie răsplătităși eu am s-o ajut!

— Îți interzic, altfel, vei cunoaște mânia mea!

— Nu mă tem de tine, soro, te disprețuiesc prea mult ca să te pedepsesc.

— Să mă pedepsești?!... îndrăznești să mă ameninți?

Și suflând zgomotos, își chemă alaiul, se urcă în carul ei, se înălțăși vru să se arunce asupra zânei Zglobia și să o ucidă cu veninul broscuilor ei. Dar Zglobia îi cunoștea intențiile și își chemă credincioasele ciocârlii, care traseră carul și sări în el. Ciocârlile se ridicară, plutiră deasupra broscuilor și se lăsară repede peste ei. Aceștia, cu toate că erau mai greoi, se ferirăși chiar își vărsară veninul peste ciocârlile aflate mai aproape de ei, omorându-le pe loc. Zâna le deshărnă cu iuteala fulgerului, se ridică din nou și căzu iar peste broscu, dar cu o asemenea dibăcie, încât ciocârlile le scoaseră ochii cu ghearele, mai înainte ca Furioasa să poată veni în ajutorul oștirii sale. Strigătele broștelor și șuieratul ciocârlilor te asurzeau și, de aceea, zâna Zglobia le strigă prietenilor ei:

— îndepărtați-văși astupați-vă urechile!

Fu ascultată pe loc.

Furioasa făcu o ultimă încercare: își îndreptă broscuile orbi asupra ciocârlilor ca să le sufle veninul în față, dar Zglobia se înălța mereu, iar Furioasa rămânea tot mai jos. În sfârșit, nemaiputând să-și stăpânească mânia, strigă:

— Te ajută Regina Zânelor, o bătrână urâtă, pe care aș vrea să o văd în fundul iadului!

De abia rosti aceste cuvinte și carul ei dispăru, iar broscuile. crăpară. Furioasa rămase singură păstrându-și înfățișarea unei broște bătrâne. încercă să vorbească, dar nu reuși decât să orăcăie și să înțeleagă transformarea sa. Privea disperatăși furioasă spre Zglobia, spre prințul Minunat, spre Viorela și spre Mariela, dar puterile ei erau nimicite. înțelese că nu le mai putea face rău. Zâna Zglobia îi spuse:

— Regina zânelor te-a pedepsit pentru îndrăzneala ta!Cere-i iertare, dacă vrei să fii iertată!

Broasca nici nu se gândi la acest lucru și își scuipă veninul care, din fericire, nu atinse pe nimeni. Zglobia întinse spre ea bagheta fermecatăși grăi:

— Îți poruncesc să dispari din fața noastrăși niciodată să nu te mai arăți în fața acestor oameni minunați.

Imediat broasca dispăru fără urmă. Zâna Zglobia stătu câțva timp nemișcată, își trecu mâna peste frunte, ca pentru a alunga un gând trist și, apropiindu-se de Prințul Minunat, îi vorbi:

— Prințe, titlul pe care ți-l dau îți va arăta din ce neam te tragi: ești fiul regelui Crud și a reginei Iubita, care până acum s-a ascuns sub înfățișarea unei simple fermiere. Numele tatălui tău îți arată de ajuns ce fire are. Când mama ta a încercat să-l împiedice să-i omoare pe fratele său Leneșul și pe cumnata sa Răsfățata, el s-a întors împotriva ei cu furie vrând s-o omoare și pe ea. Am salvat-o eu de mânia lui și, împreună cu credincioasa ei Narda, le-am adus să trăiască aici, la fermă. Iar tu, prințesă Viorela, ești verișoara Prințului Minunat. Tatăl și mama ta sunt regele Leneșul și regina Răsfățata, care, erau prea nepăsători pentru soarta lor și au fost uciși de regele Crud, care, la rândul lui a fost omorât de supușii lui care nu-i mai puteau răbda cruzimile. Ei te așteaptă, prințe, ca să fii regele lor. Le- am spus că există și le-am făgăduit că-ți vei lua o nevastă demnă de tine. Poți să alegi dintre cele douăsprezece prințese răpite de Kitai tău, după ce le-a omorât părinții. Toate sunt frumoase și cumini și îți aduc zestre un regat.

Prințul uimit de tot ce auzise, rămăsese înmărmurit. Ultimele cuvinte ale zânei, căzură peste Viorela ca un fulger, începu să plângă, iar prințul o întrebă:

— De ce plângi, Viorela? Șăști că nu mi-e rușine cu tine, și voi mărturisi în fața întregii Curți, dragostea pe care o simt pentru tine. Nu voi tăinuî ceea ce ne leagă pentru totdeauna! Nu voi alege o altă dragoste decât a ta și nu te voi înlocui cu niciuna dintre prințesele ținute sclave de tatăl meu! Nu, Viorela! Până acum am trăit împreună ca niște frați, dar deacum înainte, vei fi tovarășa vieții mele, singura mea dragoste și soția mea.

— Soția ta, prințe? Nu se poate! Sunt prea urâtă ca să mă așezi lângă tine, pe tronul regesc și, de altfel cum vei înfrunta hohotele de râs și batjocura supușilor tăi? Nu, nu voi îndrăzni să mă arăt alături de tine. Lasă-mă doar să trăiesc aproape de tine și de mama noastră, să fiu singură, să fiu uitată, pentru ca nimeni să nu te poată învinui că ai ales prost.

Povești cu zâne
Prințul minunat o rugă mult pe Viorela să nu-i mai vorbească așa; dar și Viorelei îi era greu să spună „nu!”, dar, cu toate acestea, rezistă cu hotărâre știind că niciodată nu va putea apărea alături de Prinț, cu o astfel de înfățișare. Mariela tăcea. Ar fi vrut ca fiul său să înțeleagă hotărârea fetei și să o lase să trăiască lângă ei, ascunsă privirilor lumii. Narda plângea și îl îndemna pe prinț să mai insiste.

— Viorela, zise în sfârșit prințul. Nu voi putea să urc pe tron fără tine; voi renunța la el și la puterea regească, pentru a trăi cu tine, ca și în trecut în tăcere și în fericire. Fără tine, sceptrul mi-ar fi o povară prea grea; cu tine, ferma noastră, va fi un paradis. Spune, Viorela, vrei? Vrei să primești?

— Ai izbândit... Da, Prințe să trăim aici, la fermă, așa cum am trăit atâția ani, fericiți în dragostea noastră!

— Nobile prințși minunată prințesă, interveni zâna. Este timpul pentru răsplata iubirii voastre. Prințe, în fântâna în care te-am trimis în timpul incendiului, există o comoară neprețuită pentru tine și pentru Viorela. Coboară în fântână, și când o ve găsi, întoarce-te cu ea la mine, iar eu îți voi arăta ce preț are

Prințul alergă spre fântână. Scara era tot acolo și el coboi până jos, dar nu văzu nimic altceva decât covorul moale pe care-l găsisese întâia oară. Cercetă peste tot. Nu găsi nimic care să pară o comoară. Atunci se gândi să ridice covorul și găsi piatră neagră cu o verigă. Trase de verigă, piatra se urni și dăd de o casetă, care strălucea asemeni stelelor.

— Trebuie să fie comoara de care vorbea zâna! șopti el. Luă caseta și, ținând-o cu grijă sub braț, se grăbi să iasă din fântână.

Toți îl așteptau cu nerăbdare. El îi încredința zânei caseta și Mariela strigă:

— Zână, este caseta pe care am pierdut-o în timpul focului!

— Chiar așa! zise zâna. Poftim cheia, prințe... Deschide-o!

Prințul Minunat făcu întocmai și spre mirarea tuturor, în locul comorilor pe care le așteptau, nu găsiră decât brățările, pe care le purta Viorela, în clipa în care Prințul o găsisese dormind în pădure. Mai era și o sticluță cu parfum.

Zâna îi privea și se distra pe seama nedumeririi lor. Luă brățările și i le dădu Viorelei, spunând:

— Este cadoul meu de nuntă, pentru tine, Viorela! Aceste diamante au darul de a ocroti ființa care le poartă, oferindu-ți tot ce este bun și frumos, toate bogățiile și bucuriile dorite. Să vă folosiți de ele pentru copiii pe care îi veți avea! Luând apoi sticluța, continuă:

— Acesta este cadoul de nuntă pentru tine, Prințe. Cred că îți plac parfumurile... Acesta este neobișnuit și așa vrea să-l folosești chiar astăzi. Acum voi pleca dar mâine mă întorc ca să vă duc pe toți în regatul vostru!

— Am hotărât să trăim în continuare aici, la fermă, și să renunțăm la tronul regesc.

— Dar cine va domni în regatul tău, fiule? întrebă regina Iubita.

— Dumneata, mamă, dacă vrei! răspunse Prințul. Regina vru să refuze coroana fiului ei, dar zâna o opri, spunând:

— Mâine vom mai vorbi despre asta, dar până atunci, doamnă, care râvnești totuși la coroana pe care erai gata să o refuzi, te opresc să o primești înainte de a mă întoarce eu. Și duminică, prințe, continuă zâna cu glas dulce, îți interzic să oferi coroana cuiva înainte de întoarcerea mea. La revedere!... Mâine, când vă veți simți fericiți, dragi copii, amintiți-vă de mine, de prietena voastră!

13. Răsplata

Prințul și Viorela se priviră suspinând.

— Ce frumos ești, prințe! Sunt fericită acum! Haide să vedem cum miroase parfumul. Am să torn câteva picături pe mâinile mele. Dacă nu-ți mai plac, cel puțin să miros frumos, zise ea râzând.

Prințul deschise sticluța, și la rugămintea Vioarei, îi turnă câteva picături pe mâini, pe frunte și pe obraz. Nimeni nu se aștepta la această minune. De îndată ce parfumul atinse fruntea Vioarei, tot părul de pe ea dispăru și pielea ei deveni albăși fină, așa cum fusese înainte!

Înțelegând puterile parfumului, prințul și Vioara, începură sătipe de bucurie. Au alergat în grajd, unde se aflau regina și Narda, și le arătară efectul parfumului zânei. Amândouă păreau nebune de bucurie iar Prințul Minunat se gândi că de acum înainte nimic nu-i mai putea împiedica să se căsătorească și să apară în fața supușilor ca stăpâni. Vioara. care era atât de bună, atât de devotată, era născută pentru a-i aduce fericirea.

Regina se gândea la ziua următoare, când se va întoarce în regatul pe care îl părăsise în urmă cu douăzeci de ani. Însă. privind-și hainele, se întrista puțin pentru că nu avea altele mai potrivite pentru o regină și pentru copiii ei, dar aceștia râdeau de ea și de grija ei pe care o considerau prea mărunță ca să fie luată în seamă.

— Mamă dragă, spuse Vioara, prințul este atât de frumos, încât nici o altă haină mai bogată nu l-ar putea face mai încântător...

La rândul lui, Prințul zise și el:

— Frumusețea Vioarei este neasemuită și o împodobește mai bine decât cele mai bogate rochii. Ochii ei strălucesc mai frumos decât toate briliantele; dinții ei albi întunecă cele mai frumoase perle, bogăția părului ei o împodobește mai bine ca o cunună de nestemate...

— Da, da, dragii mei copii! Sunteți frumoși și încântători amândoi, dar n-ar strica să avem ceva haine mai bune, câteva bijuterii care nu vă vor întuneca frumusețea... Și apoi, eu sunt bătrână!...

— Nu, regina mea! zise repede Narda. Nu ești bătrână și încă ești frumoasă... meriți să ai ceea ce-ți dorești. Când te vei întoarce în regat, îți vei cumpăra toate rochiile ce îți vor plăcea, Acum, haideți, este deja seară, să ne odihnim puțin!

După ce au mâncat, se așeză fiecare în patul lor de *pak* din grajd, obosiți din pricina emoțiilor din timpul zilei, și adormiră adânc. Când soarele se ridicase sus, zâna sosi și îi trezi din somn. Primul care deschise ochii fu prințul. El căzu la picioarele zânei mulțumindu-i pentru că i-a dat-o înapoi pe Vioara așa cum era înainte de-a lua pielea lui de urs. Zâna Se înduioșă. Vioara îi mulțumi și ea.

— Nu mă îndoiesc de recunoștința voastră, le spuse zâna dar să încheiem cu mulțumirile, astăzi am multe de făcut. Sun așteptată în țara regelui Blând, unde voi lua parte la naștere celui de-al treilea fiu al prințesei Aurora. Acest fiu va fi so[^]i fiicei tale celei mari, prințule Minunat și vreau să-i ofer to[^]l calitățile, care să îl facă iubit de fiica ta. Mă voi întoarce mai târziu, să fiu de față la nunta ta. Regină, continuă ea, întorcându-se spre regina Iubita, vom pleca spre regatul fiului tău. Ești pregătită? Narda este și ea pregătită?

— Suntem gata să te urmăim, răspunse regina, dar nu te vei simți prost lângă noi din pricina veșmintelor noastre sărace?

— N-am să mă simt prost, regină, voi îndrepta eu lucrurile!...

• Și zicând acestea, atinse cu bagheta ei magică umărul reginei, care, într-o clipă, se văzu îmbrăcată cu o rochie brodată • cu aur, părul îi era frumos aranjat, prins cu o coroniță din stele, la gât îi strălucea un șirag de diamante iar în picioare purta pantofi de catifea albastră.

Mulțumită, regina se privi și zise:

— Dar Viorela și fiul meu? Zână, poți să-i schimbi și pe ei?

— Ei nu mi-au cerut nimic și voi face cum vor ei. Vrei altă rochie, Viorela?

— Doamnă, răspunse Viorela plecându-și ochii. Am fost fericită în rochia aceasta de pânză... în rochia aceasta m-a | cunoscut'prințul și m-a iubit. Aș vrea să o mai port cât timp se [mai poate, în amintirea anilor copilăriei mele.

Prințul îi mulțumi Viorelei, strângându-i cu dragoste mâinile.

Zâna fu de acord și zâmbi prietenește, apoi făcu un semn , echipajului ei, care o aștepta la câțiva pași, se urcă în caleașca și îi pofti pe toți să se urce alături de ea. În mai puțin de o oră, ' ciocârlile străbătură cele trei mii de leghe până la regatul prințului Minunat.

Tot poporul și Curtea întreagă, îi așteptau la palat. Când I zări caleașca, poporul izbucni în urale care se înmulțiră când o I zăriră coborând pe regina Iubita, încă tot frumoasăși grațioasăprințul Minunat era superb îmbrăcat în veșminte numai din aur și pietre scumpe.

Dar uralele deveniserăși mai puternice, când prințul, luând mâna Viorelei, o înfățișă poporului. Dulcele și încântătorul ei chip, talia ei finăși elegantă, erau înfrumusețate de rochia cu care o îmbrăcase zâna cu o singură atingere ;a baghetei. Rochia era din dantelă de aur, corsajul, umerii și brațele fiind împodobite cu o mulțime de ciocârlii făcute din diamante mici, mici cât niște musculițe; pe cap purta o cunună tot cu ciocârlii mici făcute din nestemate de toate culorile, înfățișarea dulce și fermecătoare, frumusețea ei, cuceri toate inimile. Se strigă mult și atât de tare *Trăiască regele Minunat! Trăiască regina Viorela!* încât mulți dintre oamenii aflați în mulțime surziră dar zâna, care nu voia decât bucurii și fericire pentru toți din regat, îi vindecă imediat.

A urmat petrecerea. împreună cu un milion de oameni regele și prințesa Viorela, petrecură îndelung. În timpul petrecerii, zâna plecă spre curtea regelui Blând, făgăduind că se va întoarce pentru nunta regelui Minunat cu Viorela. Opt zile cât lipsi ea, regina mamă era puțin tristă dar fiul ei o ruga atât de mult să primească regatul Viorelei, încât ea consimți să domnească cu condiția ca regele Minunat și Viorela să vină în fiecare an pentru a petrece trei luni împreună cu ea.

Înainte de a-și lăsa fiul să domnească în regatul tatălui său, regina mamă, luă parte la nunta lor. Zâna Zglobia și multe alte zâne, prietene ale ei, au fost poftite la serbare. Toți primiră daruri minunate și fură atât de mulțumiți de primirea făcută de regele Minunat și de regina Viorela, încât făgăduiră să vină, ori de câte ori vor fi chemați.

La doi ani după nuntă, toți primiră o nouă invitație, pentru a sărbători nașterea primului copil al tinerilor soți. Viorela născu o fetiță care, asemenea părinților ei, era frumoasăși bună-

Regele și regina n-au putut să-și respecte făgăduiala făcută mamei lor, deoarece unul dintre regii invitat la nunta Minunatului cu Viorela, căruia i se spunea regele Bun, când o văzu pe regina Iubita atât de dulce, de blândăși de frumoasă, se îndrăgosti de ea. Merse să o vadă de mai multe ori în noul ei regat și, văzându-se bine primit, o răpi într-un vârtej. La început, regina mamă se necăji, dar,

fiindcăși ea îl iubea pe acest rege, consimți să se mărite cu el. Ca dar de nuntă, Regina Zânelor îi dădu reginei Iubita puterea de a împărtăși privilegiile soțului ei: să nu moară niciodată, să nu îmbătrâneascăși să poată călători într-o clipă, oriunde va vrea. Ea se folosi de multe ori de această putere, pentru a-și vedea fiul și nepoții. Regele și regina avură opt fii și patru fete. Toți sunt încântători și sunt, desigur, fericiți că sunt iubiți mult, iar bunica lor îi răsfăța și cu ajutorul regelui Bun, le oferea tot ceea ce-i putea face fericiți.

Narda, care o iubea mult pe regina Iubita, mersese cu ea în noul ei regat dar când regele o răpi pe regină într-un vârtej, Narda fusese foarte mâhnită că a rămas singură, fără stăpâna a, încât o rugă pe zâna Zglobia să o ducă lângă regele Minunat i regina Viorela. Rămase la ei, ca să le îngrijească copiii, cărora le povestea adesea pățaniile lui Ursișor și ale Viorelei. Ea este tot acolo și acum, cu toate că regele Bun și regina Iubita au rugat-o să-i ierte că nu o luaseră cu ei în regatul lor.

— Nu, nu, le răspunse Narda, eu rămân aici. M-ați uitat o dată, se prea poate să o faceți iar. Aici, dragul meu Ursișor și Viorela mea cea dulce, nu o uită niciodată pe bătrâna lor dădacă, li iubesc și rămân lângă ei!

Cei trei stăpâni unde căutase Ursișor de lucru au fost spru pedepsiți de zâna Zglobia. Fermierul a fost sfâșiat de un urs, la câțva timp după ce l-a alungat pe Ursișor. Intendentul a fost alungat de stăpânul său, pentru că, atunci când dăduse drumul câinilor, pentru a-l alunga pe Ursișor, nimeni nu i-a maigăsit vreodatăși, în aceeași noapte, a fost mușcat de un șarpe veninos și a murit pe loc. Stăpânul uzinei, care era atât de rău cu angajații săi, a fost luat de aceștia și aruncat în cuptorul încins al topitoriei, unde a pierit în câteva clipe.

Povestea prințesei Dalia

1. Ferma

A fost odată un rege și o regină care aveau trei fete. Primele două care erau mai mari, erau surori gemene, iar părinții lor le iubeau foarte mult pe acestea. Gemenele erau frumoase și deștepte dar, pe cât erau de frumoase, pe atât erau de rele, la fel ca și părinții lor. Cea mai mică avea trei ani, era și ea frumoasă, dar drăgălașăși bună. Zâna Florilor o botezase și i-a pus numele Dalia. Surorile ei, Orhideea și Lăcrimioara, nu au fost botezate de zâne și Dalia era invidiată de ele pentru că sora lor mică, avea nașă o zână. După ce s-a născut Dalia, regele și regina au trimis-o la țară, unde a fost crescută de o femeie bună. Fetița era foarte fericită aici, la țară, cu toate că părinții ei nu se duceau niciodată s-o vadă. Din când în când își aminteau de ea, îi trimiteau puțini bani și niciodată nu o aduceau acasă, la palat și nu se îngrijeau de educația ei. Dacă n-ar fi fost nașa ei, Zâna Florilor, fetița ar fi crescut ca în pădure; însă zâna s-a ocupat să nu-i lipsească nimic din ceea ce ar fi necesar educației ei, și i-a trimis profesori care au învățat-o să scrie, să citească, să numere, au învățat-o chiar și câteva limbi străine, dar pasiunea ei era muzica. Învăță să danseze, să cânte, și în "urând deveni o muziciană bună.

împlinise cincisprezece ani și era cea mai frumoasă, cea

Povești cu zâne și mai drăgălașă prințesă din lume. Era foarte ascultătoare și niciodată n-a fost certată sau pedepsită. Dalia nu-și mai cunoștea părinții și nu le ducea lipsa. Se simțea foarte bine aici, în casa doicei unde crescuse și nici n-ar fi dorit să trăiască în altă parte. Doica o îndrăgea iar Dalia o iubea din toată inima.

Intr-o zi, se odihnea pe banca din fața casei. Un bărbat frumos îmbrăcat, se apropie de ea și o întrebă dacă ar putea vorbi cu prințesa Dalia.

— Desigur, spuse ea. Eu sunt prințesa Dalia.

Politicos, bărbatul își scoase pălăria și o salută apoi îi dădu o scrisoare, spunând:

— Tatăl dumneavoastră, regele, m-a trimis să v-o dau.

Dalia luă scrisoarea și citi următoarele rânduri:

Dalia,

Surorile tale au împlinit optsprezece ani, vârstă potrivită pentru a se căsători. Am invitat prinți și prințese din toate regatele lumii, să ia parte la serbările ce le voi da pentru a-și alege soți. Tu ai împlinit doar cincisprezece ani, însă îți permitem să vii și tu la aceste serbări. Poți veni să stai trei zile la noi, dar numai peste opt zile voi trimite pe cineva să te aducă. Nu mai am bani pentru a-ți cumpăra rochii, deoarece am cheltuit mult pentru surorile tale. De altfel, nimeni nu va fi interesat de tine, așa că îmbracă-te cu ce dorești.

Tatăl tău, Regele.

Dalia arată scrisoarea doicei sale.

— Vrei să mergi, fetițo?

— O, da, aș vrea foarte mult să merg! Am să dansez, am să-i cunosc pe părinții și surorile mele, apoi mă voi întoarce acasă, la tine.

— Dar nu ai nici o rochie frumoasă, copila mea, cu ce ai să te îmbraci?

— Cu rochia albă pe care o port în zi de sărbătoare.

— Fetița mea, rochia aceasta o poți purta aici, la țară, și nu la serbările regale unde vor veni numai regi și prinți.

— Nu-i nimic! Tata spune că eu voi fi neînsemnată, nimeni nu mă va privi și asta este mai bine pentru că voi putea privi totul și nimeni nu mă va vedea pe mine.

Doica nu mai spuse nimic și începu să cârpească, să spele și să curețe rochia Daliei. După acele opt zile, trimisul regelui, sosi, iar doica o chemăși-i spuse:

— Iată, copila mea, rochia pentru serbările regelui. Ai grijă de ea, să nu te murdărești că n-am să fiu acolo săți-o spăl și s-o calc.

— Mulțumesc, măicuță, fii liniștită, o să am grijă.

Doica îi aranja rochia într-o lădiță, îi puse un jupon alb, ciorapi de bumbac, pantofiorii negri și un buchet de flori, pe care să-l poarte Dalia în mână. Când totul fu pregătit și pus în lădiță, se deschise brusc fereastra și intra Zâna Florilor.

— Dalia, mergi la serbările regelui?

— Da, nașă dragă, dar numai pentru trei zile.

— Ce rochii ți-ai ales pentru aceste zile?

— Privește!

Și-i arătă ceea ce și-a pregătit în lădiță.

Zâna îi zâmbi apoi scoase o sticluță din buzunar și spuse:

— Dalia mea trebuie să aibă cea mai frumoasă rochie de bal. Aceasta nu este potrivită pentru tine.

Deschise sticluța și turnă o picătură pe rochie iar aceasta se schimbă, se mototoli și deveni o pânză groasă, ca o cârpă. O altă picătură îi schimbă ciorapii și se întâmplă la fel, iar a treia picătură schimbă buchetul de flori într-o pană de gâscă. Pantofii deveniră atât de urâți încât se miră cum de zâna vrea s-o îmbrace așa. *

— Iată, spuse veselă zâna, așa doresc să arate Dalia mea. Vreau să te îmbraci cu toate astea și, ca bijuterii, ai să porți această coroniță cu care-ți vei prinde părul, acest colier să-l pui la gât și aceste brățări îți vor împodobi mâinile.

Spunând acestea, așeză în lădiță coronița împletită cu flori I de câmp și brățările din metal.

Apoi o sărută pe frunte și dispăru. Dalia nu spuse nimic I iar doica izbucni în hohote de plâns.

— Am muncit degeaba pentru rochia ta, uite ce a făcut zâna. O cârpă este mai frumoasă. Of, Dalia, copila mea, nu te duce la aceste petreceri, spune că ești bolnavă!

— Nici nu mă gândesc. Ar fi nepoliticos față de nașa mea. Știu că este înțeleaptăși tot ce-a făcut, a făcut spre binele meu. Voi merge și mă voi îmbrăca cil tot ce mi-a lăsat ea.Dalia nu se mai gândi la rochie. Dormi liniștităși zâna îi apăru în vis, făgăduindu-i că totul va fi bine.

A doua zi, era pregătită când sosi caleașca regelui după ea. Dalia își luă rămas bun de la doică, se urcă în caleașca și ținând lădița în brațe, plecă.

2. Dalia la curtea regelui, tatăl său Prima zi

Curtea regelui nu era departe și ajunseră foarte repede. Caleașca se opri într-o curte mică unde Dalia coborî. Când privi în jur, observă cât este de murdară această curte și cât de neîngrijită era grădina de alături, dar nu spuse nimic. Un paj se apropie și i vorbi:

— Veniți prințesă, porunca regelui este să vă conduc în camera dumneavoastră.

— Aș dori mai întâi s-o văd pe mama mea, regina, spuse în șoptă, Dalia.

— în curând va veni la masă pentru a servi cina, și atunci o veți întâlni. între timp, vă veți putea schimba de aceste haine.

Dalia îl ascultă iar pajul o conduse printr-o sală lungă, la capătul căreia era o scară. Urcă mult timp, până ajunse sus, la etaj unde îi era pregătită camera. Mai bine zis, camera era în pod; era foarte micăși nu prea vedeai mobilă înăuntru, parcă era o cameră pentru servitori. Pajul puse lădița într-un colțși-i spuse cam rușinat:

— Iertați-mă, prințesă, că v-am adus în această odaie. Știu că este nepotrivită pentru dumneavoastră dar regina a ocupat toate camerele pentru invitații ce vor veni la serbări și niciuna nu mai este liberă...

— Nu-i nimic, spuse zâmbind Dalia. Mă voi simți foarte bine aici.

— Voi veni la timp să vă conduc la rege și la regină.

— Voi fi gata, la revedere, frumosule paj!

Cu ochii înlăcrimați, Dalia deschise lădița și-și scoase veșmintele urâte apoi începu să se pieptene în fața unui ciob de oglindă pe care îl găsi într-un colț. își aranja foarte frumos părul și-și prinse coronița de flori, apoi pana de gâscă. Se încălță, se îmbracă, își puse bijuteriile primite de la zânăși se duse din nou la oglindă. Nu-i venea să creadă. în oglindă parcă era altcineva.

Rochia era din mătase brodată cu flori de aur, de o rară frumusețe, pantofiorii de mătase semănau cu rochia, ciorapii erau dintr-o mătase subțire, parcă ar fi fost țesuți din fire de păianjen, colierul era din rubine și diamante, iar brățările din cele mai frumoase pietre scumpe. Pana de gâscă deveni o piatră scumpă strălucitoare, iar coronița din flori deveni brodată cu steluțe aurii. Numai o zână ar fi putut să facă această minune.

Fericită dar încă uluită, Dalia sărea prin cămăruța ei, mulțumind cu glas tare nașei sale. Bineînțeles că zâna a pus-o la încercare să vadă cât e de ascultătoare și acum o răsplătea.

Povești cu zâne

trebuia s-o conducă în sala de mese, și acesta rămase uimit de frumusețea Daliei și de bogăția hainelor sale. Dalia îl urmăși, după ce au coborât aceleași scări multe, și au trecut prin multe odăi, au ajuns în salonul nespus de frumos, plin cu invitați: regi, regine, prinți, prințese.

Când Dalia păși pentru prima dată în acest salon, toate privirile s-au fixat pe ea, încât nu îndrăznea să privească în jur. În sfârșit, pajul se opri și-i spuse:

— Prințesă, iată-i pe rege și pe regină!

Dalia ridică ochii și-și văzu părinții care o priveau foarte surprinși.

— Doamnă, îi spuse regele, spuneți-ne numele dumneavoastră. Sunteți, desigur, o mare regină sau o mare zână, a cărei prezență neașteptată este pentru noi o onoare și o mare bucurie.

— Sire, spuse Dalia, aplecându-și capul în fața regelui, nu sunt nici regină, nici zână. Sunt fiica dumitale, Dalia, pe care ați binevoit s-o invitați aici.

— Dalia!? strigă regina. Dalia îmbrăcată mai bogat decât am fost eu vreodată?! De unde ai primit aceste lucruri atât de frumoase?

— Nașa mea, doamnă. Pmiteți-mi să vă sărut mâna și să-mi cunosc surorile.

Regina îi întinse cu multă răceală mâna, apoi îi prezentă pe surorile ei, care stăteau alături de ea:

— Ele sunt surorile tale, Lăcrimioara și Orhideea.

Dalia vru să-și îmbrățișeze surorile, dar ele se îndepărtară, fiindu-le frică să nu le șteargă fardul de pe obraji. Fetele se pudrau pentru a-și ascunde culoarea urâtă a pielii și pentru a-și acoperi pistruii.

Indiferența surorilor ei a fost înlocuită de prezența invitaților care, văzând-o atât de frumos îmbrăcată, atât de grațioasă și drăgălașă, au fost încântați s-o cunoască. Ea le vorbea frumos și cu blândețe, iar surorile ei erau îngrozitor de geloase, iar regele și regina erau furioși pentru că atenția tuturor se îndrepta spre Dalia.

La masă, Prințul Fermecător, care era cel mai bogat și domnea în cel mai frumos regat, se așeză lângă Dalia și vorbi numai cu ea tot timpul. Lăcrimioara crăpa de ciudă văzându-l pe prințul Fermecător vorbind cu sora sa. Spera ca acesta să o ceară pe ea în căsătorie și nu pe Dalia.

După-masă, pentru a atrage atenția oaspeților, Orhideea și Lăcrimioara s-au oferit să cânte. Acompaniindu-se la harpă, ele cântau frumos. Dalia, care avea un suflet bun și dorea să fie iubită de surorile ei, le aplaudăși laudă talentul lor.

În loc să aprecieze gestul surorii sale mai mici, Lăcrimioara vru s-o umilească pe Dalia, invitând-o să cânte și ea. Dalia refuză cu modestie. Crezând că fata nu știe să cânte, regina se alăturăși ea insistențelor Orhideei și Lăcrimioarei, încredințată că Dalia va face o greșală în fața publicului.

— Am să cânt, spuse atunci Dalia luând harpa.

Văzându-i mișcările pline de grație, surorile rămaseră uimite, iar când începu să cânte ar fi dorit s-o oprească, pentru că talentul ei nici nu se compara cu al lor.

Vocea ei frumoasăși melodioasă răsună în sala mare a palatului și toată lumea ascultă fermecată de acest glas superb. Cântecele pe care-l cântă, era compus de ea însăși și descria

fericirea de a fi iubită de familia ei. În sală se iscă un murmur de admirație și entuziasm, încât surorile ei erau gata să leșine de invidie.

Prințul Fermecător era atât de mișcat și emoționat, încât cu ochii înlăcrimați se apropie de Dalia și-i spuse:

— Prințesa mea dulce, cânti atât de frumos, aş vrea foarte mult să te mai ascult o dată.

Văzând privirile pline de ură a surorilor sale, Dalia spuse prințului:

— îmi cer scuze, sire, și totodată sunt foarte încântată că v-a plăcut glasul meu; dar sunt obosită și aş vrea să mă retrag.

Dar prințul știa adevărata cauză pentru care Dalia se comporta astfel. Văzu gelozia din ochii regali, de aceea nu insistă, ci aprecie retragerea fetei.

Petrecerea luă sfârșit foarte repede pentru că regina nu mai suportă succesul Daliei și anunță pe toată lumea să se retragă.

Când se întoarse în camera ei, Dalia observă un dulăpior așezat într-un colț al camerei. înțelese că zâna i l-a dăruit pentru a-și așeza hainele în el.

Nu înțelegea atitudinea părinților și surorilor ei. și era foarte tristă pentru că au fost atât de invidioși pe ea, invidie rece. plină de sentimente pizmuitoare. Dar gândul la Prințul Fermecător, îi alungă tristețea. El se purta atât de frumos cu ea și era atât de bun. Adormi gândindu-se la el și se trezi a doua zi, dimineața târziu.

3. *Consiliul de familie*

A doua zi, familia regală se întâlnește la sfat. Toți erau nemulțumiți de Dalia, iar ea avea numai gânduri vesele și binevoitoare pentru ei. Este îngrozitor, spuneau prințesele. Fata aceasta ne umilește în fața tuturor acestor prinți și regi. De ce trebuie să atragă ea privirile lor? De ce rochiile și giuvaerurile ei nemaipomenite stârnește admirația și atrage privirile? De ce ai adus-o, tată, de ce ai adus-o pe nesuferita aceasta?

— Pe cuvântul meu de rege, frumoasele mele, zâna Florilor mi-a poruncit s-o aduc. De altfel nici nu știam că e atât de frumoasă și că...

— Frumoasă? spuse Orhideea. Tată, e urâtă și proastă! E admirată doar că poartă acele rochii și bijuterii scumpe. Pentru noi n-ai reușit să găsești stoffe și pietre atât de scumpe și pe lângă această încrezută, noi arătăm ca niște cerșetore. De ce nașa ei i-a dăruit asemenea giuvaeruri? Niciunul de-al nostru nu s-ar putea compara cu ale ei...

— De ce a trebuit să chemi, tată, o zână să-i fie nașă? De ce nașele noastre sunt doar niște regine? întrebăși Lăcrimioara.

— Nu a chemat-o nimeni, spuse regina. A venit la botez fără să fie invitată și s-a oferit să fie nașa Daliei.

— Acum să nu ne mai certăm, spuse regele. Să ne gândim cum s-o trimitem înapoi la țară pe Dalia și s-o îndepărtăm de Prințul Fermecător

— Va fi foarte ușor, spuse regina. Măine am să poruncesc să i se ia bijuteriile și rochiile, iar oamenii mei o vor duce la țară. și n-o vom mai vedea niciodată.

Zâna, care veghea asupra fetei, auzi cum se sfătuia familia regală și li se arată supărată și amenințătoare, spunându-le:

— Dacă o veți alunga pe Dalia, și dacă nu o veți lăsa să asiste la toate serbările, veți cunoaște mânia mea. Tu, rege nedemn, și tu, regină fără inimă, veți fi transformați în broaște râioase, iar pe voi, fiice și surori nerecunoscătoare, vă voi schimba în vipere. Să nu îndrăzniți să-i faceți vreun rău Daliei!

Spunând acestea, zâna dispăru.

Regele, regina și prințesele se despărțiră fără a mai spune nici un cuvânt, dar cu inimile pline de ură. Prințesele n-au dormit toată noaptea și, a doua zi, ochii roșii, încercănați și plini de răutate, n-au mai strălucit în oglinda în care s-au privit, fapt care le-a făcut și mai furioase. Degeaba s-au fardat și și-au înroșit obraji, degeaba și-au certat slujnicele, mai frumoase tot nu s-au făcut.

Regele și regina, la fel de furioși ca și prințesele, nu puteau face nimic pentru a scăpa de supărarea lor.

Povești cu zâne

În dimineața aceea, în camera fetei, veni o slujnică să-i aducă pâine și lapte și se oferă s-o ajute să se îmbrace. Dar obișnuită să se îmbrace singură, Dalia refuză politicos.

Se aranja, își pieptăna părul, și vru să-și pună iarăși hainele și bijuteriile din dulăpior, dar observă cu surprindere că acesta dispăruse și în locul lui găsi lădița ei de lemn. Pe lădiță, văzu un bilețel pe care-l luăși-l citi:

— Rochia și bijuteriile le-am dus acasă la tine, Dalia, îmbracă rochia pe care ți-a pregătit-o doica ta de la țară.

Fata nici nu se gândi să facă altfel știind că zâna este alături de ea și o va ajuta. Se îmbracă repede cu rochia de la țară, își puse pana de gâscă în păr, precum și celelalte lucruri vechi, apoi se duse la oglindă. Rămase înmărmurită când se văzu: purta cel mai bogat și mai frumos costum de călărie, rochia era din satin albastru, senin ca cerul, cu nasturii din diamante mici, albaștri. Mijlocul îi era împodobit cu un șirag de perle, asemeni stelelor, iar pe cap purta o pălărioară din satin albastru, la fel cu rochia, împodobită cu o pană albă, prinsă cu o perlă de o frumusețe uimitoare. Ghetele erau tot din satin

albastru, brodate cu perle strălucitoare, iar brățările și colierul erau din rubine atât de frumoase, încât unul singur-prețuia cât palatul regelui. Mulțumită de felul cum arăta, se pregăti să plece, însoțită de pajul care era la ușă, dar auzi o voce care-i șopti:

— Dalia, prințul îți va oferi un cal, să nu te urci pe altul.

Bineînțeles că aceste cuvinte veneau din partea zânei Florilor, și se hotărî să-i respecte sfatul.

— Mulțumesc zâna mea dragă! șopti ea.

Apoi simți pe obraz o sărutare și ieși fericităși recunoscătoare.

Pajul o însoți până în salonul cu musafiri. Admirația tuturor deveni mai puternică decât în prima zi. Înfățișarea ei blândă, chipul ei încântător și frumos, ținuta elegantăși superbă, atrăgeau toate privirile și cucureau toate inimile.

Prințul Fermecător o aștepta. Ii oferi brațul și merse să salute familia regală, dar aceștia și-au păstrat aceeași răcealăși aceleași sentimente reci, de gheață, pentru fiica lor. Surorile ei i-au întors spatele și nici n-au vrut măcar s-o privească, necăjite că se afla la brațul prințului și pentru că era îmbrăcată atât de elegant.

Dalia se simți îndepărtatăși de această dată de familia ei și ochii i s-au umplut de lacrimi. Prințul, observând și el această purtare a surorilor fetei, se gândi să fie alături de ea, și-i ceru permisiunea de a o însoți în timpul vânătorii prin pădure.

— Va fi o mare plăcere pentru mine, spuse Dalia, încercând să-și ascundă lacrimile.

— Sentimentele mele pentru tine, sunt pline de dragoste, frumoasă prințesă, aș vrea să fiu fratele tău mai mare, să nu te părăsesc și să te apăr de toți cei care vor să-ți facă rău.

— Sunt foarte onorată, dragul meu prinț, accept cu mare plăcere să fiu însoțităși apărută de tine...

Bucuros pentru acest răspuns, Prințul Fermecător nu se mai îndepărta de Dalia, degeaba încercau surorile ei să-l atragă spre ele.

După dejun toți s-au îndreptat spre grajdul din curte, unde erau pregătiți caii. Pentru Dalia, era înșeuat un cal negru, frumos, dar atât de năruvașși sălbatic, încât abia îl țineau doi paji.

— Stai puțin, Dalia, nu încăleca acest cal, te va arunca din șă și te va omorî. Apoi, întorcându-se către paj, îi spuse:
— Pregătiți alt cal pentru prințesa Dalia.

— Noi am îndeplinit porunca regală. Regele și regina au spus că prințesa trebuie să încalece acest cal.

— Așteaptă o clipă, prințesă, îți voi alege eu un cal, nu-l încăleca pe acesta.

— Aștept și te ascult, prințul meu, spuse Dalia zâmbindu-i galeș.

În câteva clipe, prințul se întoarse, ținând de căpăstru un cal alb minunat, cu o șă albastră brodată cu perle și diamante. Calul îngenunche lângă Dalia și nu se ridică decât după ce ea se așeză bine în șă. Prințul sări sprinten pe calul său roib și se alătură Daliei.

Regele, regina și prințesele au văzut totul. N-au avut curaj să se împotrivească fiindu-le frică de amenințările zânei, așa că regele dădu semnalul de plecare. Fiecare doamnă era însoțită de cavalerul ei, iar Orhideea și Lăcrimioara au trebuit să se mulțumească cu doi prinți care nu erau nici frumoși și nici nuse comportau ca Prințul Fermecător. Se purtau și vorbeau atât de urât cu ei, încât aceștia au jurat că nu se vor căsători niciodată cu asemenea prințese nesuferite.

Dalia și prințul, au hotărât să renunțe la vânătoare și să se plimbe prin aleile pădurii, să-și vorbească, să se cunoască mai bine, să-și povestească fiecare viața.

— Am înțeles că familia ta nu te iubește și nu te dorește, dar de ce ți-au dăruit atâtea lucruri scumpe, demne de o zână?

— Zâna Florilor este nașa mea, ea a avut grijă de mine și m-a îmbrăcat astfel.

Îi povesti apoi, că ea a crescut la țară, că de educația ei s-a ocupat zâna, că tot ce știe îi datorează ei, că ea s-a îngrijit de copilăria și viața ei.

Prințul o asculta cu interes. La rândul său îi povesti căși el a rămas singur de mic, orfan la șapte ani și tot Zâna Florilor s-a îngrijit de educația lui; ea l-a trimis aici, la serbările regelui, spunându-i că va întâlni o prințesă pe care o va iubi așa de mult încât îi va deveni soție.

— Dragă Dalia, continuă prințul, cred că tu ești acea prințesă despre care mi-a vorbit zâna. Dacă vrei să fii soția mea, te rog să-mi dai încuviințarea să te cer părinților tăi.

— • Nu pot să-ți răspund, prințe, trebuie să o întreb pe nașa mea, însă aș fi foarte fericită să fiu soția ta, și să-mi petrec viața alături de tine.

Erau foarte fericiți. Sub ocrotirea zânei, simțeau că viața lor se va schimba. Se întoarseră la palat pentru că urma masa de prânz. Prințul o conduse până în camera ei. Dalia găsi un alt dulăpior frumos, din lemn de trandafir, care era deschis. Începu să se dezbrace și văzu cum hainele se așezau singure în dulap.

Îmbracă iarăși rochia ei veche și când se privi în oglindă nu-și putu stăpâni un strigăt de admirație. Rochia era dintr-o mătase foarte fină, țesută parcă din aripi de fluture, presărată cusafire, lucitoare, asemeni apelor mării. Pe cap purta o coroană de diamante mici ce-i împletea părul cu alte diamante, atât albe și strălucitoare, încât credeai că razele de soare îi sînt

împletite în păr. Colierul și brățările erau tot din pietre scumpe frumoase, ce străluceau de-ți luau ochii.

Dalia mulțumi din inimă nașei sale și din nou simți sărutul ei pe obraz.

Când ajunse în salon, prințul o aștepta. Îi oferă brațul și merseară iar să salute regele și regina. Prințul Fermecător văzu cu mâhnire aceleași priviri pline de ură ce-i aruncau părinții și surorile ei. Rămase tot timpul lângă Dalia și era mândru alături de „raza lui de soare” care strălucea printre atâtea priviri admiratoare. Dar pe cât de mult o admirau musafirii, pe atât creștea invidia surorilor ei și Dalia era foarte tristă văzând ura familiei sale.

Durerea din ochii ei se vedea foarte bine și prințul o întrebă care e cauza tristeții. Dalia îi răspunse cu sinceritate.

— Îngăduie-mi, dragă Dalia, să te cer în căsătorie părinților tăi! Vom merge în regatul meu și toată lumea te va iubi, iar eu, mai mult decât toți.

Povești cu zâne mit că mâine, dragă prințe, vom afla răspunsul nașei mele pe care o voi întreba.

Se așezară la masă, unul lângă altul și au vorbit tot timpul.

După masă, regele porunci să înceapă balul. Gemenele lui preferate, au început să danseze; dansau bine, mai ales că au luat lecții timp de zece ani, dar mișcările lor nu aveau nici o grație. Au invitat-o și pe Dalia să danseze, fiind sigure că nu știe, deoarece, la țară, unde crescuse ea, n-a avut unde să învețe. Astfel au anunțat cu batjocură că e rândul ei. Rușinată, Dalia încercă să scape de această provocare, să nu danseze în public și refuză politicos, dar cu cât ea refuza, cu atât mai mult stăruiau surorile sale, fiind sigure că o vor umili.

Regina interveni și ea poruncind Daliei să danseze ca și surorile ei. Dalia nu putea să nu îndeplinească porunca reginei. Prințul Fermecător, văzând încurcătura în care se afla Dalia, îi șopti:

— Voi fi partenerul tău, Dalia. Hai să le arătăm noi pașii de dans.

— Mulțumesc, dragă prințe! Primesc cu plăcere să-mi fi partener și sper din toată inima să nu greșesc pașii de dans.

Când au început să danseze, un murmur vesel se stârni în sală. Nimeni nu mai văzu un dans mai ușor, mai vioi, mai grațios. Musafirii erau încântați și admirația lor era din ce în ce mai mare. Dalia dansa mult mai frumos decât surorile ei. Conștiente de acest lucru Orhideea și Lăcrimioara erau atât de furioase, încât își ieșiră din minți. Au vrut să sară asupra Daliei, s-o batăși să-i ia diamantele, dar regele și regina le-au oprit la timp, șoptindu-le:

— Gândiți-vă la ceea ce ne-a spus Zâna Florilor. Mai I aveți răbdare, mâine e ultima zi și va pleca.

În acel moment se auziră aplauze din toate părțile și toți voiau ca prințul și Dalia să mai danseze o dată. Cum nu erau foarte obosiți, ei au început să danseze un dans nou mai frumos decât primul. Surorile Daliei, n-au mai suportat și datorită urii | și invidiei, au leșinat și au fost duse în camerele lor. Erau atâtde mânioase, încât fețele lor s-au strâmbat și nu se mai vedea ■ *i i* ! nici urmă de frumusețe. Nimeni nu le luă în seamă, pentru cătoți au văzut răutatea și purtarea dușmănoasă față de Dalia. Aplauzele și admirația musafirilor pentru ei deveniră atât de I răsunătoare, încât ca să scape, prințul și Dalia se retraseră în grădină. Ei se plimbară toată seara și vorbeau despre viitorul lor fericit, dacă zâna le va îngădui să se căsătorească. ; Diamantele Daliei străluceau atât de puternic încât aleile prin I care treceau erau luminate parcă de razele soarelui.

— Pe mâine, îi spuse prințul, când se despărțiră, și sper ca mâine să pot spune: pentru totdeauna!

Dalia merse în camera ei. Se dezbracăși lucrurile s-au aranjat singure într-un alt dulăpior împodobit cu smaralde. După ce se așeză în pat, Dalia stinse lampa și șopti:

— Scumpa mea nașă, mâine va trebui să-i răspund prințului. Spune-mi ce să fac și orice vei hotărî, te voi asculta.

Vocea dulce și blândă a zânei, se auzi în odăița cufundată în întuneric:

— Spune-i da, draga mea Dalia. Căsătoria voastră trebuie să se împlinească, pentru că eu am vrut să-l cunoști pe Prințul Fermecător, și tot eu am poruncit tatălui tău să te poftască la serbări. Da, doresc din tot sufletul să vă căsătoriți, copila mea.

— Îți mulțumesc, zâna mea dragă.

Apoi adormi fericită, protejată de sărutările gingașe ale nașei sale.

5. A treia și ultima zi

În timp ce Dalia dormea liniștită, regele, regina și cele două surori, cuprinși de urăși mânie, se certau, se învinuiau unii pe alții din cauză că succesul Daliei i-a umilit pe toți. Se gândeau la ziua de mâine, cum s-o pedepsească pe Dalia și cum să-i facă rău. Regele porunci să aibă loc o cursă de care romane. Fiecare car va trebui să aibă doi cai și doamnele să conducă. Pentru Dalia s-a pregătit un car foarte înalt, la care au fost înhămați doi cai sălbatici, care puteau răsturna carul și Dalia să moară. Prințul Fermecător, nu va putea să-i înlocuiască carul pentru că nu va găsi altul. Astfel, s-au liniștit la gândul că Dalia ar putea să fie omorâtă sau rănită în această cursă.

Plecară să se culce gândindu-se la alte mijloace pentru a scăpa de Dalia, în cazul în care cursa nu decurge așa cum doreau ei. Surorile Daliei n-au fost prea liniștite și n-au dormit toată noaptea, în schimb, Dalia, cu conștiința curatăși cu fericirea în suflet, se odihni toată noaptea.

Dimineața, ca de obicei, la porunca reginei, slujnica îi aduse o cană cu lapte și o bucată de pâine neagră. Dalia nu era mofturoasăși mănca cu poftă pâinea și laptele, apoi începu să se îmbrace.

De data aceasta, zâna îi pregătise o rochie din mătase albă, țesută cu safire și smaralde albe. Pălăria era din catifea albă împodobită cu penele celor mai frumoase păsări, unite cu un safir. La gât avea un lanț din pietre de safir, de care era prins un ceas al cărui cadran era din opal, capacul dintr-un singur safir, iar sticla din diamant. Acest ceas nu se strica niciodată, mergea tot timpul și nu trebuia întors.

Când a fost gata, din nou, însoțită de paj, ajunse în sala mare a palatului, unde Prințul Fermecător o aștepta nerăbdător. El o întâmpină fericit, îi oferi brațul și o întrebă:

— Spune-mi prințesa mea, care este răspunsul zânei?

— Zâna mi-a spus să-ți răspund cu inima, prințul meu drag, da, îți ofer viața mea, așa cum și tu mi-o oferi pe a ta.

— Îți mulțumesc, draga mea Dalia. Dar tatălui tău, când te voi putea cere?

— Când se va sfârși cursa de care, dragă prințe.

— Aș vrea să-ți mai cer îngăduința de a ne căsători chiar astăzi. Vreau să te duc departe de ura și răutatea familiei tale.

Dalia nu știa ce să spună dar zâna îi șopti să primească, apoi îi șopti și prințului: „Grăbește căsătoria și vorbește-i regelui cât mai curând. Dalia e în pericol iar eu îmi voi pierde puterile timp de 8 zile, începând de astăzi de la apusul soarelui, și nu voi mai putea s-o ocrotesc".

Prințul înțelese, și-i spuse și Daliei cele auzite.

— Trebuie săținem seama de ce spune ea, spuse prințul,

Povești cu zâne trebuie să fie o înștiințare, pentru a avea grijă de tine.

Se duseră să-l salute pe rege, pe reginăși pe surorile Daliei, care nici nu se uitară la ea.

Dalia fu înconjurată de o mulțime de prinți și regi care toți voiau s-o ceară în căsătorie, dar Prințul Fermecător care era tot timpul lângă ea, nu-i lăsa să se apropie prea mult de mireasa lui. Au mâncat, apoi au coborât în curte, pentru a începe cursa.

Bărbații au încălecat pe cai, iar femeile urmau să conducă singure carele. Când fetei i se aduse carul ales de regină, prințul n-o lăsă pe Dalia să se urce în el.

— Nu te urca în acest car. Privește caii, prințesă.

Abia atunci Dalia văzu caii care tropăiau pe loc și săreau furioși, ținuți în frâu de câțiva oameni.

În aceeași clipă, un omuleț micuț, îmbrăcat frumos cu o haină de mătase galbenă, strigă cu o voce plăcută:

— Echipajul prințesei Dalia!

Atunci apărură un car mic din perle și sidef, tras de doi cai albi, cu hamuri din catifea albă împodobită cu safire.

Prințul Fermecător nu știa dacă putea s-o lase pe Dalia să se urce în carul prezentat de omuleț pentru că nu-l cunoștea și pentru că se temea de o nouă cruzime din partea familiei Daliei. Dar vocea zânei îl liniști: „Las-o să se urce! Carul și caii sunt din partea mea. Urmează-o peste tot unde o va duce carul. ;Timpul trece și nu mai am decât câteva ore pentru a o proteja pe Dalia. Trebuie să ajungeți în această seară în regatul tău."

Prințul o ajută pe Dalia să se urce în car și el încălecă pe lealul său.

Povești cu zâne

porniră. Prințul însoțea tot timpul carul [Daliei. După ce s-au îndepărtat puțin, două care, conduse de două femei cu fețele acoperite, încercau s-o întreacă pe Dalia. linul se avântă ca fulgerul spre carul prințesei, încât l-ar fi Izdrobit în bucăți dacă n-ar fi fost în puterea zânei. Carul cel greu se răsturnă, se sfărâmași femeia mascată a fost aruncată peste niște pietre, unde rămase nemișcată. Dalia o recunoscuse pe Orhideea, și a vrut să oprească carul pentru a-i veni în ajutor, însă celălalt car se năpusti asupra carului ei, și cu aceeași putere îl izbi ca și primul. Carul se sfărâmași el, iar femeia care nu era alta decât Lăcrimioara, a fost aruncată pe pietre lângă Orhideea. Dalia voi să coboare, să le ajute, dar prințul o împiedică. Zâna le șopti: „Mergeți înainte. Nu vă opriți, ceata regelui este în urma voastră. Soarele va apune în curând și abiavoi avea timp să vă salvez. Urcăși tu, prințe, în car, lângă Dalia și lăsați caii mei să vă conducă.”

Prințul sări în car lângă Dalia, lăsându-și calul lui să plece liber; Dalia era aproape leșinată din cauza emoțiilor. Caii porniră cu o asemenea viteză, încât abia îi vedeau atingând pământul. Regele i-a urmărit mult timp cu o ceată de oameni înarmați, dar n-a putut ajunge carul zânei care parcă zbura. Dupășase ore de goană, au ajuns în curtea palatului prințului. Palatul era luminat, iar curtenii în haine de sărbătoare, îi așteptau.

Surprinși de această primire, Zâna Florilor le spuse:

— Bine ai venit în palatul tău, rege. După cum vedeți, totul e pregătit pentru nuntă. Însoțește-o pe Dalia în apartamentul ei să se îmbrace, și în acest timp, eu îți voi explica ceea ce poate că n-ai înțeles din tot ce s-a petrecut astăzi. Într-o oră am să-mi pierd puterile de zână...

Zâna și Regele Fermecător au condus-o pe Dalia într-o odaie, foarte frumos mobilată, unde o așteptau mai multe femei pentru a o ajuta să-și îmbrace rochia de nuntă.

— Mă voi întoarce în curând, draga mea Dalia, pentru că minutele îmi sunt numărate. Apoi se adresă Regelui Fermecător:

— Ura regelui și a reginei împotriva Daliei a devenit atât de mare, încât erau gata să înfrunte răzbunarea mea și s-o ucidă pe Dalia. Răul pe care au vrut să i-l facă la cursa de care nu le-a reușit și au hotărât să folosească forța armelor pentru a vă distruge pe amândoi. Regele a plătit o ceată de bandiți care primind bani grei au jurat că îl vor asculta și vor face tot ce le-a poruncit. Au alergat pe urmele voastre, dar nu v-au putut ajunge. Orhideea și Lăcrimioara, nu știau de planul regelui și -au încercat ele s-o omoare pe Dalia. Le-am pedepsit așa cum au [meritat. Orhideea și Lăcrimioara sunt zgâriate pe fațăși pline de răni și vânătăi. Le-am trezit din leșin, le-am vindecat rănilor, dar le-am lăsat cicatrice urâte. Le-am trimis la tarăși le-am măritat cu niște îngrijitori de cai, la care le-am poruncit să le bată până se vor îndrepta. Pe rege și pe regină i-am transformat în vite de povarăși i-am dat la niște stăpâni răi, care îi vor face să plătească pentru răutatea lor față de Dalia. Toti patru sunt în regatul tău, osândiți să audă mereu laudele aduse Daliei și soțului ei. Aș vrea să te rog să nu-i spui Daliei toate acestea. Pedepsa părinților și surorilor ei o va face nefericită, iar eu nu .pot schimba nimic, nu pot ierta oamenii răi.

Regele Fermecător mulțumi zânei și-i făgădui că va păstra taina.

Când s-au întors s-o ia pe Dalia, prințul rămase încremenit. în rochia de mireasă brodată cu fir de aur și pietre scumpe Dalia arăta ca o zână. Coronița de pe cap era din flori și din stelute. La gât și pe brațe purta giuvaeruri care străluceau: ca soarele. Regele Fermecător era amețit de frumusețea Daliei iar zâna îi spuse:

— Să mergem repede, mai am doar o jumătate de ori Trebuie să merg în regatul Zânelor și pentru opt zile îmi vei pierde toată puterea. Toate zânele suntem supuse acestei Ies.

Regele Fermecător o luă de mână pe Dalia iar zâna mergea înainte. Când au ajuns în salon, zâna dispăruse, dar **1 I** s-au întristat știind că peste opt zile o vor revedea. Regele prezentă pe Dalia supușilor care o găsiră încântătoare, la fel **k I** bună ca și regele, și toți s-au hotărât s-o iubească ca și **t I** scumpul lor rege.

Ceea ce a uimit-o pe Dalia, a fost că zâna a trimis regatul lor ferma în care crescuse și a așezat-o la margii, parcului palatului, astfel că Dalia o putea vedea zilnic pe do ei iubită. Zâna îi trimise și toate rochiile pe care le-a purtai; I serbările tatălui ei, cu tot cu dulăpiorul fiecăruia.

Astfel, Regele Fermecător și Dalia au trăit fericiți și s-au iubit toată viața.

Dalia n-a aflat niciodată de pedeapsa îngrozitoare la care i-a supus zâna pe părinții și surorile ei.

Când își întreabă soțul dacăștie ceva^ldespre surorile ei, el îi spuse că au fost rănite și le-a trecut, apoi s-au măritat. îi mai spuse că zâna nu voia să se mai audă de ele, iar Dalia nici nu mai pomeni numele lor.

Orhideea și Lăcrimioara, erau tare nenorocite dar asta nu le-a împiedicat să devinăși mai rele și au rămas pentru totdeauna urâte. Regele și regina, transformați în vite de povară, nu aveau altă mângâiere decât'să se muște unul pe altul și să se lovească, ba mai mult, ei au fost nevoiți să-și ducă stăpânii la nunta Daliei și văzând-o frumoasăși strălucitoare, văzând cât e de fericită alături de soțul ei, auzind și laudele ce i se aduceau, simțeau că vor plesni de necaz. Dacăși-ar fi schimbat firea și ar fi renunțat la ura lor, puteau să-și recapete înfățișarea de oameni, dar se spune că au trecut șase mii de ani și ei sunt tot vite de povară.

Aurora, Căprioara Bunăsi Dulce PISOI

1. Aurora

Într-un regat mare și bogat, domnea un rege care se numea regele Blând. Toată lumea îl iubea pentru că era drept, bun și pedepsea cu asprime orice faptă rea. Soția lui, era la fel de bunăși iubită de toți. Împreună, aveau o fetiță frumoasăși cuminte, cu părul ca spicul grâului, căruia i-au pus numele Aurora. Era fermecătoare, iubităși bună, la fel ca și părinții ei.

Dar necazul se abătu asupra regelui și la câteva luni după ce o născu pe Aurora, regina muri. Regele plânse multă vreme și fetița fiind foarte mică, nu știa că mama ei murise. Era veselă, și încerca să-l facă fericit pe tatăl ei, care o iubea din toată inima și-i dăruia cele mai frumoase jucării, cele mai bune dulciuri, cele mai delicioase fructe.

Într-o zi, regele Blând află că supușii îi cer să se recăsătorească, pentru a avea un fiu care să-i fie urmaș, dar regele nici nu vru să audă așa ceva. A fost nevoit totuși să le facă pe plac. îl chemă atunci pe ministrul său și-i spuse:

— Prietene, poporul meu vrea să rriă recăsătoresc, daf sunt atât de îndurerat de moartea soției mele, încât nu sunt în stare să-mi caut eu însumi o altă soție. Caută-mi tu o prințesă¹²⁶
Nu vreau decât să fie bunăși s-o facă fericită pe scumpa mea Aurora. Când o vei găsi, cere-o de soție pentru mine și adu-o aici.

Ministrul plecă imediat, umblă prin toate regatele, întâlni multe prințese, care de care mai urâte și mai rele. La urmă ajunse la curtea regelui Nemilos, care avea o fată frumoasă, deșteaptăși care părea a fi bună. O găsi potrivită pentru regele lui și o ceru imediat de soție.

Auzind cererea ministrului, regele Nemilos a fost bucuros să-i dea fiica, pentru că nu-i mai suporta sufletul rău, și-i făcea tot felul de necazuri.

Ministrul nu știa ce fire are prințesa Răutăcioasă, și o luă. Însoțită de zestrea și giuvaerurile ei. Când au sosit la palatul regelui Blând, acesta le ieși în întâmpinare. îi plăcu prințesa, dar observă că nici pe departe nu avea chipul blând și privirea dulce a soției sale.

Aurora, veni și ea s-o cunoască pe mama ei vitregă, dar aceasta îi aruncă o privire atât de răutăcioasă, încât fetița, care avea doar trei anișori, se sperie și începu să plângă.

— Ce este, fetița mea? întrebă regele. Nu fi un copil rău, tu care ești dulce și cuminte...

— Tată, tată, strigă fetița ascunzându-se în brațele regelui, nu o vreau pe această mămică, e rea și mi-e frică de ea!

Regele văzu și el privirea prințesei care o înfricoșase pe Aurora. Se hotărî să nu-și lase fetița împreună cu noua reginăși Aurora rămase, ca și înainte, în grija doicei care o îngrijea și o iubea. Regina venea foarte rar în camera fetiței, dar și atunci, nu-și putea stăpâni ura.

După un an, regina Răutăcioasă născu și ea o fetiță cu părul negru pe care o numiră Negruța. Era drăguță, dar avea altă fire decât Aurora. Era rea ca și mama ei și nu putea suporta ca Aurora să-i fie în preajmă, pentru că, o mușca, o trăgea de
Povești cu zâne
păr, îi strica jucăriile, îi murdărea hainele... iar micuța Aurora nu se supăra niciodată, și de multe ori îi lua apărarea Negruței.

— Nu o certa, tată, îi spunea ea regelui, ea nu știe că mă necăjește când îmi strică jucăriile, e atât de mică! Când mă mușcăși mă trage de păr, o face doar din joacă.

Regele o îmbrățișa pe Aurora și nu spunea nimic; dar înțelegea bine că Negruța făcea toate astea din răutate, și Aurora o ierta pentru că sufletul ei era plin de bunătate. Regele o iubea mai mult pe Aurora și mai puțin pe Negruța, dar regina Răutăcioasă văzu toate acestea, și o ura și mai mult pe nevinovată Aurora. Dacă nu s-ar fi temut de mânia regelui, regina putea să-i facă mult rău acestei fetițe, fără un motiv anume, doar din cauză că era atât de bunăși dragălașă.

Regele luă cele mai potrivite măsuri și porunci ca Aurora să nu fie niciodată singură cu regina. Toți știau, cât este de bun, dar când era vorba de nesupunere, regele pedepsea cu asprime pe oricine i se împotriva. Astfel că regina se temea și nu îndrăznea să-i încalce poruncile.

2. Rătăcită în pădure

Au trecut patru ani de când regina era soția regelui Blând. Aurora avea deja șapte ani, iar Negruța trei. Când s-a sărbătorit ziua de naștere a Aurorei, regele i-a dăruit o trăsură frumoasă, la care erau înhămați doi struți. Pajul care conducea trăsura, era un băiețel de zece ani, nepotul doicei, frățiorul mai mare al Aurorei. Ei au crescut împreună sub îngrijirile doicei, s-au jucat de mici împreunăși de aceea se iubeau mult.

Băiatul se numea Bombonel și o iubea mult pe Aurora, pentru că, ea era tare bună cu el. Dar băiatul avea un obicei mare: mânca foarte multe bomboane și îi plăceau grozav dulciurile, de aceea i se spunea Bombonel. Pentru o pungă cu bomboane, ar fi făcut orice, chiar și o faptă rea, de aceea Aurora îl certa adesea:

— Bombonel, mi-ești ca un frate, ascultă-mă, te rog. Nu e bine ce faci, renunță la acest obicei rău; nu-mi place să te văd atât de lacom.

Bombonel îi săruta mâna, îi promitea că se va îndrepta, dar continua să fure prăjituri de la bucătărie și bomboane din cămară! Mereu primea bătaie pentru că era neascultător și lacom.

Când regina Răutăcioasă află de obiceiul băiatului, imediat îi veni în gând că s-ar putea folosi de Bombonel pentru a-i face rău Aurorei. Își făcu un plan perfect: grădina palatului în care se plimba Aurora în trăsură trasă de struți, împreună cu Bombonel, era în apropierea unei păduri foarte frumoase, căruia i se zicea Pădurea florilor de liliac, pentru că aici, liliacul era tot timpul înflorit. Doar un gard despărțea grădina de această pădure, despre care se știa că e fermecată, și că oricine pătrunde acolo nu mai iese niciodată. Bombonel știa de pădurea fermecată pentru că regele i-a interzis cu asprime să nu se apropie de gard cu trăsură Aurorei, fiindu-i teamă ca fetița să nu treacă printre zăbrele și să intre în pădure.

Regele a încercat de nenumărate ori să ridice un zid ca să nu se mai vadă pădurea, și să nu poată intra nimeni în ea, dar, de fiecare dată când zidul era ridicat, o putere nevăzută îl făcea să dispară.

Regina Răutăcioasă căuta să-i câștige prietenia lui Bombonel, dăruindu-i în fiecare zi bomboane. Când deveni atât de lacom încât nu se mai putea lipsi de prăjiturile și dulciurile pe care regina i le dădea din belșug, aceasta îl chemăși-i spuse:

— Bombonel, vreau să faci ceva pentru mine, și dacă vei face, ai să primești un cufăr plin cu bomboane, dacă nu, n-ai să mai mănânci dulciuri niciodată.

— Să nu mai mănânc dulciuri niciodată? Doamnă, cred că aș muri de necaz! Vă rog, spuneți-mi, am să fac orice ca să mai primesc dulciuri.

— Trebuie, spuse regina privindu-l în ochi, s-o duci pe Aurora în Pădurea florilor de liliac.

— Doamnă, dar regele mi-a interzis acest lucru. Nu pot să trec pe acolo.

— Nu poți? Înseamnă că nu vei mai primi niciodată dulciuri și voi porunci ca nimeni din palat să nu-ți mai dea.

— Doamnă, zise Bombonel plângând, vă rog, nu fiți atât de crudă! Porunciți-mi altceva ce pot îndeplini.

— Eu vreau doar s-o duci pe Aurora lângă Pădurea florilor de liliac, s-o faci să coboare din trăsură, să treacă gardul și să intre în pădure.

— Dar odată intrată în pădure, nu va mai ieși niciodată. Pădurea e vrăjită, și ca s-o duc pe prințesa mea acolo înseamnă că am s-o duc la moarte sigură, spunea Bombonel plângând.

— Pentru a treia oară te întreb: vrei s-o duci, sau nu? Alege: sau un cufăr plin cu bomboane pe care-l vei primi în fiecare lună, sau niciodată nu vei mai primi dulciuri!

— Regele mă va pedepsi pentru asta...

— Nu-ți face griji. Imediat după ce o vei lăsa pe Aurora în pădure, vino la mine. Îți voi da bomboanele și te voi ascunde de pedeapsa regelui.

— O, doamnă, aveți milă! Nu mă siliți să o pierd pe scumpa mea prințesă. A fost totdeauna așa de bună cu mine!

— Mai stai pe gânduri, pofticiosule? Nu trebuie să-ți pese ce se va întâmpla cu Aurora pentru că, mai târziu vei avea grijă de Negruța iar eu voi avea grijă să nu duci lipsă de dulciuri.

Bombonel nu se putea hotărî. Nu! Nu putea s-o jertfească pe buna și micuța lui prințesă pentru câteva bomboane. Toată noaptea se gândi la ceea ce i-a cerut regina și la spaima că, dacă nu îndeplinește porunca ei, nu va mai mânca dulciuri niciodată. O speranță i se furișă în gând; cu ajutorul vreunei zâne bune poate o va regăsi pe Aurora; astfel se hotărî să îndeplinească porunca reginei...

A doua zi, pe la amiază, Aurora ceru să i se aducă trăsura. Îl sărută pe rege cu mult drag, pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume, și după ce-i promise că se va întoarce repede, se urcăși plecă la plimbare.

Grădina era mare. Bombonel îndemnă struții înspre cealaltă parte a Pădurii florilor de liliac, dar după ce s-au îndepărtat destul și nu mai puteau fi zăriți din palat, el schimbă direcția și se îndreptă direct spre gardul din apropierea pădurii. Era trist și nu vorbea; era conștient de fapta sa cea rea și își simțea inima împovărată.

— Nu te simți bine, Bombonel? întrebă Aurora. De ce taci tot timpul?
— Nu prințesă, nu am nimic, mă simt bine...

— Ești atât de galben la față! Spune-mi ce ai, Bombonel, și îți promit că voi face tot ce pot pentru a te ajuta.

Aceste cuvinte ale Aurorei înduioșară inima lui

Bombonel, care era gata să-i spună ceea ce i-a cerut regina, dar gândul la bomboanele făgăduite, învinse pornirea lui bună. Iată că struții ajunseră la gardul de zăbrele.

— Ce flori frumoase! strigă fetița. Este liliac peste tot! Ce miros! Aș vrea tare mult să-i dăruiesc tatei un buchet mare! Coboară, Bombonel! Hai să culegem câteva flori de liliac!

— Nu, prințesă, nu pot coborî. Struții ar putea pleca în lipsa mea.
— Nu-i nimic; o să se întoarcă singuri la palat.

— Nu se poate, regele m-ar pedepsi. Mai bine du-te tu și culege florile care-ți plac.

— într-adevăr, nu aș vrea să fi pedepsit din pricina mea, Bombonel!

Acestea fiind zise, fetița sări sprintenă din trăsură, trecu prin zăbrelele gardului și intră în pădurea fermecată. Liniștită începu să culeagă liliac.

În acel moment Bombonel simți cum remușcarea îi cuprinde inima. O strigă pe Aurora, o chemă, dar, cu toate că se afla numai la câțiva pași și el o vedea bine, ea nu-l auzea și se îndepărta tot mai mult culegând flori de liliac, în pădurea, vrăjită. Bombonel o mai văzu un timp, apoi dispăru din ochii lui.

Abia atunci înțelese ce mult a greșit și multă vreme plânse blestemându-și lăcomia. O ură puternică simți atunci pentru regina Răutăcioasă...

Se apropia ora la care prințesa Aurora trebuia să fie la palat, și Bombonel hotărî că e mai bine să se întoarcă. Când ajunse, intră prin spatele grajdului, apoi se duse la regină, care îl aștepta. Cu ochii înroșiți de lacrimi, Bombonel tăcea și regina înțelese că Aurora era pierdută.

— S-a făcut? întrebă ea.

Bombonel răspunse dând din cap pentru că nu mai avea putere să vorbească.

— Vino! îi spuse regina. Am să te răsplătesc!

Ii dăruî un cufăr plin cu dulciuri. Un valet ridică cufărul și-l puse pe spinarea unui catâr care îi cărase reginei bijuteriile, atunci când a venit la palat.

— Pleacă acum, Bombonel, du-te la tatăl meu. Să te întorci peste o lună să mai primești un cufăr...
Îi dăruie și o pungă plină cu aur.

Bombonel nu știa să călărească, dar încăleacă rapid și porni în galop, fără a mai scoate un cuvânt. Catârul era năvălaș, și nu era obișnuit să care greutăți, de aceea se ridică în două picioare și-l aruncă din șaua pe Bombonel cu cufărul cu tot. Băiatul se lovi la cap izbindu-se de pietre și muri pe loc. Astfel, fapta lui rea nu i-a folosit și nici măcar n-a apucat să guste bomboanele primite de la regină.

Nimeni nu-l iubea pe Bombonel, în afară de Aurora, așa că nu a fost plâns.

Dar să vedem ce a făcut Aurora în Pădurea florilor de liliac.

Frumusețea și parfumul florilor, o atrăgeau pe Aurora mai adânc în pădure. Vede mereu altele mai frumoase și culegea într-una, fermecată de poienita în care se afla. Nu trecu mai mult de o oră și o cuprinsă oboseala. Avea destule flori culese și în pălărie, și în șorțuleți se gândi că e timpul să se întoarcă la palat. Când privi în jur văzu numai flori de liliac. Îi strigă pe Bombonel, dar el nu răspunse.

— Cred că am înaintat prea mult, se gândi ea. Trebuie să mă întorc, deși sunt cam obosită, dar Bombonel mă va auzi și va veni să mă ajute.

Merse ea un timp, dar nu mai găsi gardul pe unde intrase, iar la strigătele ei, nu răspundea nimeni. Începu să-i fie frică.

— Sunt singură în pădure, ce mă fac? Tatăl meu se va îngrijora văzând că nu mă înapoiez... Cum va îndrăzni Bombonel să-i spună tatălui meu că m-a pierdut?... Va fi certat, poate chiar bătut, și numai eu sunt vinovată, pentru că am vrut să culeg flori. Singură, mă vor spinteca fiarele pădurii, dacă nu voi muri înainte, de foame și de sete...

Îngândurată, se așeză la rădăcina unui copac și plânse mult timp, apoi doborâtă de spaimă și oboseală, se culcă pe buchetul de liliac și adormi.

4. Prima deșteptare. Dulce PISOI

Toată noaptea dormi fără să simtă nimic și fără să fie speriată de vreun animal sălbatic. Se trezi târziu, își frecă ochii și înțelese că nu e un vis. Nu era în patul ei, nu era în camera ei, ci era aici în pădure, înconjurată de flori și copaci. Îi strigă din nou pe Bombonel, dar îi răspunse un mieunat blând și plăcut. Înfrișată, Aurora se uită în direcția de unde se auzea acel sunet, și văzu în fața ei un pisoi alb, frumos, care parcă aștepta o mângâiere.

— Ah, dulce pisoi, ce frumos ești! strigă Aurora luându-l în brațe, mângâindu-i blana albă ca zăpada. Sunt bucuroasă că te-am găsit, Dulce PISOI! Cât aș vrea să mă pot duce acasă, dar mi-e atât de foame, încât simt că nu mai am putere să pot merge.

Dulce PISOI o privi blând și-i arătă cu lăbuța un pachetel învelit într-o pânză albă. Aurora desfăcu pachetul și găsi felii de pâine cu unt pe care le mancă cu poftă dându-i și pisoiului câteva bucățele. Acesta le ronțăia cu toată plăcerea. Aurora se satură, pisoiul se satură și el, și după ce-i mulțumi pentru această masă gustoasă, îl întrebă:

— Dulce PISOI, poți tu oare să mă duci la tatăl meu? Cu siguranță este îngrijorat de lipsa mea!...

Dar pisoiul făcea semne din cap că „nu” și mieuna trist.

— Ah, mă înțelegi! Te rog, ajută-mă să mă întorc acasă, să nu mor de foame, de frig și de frică, în această pădure!

Dulce PISOI o privi și, îi făcu semn că a înțeles. Se ridică, făcu câțiva pași și întoarse capul să vadă dacă Aurora îl urmează.

— Vin după tine Dulce PISOI, te urmez, dar nu știu dacă voi putea trece prin aceste tufișuri. Nu este nici o cărare.

Fără să-i răspundă, pisoiul porni prin tufișurile care se deschideau, lăsându-i, să treacă apoi se închideau din nou. Merseră astfel timp de o oră. Pădurea devenea mai rară, iarba mai fină, erau flori din belșug, se auzeau păsări frumoase care ciripeau, și multe

veverițe ce săreau vesele din ramură în ramură. Aurora, credea că pădurea se va sfârși, va ieși din ea și va ajunge la tatăl său. De aceea, nu-și mai făcea griji, și

admira tot ceea ce vedea. S-ar fi oprit chiar să mai culeagă flori, dar Dulce Pisoii înainta mereu și mieuna trist atunci când Aurora încerca să se oprească.

În depărtare, se vedea un palat nespus de frumos și Dulce Pisoii o însoți până la gardul aurit. Aurora nu știa cum să intre, pentru că nu vedea nici o poartă. Dulce Pisoii dispăruse și fetița se trezi iarăși singură.

5. Căprioara bună

Dulce Pisoii ajunse în curtea palatului printr-o deschizătură și desigur povesti cuiva de Aurora, pentru ca, gardul se deschise și Aurora intra în curte dar nu văzu pe nimeni. Ușile palatului se deschideau singure în fața ei, și Aurora intra într-o sală din marmură albă, apoi trecu prin alte încăperi frumoase. Într-un salon minunat albastru, pe un pat din ierburi plăcut mirositoare, era culcată o căprioară albă. Dulce Pisoii era lângă ea și când o văzu pe Aurora, căprioara se ridică, o pofti să intre, și-i spuse:

— Poftește, fetițo! Amândoi te așteptam.

Aurora era speriată. Nu mai întâlnise niciodată o căprioară care să vorbească...

— Nu te speria Aurora. Noi suntem prietenii tăi. Te cunosc pe tine, așa cum îl cunosc și pe tatăl tău și îmi sunteți foarte dragi.

— O, doamnă! E adevărat? Vă rog duceți-mă la el. Trebuie să fie foarte trist că nu sunt lângă el.

— Draga mea, spuse Căprioara oftând, nu mai am putere să te pot duce la tatăl tău. Te afli în puterea vrăjitorului Pădurii florilor de liliac. Chiar și noi suntem supuși puterii lui, care e mai mare decât a mea. Tot ce pot să fac, este să-i trimit tatălui tău vise care îl vor liniști și atunci va ști că ești la mine.

— Doamnă, strigă Aurora, îfigrijorată. Vrei să-mi spui că nu-l voi mai vedea niciodată pe tatăl meu?

— Ai răbdare, draga mea. Trebuie să așteptăm și vom fi răsplătiți. Te vei întoarce la tatăl tău, dar nu acum. De aceea, te rugăm să fii ascultătoare și bună, iar noi vom face totul ca să fii fericită.

Aurora se întrista și plânse, apoi văzând bunătatea Căprioarei, nu vru să întristeze și pe ea cu lacrimile ei, și să-i facă să creadă că este nefericită aici, în preajma lor, și se sili să fie veselă. Apoi, cei doi prieteni ai fetei, au condus-o în camera ei. Aici totul era superb. Peste tot camera era îmbrăcată cu mătase trandafirie brodată cu fir de aur. Mobila era din lemn de trandafir, acoperită cu catifea albă, pe care erau desenate peisaje frumoase, flori și fluturi. Alături era o altă cameră, la fel de frumoasă, colorată în albastru ca cerul, brodată cu perle. Mobila strălucea pentru că era acoperită cu mătase argintie presărată cu smaralde. Pereții erau împodobiți cu tablouri care înfățișau chipul unei femei tinere, frumoasă, și ale unui tânăr fermecător.

— Cine sunt acești oameni minunați?

— Nu pot să-ți spun, fetița mea, răspunse Căprioara, dar vei afla când va trebui săștii. Timpul a trecut și e ora prânzului. Cred căți-e tare foame, haide să mănânci.

Într-adevăr, fetița nu mai putea de foame. Au mers în altă sală, unde Aurora văzu, că masa era deja aranjată, dar într-un fel foarte ciudat. Pe jos era întinsă o pernă mare, învelită în catifea albă, pentru Căprioară. Pe masă, aproape în fața ei se aflau ierburi fine și proaspete, iar alături o farfurioară de cristal plină cu apă de izvor. Mai încolo, se vedea un scăunel mai înalt pentru Dulce Pisoii care avea în fața lui, pe masă, o farfurie de aur în care erau pregătiți peștișori fripiți, iar alături, avea o strachină de cristal cu lapte proaspăt,

între Căprioară și Dulce Pisoii se vedea un mic fotoliu îmbrăcat în satin alb, pentru Aurora. În fața ei, avea o farfurie de diamant, în care aburea o supă de găină minunată, iar alături avea pâine proaspătă. Tacâmurile de masă, erau de aur, iar șervețelul din mătase; paharul pentru apă era din cristal. Masa era servită, cu multă îndemânare, de niște gazele, care aduceau tot ceea ce doreau fiecare. S-au servit cele mai rare și mai fine mâncăruri și dulciuri, iar Aurora mancă cu poftă și găsi totul foarte delicios. După ce au terminat de mâncat, au mers la plimbare prin grădina fermecătoare, ce avea tot felul de flori și fructe frumoase. Tot admirând grădina, Aurora simți că este atât de obosită, încât căprioara o duse la culcare. Două gazele, au ajutat-o să se dezbrace, apoi așezate lângă patul ei, gazelele i-au vegheat somnul. Aurora care nu încetase a se gândi la tatăl ei, plânse amarnic de dorul lui și, doborâtă de oboseală, căzu într-un somn adânc. Adormi, cu speranța în suflet, că îl va revedea în curând pe tatăl ei.

6. A doua deșteptare a Aurorei

Toată noaptea dormi. Când se trezi, observă că nu mai e aceeași: era deja mare și gândea ca un om mare. Știa o mulțime de lucruri, parcă toată noaptea învățase și citise cărți, ba chiar își amintea că a cântat la pian. Se uită în jur, totul era neschimbat; se afla în camera în care se culcase în ajun. Totuși ceva nu era în regulă. Neliniștită, se duse la oglindă, și-și văzu chipul... alt chip, al unei fete mari, cu părul bălai, strălucitor, ce-i ajungea până la călcâie, cu fața albă, trandafirie, ochii albaștri minunați, și o talie subțire, grațioasă. Recunoscuse că este foarte frumoasă. Totodată era puțin îngrijorată. Se îmbracă repede și alergă la Căprioara bună, pe care o găsi culcată pe perna ei.

— Căprioară, ce s-a întâmplat cu mine? ma-m schimbat mult; aseară am fost o copilă mică, și m-am trezit mare. Cred că nu este un vis, dar cum am crescut atât de mult într-o noapte?

— E adevărat, copila mea. Astăzi împlinești paisprezece ani, iar tu ai dormit șapte ani. Când ai venit la noi, nu știai nimic, nici să seri nici să citești. Noi te-am adormit pentru șapte ani pe care i-am folosit ca să te putem educa și învăța tot felul de lucruri. Vino în camera de studiu și ai să te convingi.

Au mers amândouă în camera de studiu și Aurora văzu cu uimire căștie să scrie, să cânte la pian, să danseze, toate acestea făcându-le cu mare pricepere. Cărțile din rafturi le citise aproape pe toate. Surprinsă, și emoționată, se aruncă în brațele Căprioarei, apoi îl îmbrățișa pe Dulce PISOI.

— Ah! Prietenii mei dragi, vă mulțumesc pentru că ați avut grijă de copilăria mea și pot să vă spun că recunoștința mea este sinceră. Îmi simt sufletul luminat, și asta numai datorită vouă dragii mei...

Căprioara o mângâie, iar Dulce PISOI îi linse mâinile; însă aceste momente de fericire, s-au spulberat când Aurora își aminti de tatăl ei. Puțin stânjenită întrebă:

— Bunii mei prieteni, n-aș vrea să par nerecunoscătoare dacă vă voi cere încă un lucru. Aș vrea să știu, tatăl meu, ce face, ce este cu el? Mai plânge și e nefericit? Gândindu-se o clipă, Căprioara spuse:

— Îți putem îndeplini dorința, doar dacă privești în această oglindă. Îl vei vedea pe tatăl tău și tot ce s-a întâmplat de când ai plecat de acasă.

Când privi în oglinda fermecată Aurora îl văzu pe tatăl ei care neliniștit, se plimba prin cameră, parcă aștepta pe cineva. Regina era cu el și încerca să-l convingă, că Bombonel nu este vinovat, că Aurora a vrut să conducă trăsura, și neștiind, struții au pornit singuri spre Pădurea flqrilor de liliac unde i-au răsturnat cu tot cu trăsura. Îi mai spunea că Aurora a fosit aruncată peste gard, în pădure, iar Bombonel văzând ce s-ai întâmplat cu prințesa, i-a fost atât de frică de mânia regelui. Încât a înnebunit și ea l-a trimis la părinții lui.

Minciunile reginei și durerea pierderii fiicei sale, l-au făcut pe bietul rege să-și piardă mințile. După cum arăta oglinda, în fiecare zi mergea aproape de Pădurea florilor de liliac, unde încerca să intre pentru a o căuta pe Aurora. De fiecare dată, era împiedicat să intre, și, întors acasă, îndurerat:.

0 striga tot timpul pe scumpa lui fetiță. Într-o noapte adormi și, în vis, regele își văzu fetița în palatul Căprioarei și a lui Dulce PISOI. Căprioara îi vorbi și-l încredința că fiica lui va avea co copilărie liniștităși fericităși că într-o zi o va revedea.

În oglindă, o clipă nu se mai văzu nimic, apoi se lumina din nou. De data aceasta, regele era schimbat, bătrân, cu părul alb, iar pe față i se citea aceeași tristețe. Era în camera lui. Singur și ținea în mână un portret al Aurorei pe care-l privea și-i îmbrățișa. Regina și Negruța nu se vedeau.

Tristețea regelui a mâhnit-o pe Aurora și izbucni în plâns, spunând:

— E atât de singur, tatăl meu, de ce regina și Negruța nu sunt lângă el?

— Pot să-ți spun că toți te credeau moartă, și toți erau triști pentru moartea ta, în afară de regină; regele nu-i mai putea suporta indiferența și a trimis-o înapoi la tatăl ei, Regele Nemilos, care a închis-o într-un turn unde a murit de ciudăși ■ *i*

de urât. Sora ta, Negruța, a devenit atât de rea și de nesuferită, încât tatăl tău a măritat-o cu Prințul Mânios, care a promis so facă mai bună. Negruța a îndurat multe băți și chinuri de la soțul ei, și dându-și seama că nu mai putea continua așa, și că $i \sim i \wedge i \sim i$ nu va putea fi fericită, și-a promis că se va schimba și se va îndrepta. Poate chiar tu o vei ajuta pentru acest lucru... 144

Aurora vru să mai afle o mulțime de lucruri, dar nu voia să pară nerecunoscătoare, așa că nu mai întrebă nimic. Le mulțumi, fericită că l-a văzut pe tatăl său, dar puțin tristă totuși, că era singur și bătrân.

Următoarele zile Aurora era ocupatăși nu se plictisea; doar din când în când simțea o mare tristețe. Căprioara nu-i vorbea numai în timpul studiilor și la masă, iar Dulce PISOI înțelegea, însă el nu putea vorbi. Gazelele, care o serveau cu multă dragoste, nu aveau grai.

Într-o zi se plimba prin grădină, ca de obicei însoțită de Dulce PISOI. El îi arăta cele mai frumoase flori și o ducea prin cele mai minunate alei ale palatului. Căprioara îi spuse să nu iasă niciodată din parcul palatului, și când Aurora o întreba de ce nu are voie, Căprioara îi spuse:

— Fetițo, dincolo e o pădure, o pădure a nenorocirii! Să nu intri niciodată acolo!

Curioasă, Aurora mergea câteodatăși se cățara pe un dâmb, de unde putea privi pădurea. Vedea arbori minunați, flori fermecătoare și mii de păsări cântătoare. Toate acestea parcă o chemau...

— De ce oare nu-mi dă voie să mă plimb în această pădure atât de frumoasă? se întreba ea. Ce poate fi atât de primejdios?

Alături de ea, Dulce PISOI, părea că o înțelege, și începu să miaune trist, s-o prindă de rochie, și s-o facă să plece de acolo. Dar Aurora, îi zâmbea, îl mângâia, și tot în apropierea pădurii se întorcea.

7. Papagalul

Au trecut aproape șase luni de când Aurora se trezise din somnul ei de șapte ani și timpul i se păru atât de lung. Amintirea tatălui ei, revenea și o chinuia dorul. Tristețea Aurorei îi îndurera pe cei doi prieteni ai ei, care o înțelegeau. Rareori, le mai destăinuia aceea ce simțea de teamă să nu-i supere și să nu-i jignească. Atunci Căprioara îi spunea:

— Stiu cât îți este de greu, dar fi cuminte și ascultătoare, în curând vei împlini cincisprezece ani și îl vei revedea pe tatăl tău. Dar până atunci, nu vei putea să pleci de la noi.

Intr-o dimineață, nu ieși din cameră, rămase singurăși se gândea la viața ei plictisitoare și ciudată, când auzi pe cineva bătându-i în fereastră. Văzu un papagal cu penele verzi, cu gâtul și capul viu colorat, care parcă aștepta să fie lăsat înăuntru. Surprinsă de apariția acestei ființe, necunoscute, îi deschise fereastra și papagalul intră în cameră. Aurora încremeni când îl auzi că-i vorbește:

— Bună ziua, prințesă. Am aflat cât ești de plictisită, și am venit să stăm de vorbă, să-ți mai alung singurătatea. Aș vrea să te rog, să nu-i spui Căprioarei de prezența mea, pentru că mi-ar suci gâtul.

— De ce, frumosule Papagal? Căprioara nu face rău nimănui, doar celor care îi sunt dușmani.

— Spune-mi că nu va afla Căprioara, promite-mi, altfel zbor și nu mă vei mai vedea niciodată.

— Bine, îți promit că nu voi spune, frumosule Papagal. N-am prea vorbit cu nimeni, de mult, iar tu pari vesel și deștept. Sunt sigură că îmi vei ține de urât. Știu că mă vei face să mă simt mai bine...

Papagalul îi spunea vorbe frumoase, o lăuda, și spunea cât e de talentată, iar Aurora îi asculta cuvintele lingușitoare. Făgăduindu-i că va reveni, el plecă. A doua zi se întoarce, și astfel veni în fiecare zi, povestindu-i fetei de lucruri frumoase și încercând s-o distreze. Într-o zi, apără foarte grăbit să-i vorbească fetei:

— Lasă-mă înăuntru, prințesă, trebuie să-ți spun că l-am văzut pe tatăl tău. Te rog, nu face atâta zgomot dacă nu vrei să mă vezi cu gâtul sucit.

Aurora deschise repede fereastra și-i spuse:

— Spune-mi repede, frumosul meu Papagal! Ce face tatăl meu? Cum se simte?

— Tatăl tău e sănătos, dar plânge într-una de dorul tău și i-am promis că te voi ajuta să scapi de aici, din această închisoare... Dar am nevoie de ajutorul tău pentru a te putea elibera.

— Nu știi ce vorbești, papagalule. Nu sunt la închisoare, sunt la prietenii mei care mă iubesc foarte mult. Și ei doresc să mă întorc la tatăl meu, de aceea mi-au spus să am răbdare și să fiu ascultătoare. Hai, nu te mai ascunde. Vino să te cunoască prietenii mei...

— Ah! Fetițo! Nu mă ascuți. Nu vrei să înțelegi că prietenii tăi, nu sunt și prietenii mei. Ei vor să mă omoare pentru că am vrut să salvez câteva victime ale lor. Și tu ești o victimă și niciodată n-ai să-ți mai vezi tatăl. Niciodată n-ai să pleci din această pădure dacă nu vei găsi tu însăși talismanul care te ține prizonieră aici.

— Ce talisman? Nu înțeleg... Căprioara și Dulce PISOI nu mățin închisă aici!

— Ei sunt singuri și se plictisesc, nu înțelegi? mai spuse papagalul. Îți mai spun o dată, talismanul e un trandafir pe care, îl vei rupe, te va elibera și te vei întoarce la tatăl tău.

— Ce vorbești? În grădină nu e nici un trandafir...

— Mai vorbim altădată. Plec, pentru că va veni Căprioara. Dacă vrei să te convingi că acest trandafir există, n-ai decât să-i ceri ei unul și vei vedea ce-ți va răspunde. Ne întâlnim mâine! Pe mâine, prințesă...

Bucuros că reușise să sădească în inima fetei neîncrederea și nesupunerea, papagalul plecă liniștit. Nu trecu mult și Căprioara intră agitată în cameră privind bănuitoare fereastra deschisă.

— Ai vorbit cu cineva? întrebă ea.

— Nu, doamnă...

— Sunt sigură că te-am auzit vorbind.

— Cred că vorbeam singură.

Căprioara nu mai insistă și ochii i s-au umplut de lacrimi, înțelese că Aurora avea un musafir...

Aurora se gândea tot timpul la cele spuse de papagal, și începea să nu-și mai respecte prietenii, și să nu se mai gândească la iubirea lor pentru ea. Ea nici nu se gândi, că această căprioară care vorbea, care i-a oferit educația cea mai bună, nu putea fi o căprioară oarecare. A crezut spusele Papagalului, un necunoscut lingușitor, care fără nici un motiv se ocupa de viața ei, cu riscul de a și-o pierde pe a lui. Iată că Aurora nu mai privea cu aceeași recunoștință viața plăcută și fericită petrecută la Căprioară și la Dulce PISOI. Hotărî deci să urmeze sfaturile Papagalului.

Intr-o zi Aurora o întrebă, din întâmplare, pe Căprioară:

— îmi poți spune de ce printre atâtea flori din grădină.

Povești cu zâne nu este nici un trandafir?

Căprioara se cutremură, dar îi răspunse:

— Prințesa mea, de ce îmi ceri această floare rea, care înțeapă pe toți aceia ce o ating. Nu-mi mai vorbi niciodată de trandafir. Este o floare frumoasă, într-adevăr, dar aduce numai necazuri.

Înfățișarea Căprioarei era atât de severă, încât Aurora nu îndrăzni să mai spună nimic. De atunci toți trei au fost neliniștiți și triști. În următoarele zile Aurora alergă la fereastră și, imediat ce o deschise. Papagalul intră în odaie.

— Ai văzut tulburarea Căprioarei când ai întrebat-o de trandafir? Dar nu-i nimic, îți voi spune cum să găsești această floare: te vei duce în pădure, unde eu te voi aștepta și vom merge împreună la grădina unde se află cel mai frumos trandafir din lume.

— Nu pot să merg în pădure. Dulce PISOI este cu mine întotdeauna când mă plimb.

— Scapă de el, alungă-l și dacă nu vrea să plece, ieși împotriva voinței lui.

— Dacă se va observa lipsa mea? Este departe trandafirul?

— E o oră de mers. Iar Căprioara a avut grijă să te îndepărteze de trandafir, ca să nu poți pleca de la ei.

— Dar de ce oare măține închisă? E atât de puternică, încât ar putea face altceva decât să se ocupe de mine.

— Vei afla mai târziu, prințeso, când vei fi din nou acasă, lângă tatăl tău. Acum, gonește-l pe Dulce PISOI, și vino în pădure. Eu te voi aștepta.

După ce i-a promis că va face precum i-a spus, închise fereastra și se duse la masă, apoi ieși ca de obicei, să se plimbe cu Dulce PISOI, care mergea după ea, cu toate că Aurora. îl alungase și-l trimitea acasă. PISOIUL mieuna cu tristețe. Când a ajuns la marginea parcului, ea îi spuse:

— Vreau să rămân singură. Pleacă PISOI!

Dulce PISOI se prefăcu că nu înțelege și Aurora se înfurie așa de tare încât îl lovi cu piciorul. Un mieunat înfiorător se auzi prin toată grădina din parc, când PISOIUL fugi. Aurora se sperie și vru să plece după el, să renunțe la trandafir și să mărturisească totul Căprioarei. Din lipsă de curaj și de rușine renunțăși își continuă drumul spre pădure. Papagalul o aștepta.

— Curaj, Aurora! în curând vei găsi trandafirul care te va duce la tatăl tău.

Papagalul știa cum să folosească cuvintele pentru a-i reda fetei încrederea care începea s-o părăsească. îi arătă cărarea pe unde trebuia să meargă, iar el, venea în urma ei, zburând din ramură în ramură. Această pădure care la început părea așa de frumoasă, devenea din ce mai greu de străbătut. Spini și pietrele apăreau pe cărare, păsările nu se mai auzeau, florile nu se mai vedeau și Aurora simți o spaimă grozavă. Inșă, Papagalul o obliga să meargă mai departe.

— Grăbește-te prințesă! Timpul trece. Căprioara te va căuta, și-și va da seama că ești cu mine, așa că îmi va suci gâtul iar tu nu-l vei mai revedea pe tatăl tău.

Obosită, rănităși zgâriată de spini și pietre, Aurora, era gata să renunțe, dar Papagalul strigă:

- Uite trandafirul! Am ajuns, prințesă!

în depărtare, Aurora văzu o grădină mică, împrejmuită cu un gard, unde pământul era aspru, cu mult pietriș, în mijlocul căruia se înălța un trandafir minunat, mai frumos decât toți

trandafirii din lume. Papagalul deschise porțița, și-i spuse fetei:

— îndrăznește, prințesă. Este al tău și meriți!

Aurora îl aruncăși, cu toate că spini îi sfâșiau degetele, rupse trandafirul.

în aceeași clipă, îl scăpă din mână, când un hohot de râs, îi străpunse urechile, strigându-i:

— Mulțumesc, prințesă. Dacă nu erai tu, nu puteam scăpa din închisoarea în care măținea puterea Căprioarei. Acum sunt stăpânul tău, pentru că eu sunt duhul rău al acestei păduri.

— Ha, ha, ha, râse la rândul său Papagalul, acum pot reveni la înfățișarea de vrăjitor. Te-am păcălit, am reușit să te conving și să te fac rea. Prietenii tăi vor muri acum, pentru că m-ai eliberat pentru a le face rău. La revedere prințesă... Ai pricinuit pieirea prietenilor tăi, al căror dușman de moarte sunt. Adio, Aurora!

Papagalul și trandafirul au dispărut, lăsând-o pe Aurora singură în mijlocul pădurii.

8. Căința

Aurorei nu-i venea să creadă. Cum a putut să facă asta? Cum a putut fi atât de rea față de prietenii ei, care au îngrijit-o și au educat-o timp de șapte ani? O vor ierta oare? Ce se va întâmpla cu ea dacă nu o vor mai primi înapoi? Cuvintele Papagalului îi reveneau în minte: „Prietenii tăi vor muri...” și abia atunci înțelese răul pe care l-a făcut. Drumul spre palatul Căprioarei era acum acoperit de mărăcinii și spini ce îi răneau tot corpul, dar nu renunță. Trebuia să ajungă cât mai repede înapoi. Reuși, în cele din urmă să ajungă în apropierea palatului, dar încremeni pe loc când văzu că în locul minunatului palat nu mai erau decât ruine, în locul florilor și al copacilor înalți erau doar mărăcini și urzici. Ce să facă? îngrozită, gata să facă orice pentru a-și găsi prietenii, pătrunse printre ruinele palatului, pentru a-i căuta. De sub o piatră mare, apărură o broască, care, pe un ton sever, începu s-o certe pe Aurora:

— De ce ai mai venit aici? Nu este destul ce-ai făcut? Ai pricinuit moartea prietenilor tăi. Pleacă! Respectă măcar memoria lor!

— Nu se poate, strigă Aurora, prietenii mei... De-aș putea să ispășesc prin moartea mea nenorocirea ce v-am pricinuit!

Fata căzu plângând peste ciulini și pietre, cuprinsă de o mare durere. Nici nu simțea colțurile ascuțite ale pietrelor și înțepăturile ciulinilor, care îi sfâșiau picioarele și mâinile. Plânse mult timp, apoi se ridicăși începu să-și găsească un adăpost. Nu găsi. ,

Așa-mi trebuie, își spuse, n-au decât să mă sfâșie fiarele sălbatice sau să mor de foame și de durere! Nu-mi pasă! Fără prietenii mei, aș vrea să mor...

Deodată se auzi o voce spunând:

— Regretele pot îndrepta multe greșeli.

Nu era nimeni, doar o pasăre mare pe care o văzu zburând spre cer.

— Oricât de rău mi-ar părea, și oricât aș regreta ceea ce : am făcut, cine oare mi-ar da prietenii înapoi?

— Curaj, prințesă! spuse din nou vocea. Poate e destul ca să-ți pară rău. Nu te lăsa doborâtă de durere!

Atunci, Aurora, hotărî că e mai bine să plece departe de aceste locuri triste. Se întoarse pe cărarea din pădure, dar aceasta nu mai era acoperită cu pietre și spini, ci cu mușchi verde și moale. Zdrobită de durere și oboseală, nu mai putea ; merge, și căzu lângă un arbore înalt, unde Aurora plânse din [nou.

— Curaj, Aurora! Speranța este cu tine! auzi o altă voce ; și văzu alături de ea o broscuță, care o privea cu milă.

— Broscuță dragă, văd că te doare suferința mea. îmi poți spune tu ce se va întâmpla cu mine acum, când sunt singură pe lume?

— Curaj și nădejde! auzi din nou.

Aurora suspinăși încercă să caute fructe pentru a-și potoli setea și foamea. Nu găsi însă nimic. Deodată un zgomot de clopoțel o trezi din gândurile ei triste, și când se întoarse văzu o vacă albă, frumoasă ce se apropia încetișor. Când ajunse lângă ea, îi arătă o căniță prinsă de gâtul ei, și Aurora înțelese că îi oferea lapte.

Recunoscătoare pentru un ajutor atât de neașteptat. Aurora luă cănița, mulse vaca și bău cu poftă laptele, după care puse cana la loc, la gâtul vacuței și o îmbrățișă:

— Mulțumesc, vacuță dragă. Știu că te-au trimis prietenii mei, care poate au aflat cât de mult regret ceea ce le-am făcut, și au vrut să-mi trimită un semn pentru a mă simți mai bine.

— Prin părerile de rău pot fi iertate multe greșeli, se auzi vocea.

— De-aș suferi ani întregi, tot nu mi-aș ierta greșeala,

începea să se înnopteze, și Aurora se gândi totuși cum să se ferească de fiarele sălbatice ale căror urlete deja se auzeau, își găsi un mic adăpost într-un copac, pe niște ramuri groase ce se împleteau. Era cel mai bun loc ferit de primejdii, apoi își adună mușchi verde și-și făcu o pernăși o saltea, apoi se culcă frântă de oboseală și adormi.

Se trezi târziu și prima dată, nu înțelese unde se află, apo cruda realitate reveni, ca un nor greu. începu să plângă, îi er; foame, în acel moment auzi clopoțelul vacii, care era deja lângă ea. Bău lapte proaspăt cât putu, puse cănița la loc, o sărută p această vacuță grijulie și o privi cum se duce, cu speranța că va vedea revenind în cursul zilei. Și astfel, în fiecare z dimineața, la prânz și seara, vacuța îi oferea Aurorei hrar săracă dar sănătoasă. Fata își petrecea timpul gândindu-se laprietenii ei, și suferea îngrozitor pentru că a fost neascultătoare.

— Cum aş putea oare să-mi repar greşeala prin care nu numai că i-am pierdut pe bunii mei prieteni, dar am pierdut şi singura speranţă de a-l revedea pe tatăl meu. El mă mai aşteaptă poate şi nici nu bănuieşte cât sunt de singurăşi nefericită, îngrozită în această pădure stăpânită de duhul rău.

Ca să mai treacă timpul, Aurora îşi găsi de lucru: îşi aranja adăpostul, îşi mai puse muşchi şi frunze peste salteaua şi perna făcute aseară. Din ramuri îşi împleti un scaun, iar din

spinii lungi îşi făcu ace. In apropiere de adăpostul ei, găsi cânepă din care îşi făcu aşă; astfel îşi cusu hainele şi ghetetele sfâşiate de mărăcini şi pietre.

Timp de şase săptămâni trăi astfel; durerea îi era la fel de mare dar nu pentru că viaţa ei era tristăşi nefericită aici, ci pentru că simţea remuşcările provocate de greşeala ei. Fără săşovăie o clipă, ar fi consimţit să trăiască toată viaţa în pădure dacă prin aceasta ar fi răscumpărat viaţa prietenilor ei.

9. Broasca Pestoasă

Într-o zi, Aurora şedea pe scăunelul împletit din crengi, şi se gândea ca de obicei la prietenii şi la tatăl ei.

Pe nesimţite, o broascăţestoasă uriaşă, se furişă lângă ea, şi-i spuse:

— Pot să te ajut să pleci din această pădure, trebuie doar să ai încredere în mine.) .

— Nu-mi pasă de viaţa mea, şi nici nu vreau să plec din pădure. Aici au murit prietenii mei şi, aici vreau să mor şi eu.

— De ce eşti aşa de sigură că prietenii tăi au murit?

— Vrei să spui că ar putea să fie în viaţă? Nu, nu cred. Palatul lor este dărâmat iar papagalul şi broasca mi-au spus că au pierit. Sunteţi bună cu mine, doamnă broască, dar cred că-mi spuneţi aceste cuvinte doar să nu mai sufăr... nu, nu-i voi revedea, dacă mai erau în viaţă, nu m-ar fi lăsat singură, copleşită de gândul că am greşit şi i-am părăsit atunci când poate aveau nevoie de mine...

— Fetiţo, te-ai gândit vreodată că poate asupra lor pluteşte o vrajă care-i ţine subjugati, împotriva voinţei lor? După cum ştii, regretele răscumpără multe greşeli.

— Vă rog să-mi spuneţi, doamnă broascăţestoasă, spuneţi-mi dacă ei mai sunt în viaţă, dacăştiţi ceva, daţi-mi o speranţă că-i voi revedea, să nu mai simt povara care-mi apasă sufletul. Aş îndura orice pedeapsă pentru a primi această fericire.

— Nu pot să-ţi dezvălui mai mult numai dacă ai curajul să te urci în spinarea mea şi să nu vorbeşti nimic până la sfârşitul călătoriei. Te voi duce într-un loc unde vei afla totul.

— Sunt gata, doamnă, sunt pregătită pentru această călătorie, şi voi face tot ce-mi spuneţi, numai să-mi găsesc prietenii.

— Fii atentă, prinţesă, timp de şase luni nu vei coborî de pe spinarea mea şi nu-mi vei pune nici o întrebare. Dacă nu vei rezista să mergi până la capăt, vei rămâne pentru totdeauna aici în pădure, şi vei fi sclava vrăjitorului Trandafir. Nimeni nu te va mai putea ajuta atunci şi vei rămâne în puterea vrăjitorului.

— Să plecăm, doamnă broascăţestoasă, în sufletul meu s-a trezit o speranţăşi prefer să mor de oboseală decât de supărare şi de griji. Am să reuşesc în această călătorie datorită cuvintelor pe care mi le-aţi spus, care mi-au redat curajul şi speranţa, şi simt atâta putere, încât aş putea trece orice primejdie...

— Bine, Aurora, acum urcă-te pe carapacea mea şi să pornim. Nu te teme, nu-ţi va trebui nimic, nici mâncare, nici apă, şi nici să dormi; în călătoria aceasta, nu ţi se va întâmpla nimic rău. «

Aurora se urcă sus, pe carapacea broaştei ţestoase, care-i zise:

— Acum, pornim. Pine minte: nici un cuvânt pânăij ajungem. Iar atunci vei aştepta să vorbesc eu prima.

10. Călătoria si sosirea

Precum i-a spus țestoasa, călătoria durășase luni. Timp de trei luni au străbătut pădurea, apoi au avut nevoie de șase săptămâni pentru a traversa o câmpie ciudată, unde nu creștea nici un fel de plante sau copaci. În depărtare se zărea un palat care era asemănător cu palatul Căprioarei. Broasca țestoasă mergea în direcția unde era palatul și le-a mai trebuit o lună până au ajuns la porțile lui. Aurora se întreba dacă aici își va găsi prietenii, sau dacă va afla ceva de ei. Nu îndrăznea însă să întrebe cu voce tare, deși ardea de nerăbdare. Îi venea să coboare de pe carapacea țestoasei și să alerge la palat; era sigură că ar fi ajuns mai repede, dar nu putea încălca promisiunea făcută, în ciuda dorinței sale fierbinți de a-și afla prietenii. Broasca țestoasă mergea din ce în ce mai încet. Au trecut încă cincisprezece zile care parcă au fost cincisprezece ani. Aurora nu-și lua ochii de la poarta palatului, care părea pustiu. Nici un zgomot, nici o mișcare.

În sfârșit, după o sută optzeci de zile, broasca se opri și-i spuse Aurorei:

— Am ajuns, fetițo, coboară. E timpul să-ți primești răsplata. Ai fost curajoasă și m-ai ascultat. Du-te, intră în palat și pe oricine vei întâlni, întreabă de zâna Steluța, care îți va spune ce s-a întâmplat cu prietenii tăi.

Aurora nu mai pierdu o clipă. Sări jos, sprintenă, cu toate că îi era teamă că nu se va putea mișca, dar simțea aceeași putere la fel ca și atunci când trăia fericită la Căprioara bunăși la Dulce PISOI, unde alerga ore întregi urmărind fluturi sau culegând flori.

Mulțumi din suflet broaștei țestoase, și porni în grabă spre poarta palatului, unde nu întârzie să bată. Ii deschise o fată tânără, îmbrăcată în alb, care o întreabă, cu o voce blândă, ce dorește.

— Aș dori să vorbesc cu zâna Steluța. Sunt prințesa Aurora și vin de departe pentru a o întâlni; vă rog să o întrebați dacă mă poate primi...

— Urmează-mă, prințesă, îi răspunse fata.

Aurora o urmă tremurând. Au traversat mai multe saloane frumoase și au întâlnit alte fete tinere, îmbrăcate și ele în alb. Fetele o priveau zâmbindu-i, parcă o cunoșteau. Într-un alt salon foarte frumos, care semăna foarte mult cu al Căprioarei din Pădurea florilor de liliac, simți cum amintirile o năpădesc atât de dureros, încât nici nu observă că fata în alb nu o mai însoțea. Mobila din salon era și ea la fel, doar un dulap era în plus foarte frumos lucrat din lemn aurit și sidef. Aurora simți ceva ciudat, parcă ceva o lega de această mobilă, și nu-și putea întoarce privirile de la ea.

O doamnă tânărăși frumoasă, intră în salon; Aurora îi remarcă chipul blând, rochia foarte elegantăși înțelese că în fața ei stătea zâna Steluța, care o întreabă cu voce plăcută, și veselă:

— Ce dorești de la mine, copila mea?

— Ah, doamnă! strigă Aurora sărutându-i mâna. Ii caut pe prietenii mei dragi, Căprioara și Dulce PISOI. Mi s-a spus că dumneavoastră îmi veți putea spune unde-i pot găsi. Cred căștiți ce s-a întâmplat, și cât de mult am greșit față de ei; de aceea ei m-au părăsit. Degeaba am plâns și am regretat fapta mea, nu mai puteam îndrepta nimic. Broasca țestoasă m-a ajutat să ajung aici, și mi-a redat speranța că-i voi regăsi. Spuneți-mi, doamnă, dacă ei sunt în viațăși ce trebuie să fac pentru a merita fericirea de a-i revedea.

— Aurora, răspunse cu tristețe zâna Steluța, am să-ți spun soarta prietenilor tăi, dar numai dacă vei avea curaj să ascuți și să privești.

Spunând acestea, zâna o luă de mână pe Aurora, care tremura, și o duse în fața dulapului, care i-a atras privirile înainte.

— Iată, fetițo, poftim cheia. Deschide tu dulapul și încearcă să fii tare!

— Zâna îi dădu o cheie de aur pe care Aurora o luă tremurând. Când deschise dulapul și privi înăuntru, parcă un fulger îi săgeta ochii și simți că-și pierde cunoștința. Prinsă în cuie de diamant, blănița Căprioarei și a lui Dulce PISOI, atârna, parcă pedepsind-o și mai mult pe Aurora. Aceasta scoase un țipăt sfâșietor și căzu leșinată în brațele zânei. În acel moment ușa se deschise și un prinț frumos alergă spre Aurora spunând:

— Mamă! E prea grea încercarea pentru draga mea Aurora. Uite a leșinat...

— Îmi sângerează inima pentru ea, fiule, dar știi bine că această pedeapsă era necesară. Altfel nu putea scăpa de subjugarea vrăjitorului rău din Pădurea florilor de liliac.

Spunând acestea, zâna o atinse pe Aurora cu bagheta ei fermecatăși fata își reveni imediat. Amintindu-și de ceea ce văzu în dulap, disperatăși sufocată de lacrimi strigă:

— Lăsați-mă să mor! Nu mai suport durerea. Viața mea nu mai există fără voi, prieteni, așteptați-mă, voi veni lângă voi...

— Aurora, dragă Aurora! zise zâna îmbrățișând-o. Prietenii tăi trăiesc și te iubesc. Eu sunt Căprioara bună, iar el este fiul meu, Dulce PISOI. Vrăjitorul cel rău din Pădurea florilor de liliac, a pus stăpânire pe viețile noastre și ne-a transformat în animale, așa cum ne-ai cunoscut tu. Ca să putem scăpa de vraja lui, era nevoie de tine, ca să culegi trandafirul, însăștiind că îți va face rău, și că vei întâmpina mari nenorociri, l-am dus cât mai departe de palat, ca să nu-l poți vedea. Noi am fi rămas bucuroși toată viața sub înfățișarea în care ne-ai cunoscut, numai pentru a te feri de suferințele prin care ai trecut. Cu toate grijile noastre, Papagalul a ajuns la tine, iar ceea ce a urmat, știi, scumpa mea copilă. Noi am fost alături de tine și am suferit pentru tot ce ai îndurat.

Aurora nu mai înceta să-i îmbrățișeze și să le ~161mulțumească zânei și fiului ei, și le punea o grămadă de întrebări:

— Gazelele care ne serveau ce au devenit acum?

— Sunt acele tinere fete care te-au condus până aici. Și ele s-au transformat odată cu noi.

— Dar vaca care-mi aducea lapte în fiecare zi?

— Am reușit s-o convingem pe Regina Zânelor să-ți trimită această văcuță pentru a te putea hrăni, iar cuvintele de încurajare ale păsării tot de la noi veneau.

— Dar pe broasca țestoasă cine a trimis-o?

— Regina Zânelor, înduioșată de suferințele tale, a rupt vraja trandafirului rău, cu condiția ca ea să obțină de la tine o ultimă dovadă de supunere. De aceea te-a pus să faci această călătorie lungăși istovitoare. Mai trebuia să-ți dea o ultimă pedeapsă, făcându-te să crezi că noi am murit. Degeaba am rugat-o, am implorat-o pe Regina Zânelor să nu-ți mai dea această ultimă pedeapsă, pentru că nu m-a ascultat.

Aurora asculta și privind-și prietenii pe care nu crezuse că-i va mai revedea vreodată, își aminti de tatăl ei. Dulce PISOI care, acum se numea prințul Frumos, îi citi ca de obicei, gândurile Aurorei și-o preveni pe mama sa, care spuse:

— Acum, pregătește-te, copila mea, ai să-l revezi pe tatăl tău căruia i-am spus că te întorci și te așteaptă.

Îndată, fata se pomeni într-o trăsură făcută din aur și perle unde la dreapta ei ședea zâna, iar în partea stângă se așezase prințul, care o privea cu dragoste, fericit. Trăsura era trasă de patru lebede albe, care zburau atât de repede încât ajunseră în câteva minute la curtea Regelui Blând. Toți curtenii erau în jurul lui și o așteptau pe Aurora. Când apărură trăsura strigătele de bucurie erau atât de puternice, încât lebedele s-au speriat și erau gata să greșescă drumul. Prințul reuși să le stăpâneascăși trăsura opri în fața palatului.

Povești cu zâne

Regele alergă spre Aurora, care sări repede din trăsură și se aruncă în brațele lui. Mult timp au rămas îmbrățișați și toată lumea plângea de bucurie. Apoi, regele sărută mâna zânei care-i crescuse și-i ocrotise, fiica, îl îmbrățișa pe fiul ei, pe care îl găsi încântător.

Sărbătoarea a ținut opt zile, după care zâna voi să se întoarcă la ea acasă, în palat. Prințul și Aurora erau atât de triști că trebuie să se despartă, încât regele se înțelese cu zâna să nu-i despartă și să-i căsătorească. S-au sărbătorit două nunți, pentru că și regele se căsătorii cu zâna.

Negruța care a devenit o fată bună, venea adesea pe la sora ei, Aurora. Prințul cel Mânios, soțul ei, devenise și el mai blând și acum erau fericiți.

Aurora n-a mai avut niciodată necazuri. Ea a născut fete care îi semănau ei și băieți care semănau cu Prințul Frumos. Toată lumea îi iubea și erau cu toții fericiți...

Șoricelul cenușiu

1. Căsuța

La marginea unei păduri, într-o casă mare înconjurată de o grădină frumoasă, trăia un om bogat împreună cu fiica sa, Rozalia. Nevasta lui murise la câteva zile după ce născuse fetița, și el își crescuse copilul singur, și o educă cu multă dragoste și blândețe. O obișnuise să fie ascultătoare și îi interzicea lucruri pe care nu trebuia să le spună și să le știe; o obișnuise așa de mică, și fata înțelegea, îl asculta și nu-i ieșea din cuvânt. Avea mare grijă ca fetița lui să nu-și dezvolte curiozitatea, pentru că era un caracter urât, și ea trebuia ferită de acesta.

Rozalia nu ieșea niciodată din curte, se juca doar în grădină, și nu vedea pe nimeni în afară de tatăl său. Trăiau singuri, se gospodăreau singuri, și uneori parcă toate treburile se făceau singure. Fata avea tot ce-i trebuia; mâncare, îmbrăcăminte, cărți, jucării. În curând urma să împlinească cincisprezece ani, și viața ei continua să fie la fel de singuratică, dar i se părea normal, pentru că ea nu trăise altfel, și nu cunoștea un altfel de trai. Ea nu știa că dincolo de această pădure, era altă lume, unde nimeni nu trăia singur...

Intr-o zi, Rozalia lucra în grădină, și fără să-și dea seama privi în jur. Atunci văzu o căsuță fără ferestre, cu o singură ușă. Își aminti că-l văzu de multe ori pe tatăl ei intrând în căsuță, dar niciodată nu se gândi că îi ascunde ceva. Curioasă, merse și încercă să intre, dar era încuiată. Cheia desigur, era la tatăl ei. Se gândi atunci să-și stăpânească curiozitatea, pentru că această căsuță era doar o magazie unde tatăl își ținea uneltele pentru grădină. Încredințată de acest lucru, îi ceru tatălui ei cheia, pentru că avea nevoie de o stropitoare pentru a-și uda florile.

— De ce îți trebuie cheia?

— Am nevoie de stropitoare și cred că o voi găsi în căsuță.

Tatăl se făcu palid la față, vocea i se schimbă, și-i spuse:

— Nu vei găsi în căsuță nici o stropitoare...

Văzând cum s-a schimbat la față și surprinsă de tonul cu care i-a răspuns, Rozalia îl privi și văzu că era speriat.

— Ce ai, tată? Îl întrebă ea îngrijorată.

— Nimic, copilă mea, nimic.

— Tată, ești înspăimântat, se vede bine. Când ți-am cerut cheia, te-ai speriat. Este ceva acolo, în căsuța aceea?

— Nu este treaba ta, fetițo, caută stropitoarea în seră.

— Tată, spune-mi ce se întâmplă cu tine? Ce ascunzi în căsuță?

— Nimic care te-ar putea interesa, Rozalia.

— Atunci, tu de ce mergi în fiecare zi acolo și eu nu am voie să vin cu tine?

— Rozalia, încetează cu întrebările. Renunță la curiozitate.

Rozalia nu mai insistă, dar nu-și putea lua gândul de la această căsuță misterioasă. Înțelese că tatăl ei ascundea ceva acolo...

— Ce poate fi în această căsuță? De ce s-a speriat tata, așa de tare când i-am cerut cheia? Ce poate fi atât de primejdios pentru mine și pentru el nu? Hrănește vreun urs pe care-l ține închis? Nu, nu poate fi urs, ar face gălăgie și aș auzi... totuși nici o mișcare, nici un zgomot... Nu, nu poate fi vreun animal, l-ar putea răni pe tata când merge acolo., și dacă e legat? Atunci nici mie nu-mi poate face nici un rău... Ce să fie oare? Un prizonier? Nu. tatăl meu e prea bun. N-ar ține închis pe nimeni fără aer, fără libertate. Trebuie să aflu misterul, dar nu știu, cum să fac? Îmi trebuie cheia măcar o jumătate de oră! Poate o va uita într-o zi.

Povești cu zâne-ri, îi întunecau mintea, și abia îl auzi pe tatăl ei care o striga cu o voce schimbată.

— Vin imediat, tată.

Când intră în casă, văzu că tatăl ei era la fel de tulburat și supărat. Chipul lui trist, și ochii încercănați i-au dat de gândit Rozaliei care pentru a-l liniști, se prefăcu veselăși nepăsătoare. Astfel prin purtarea ei, tatăl nu va mai bănuși și va uita de cheie, iar ea va reuși să i-o sustragă. Se așezară la masă. Tatăl mancă puțin, nu-i vorbi, și încă era trist deși se silea să pară vesel.

Văzând că Rozalia nu-l mai întreabă de cheie, și era voioasă se mai liniști și el.

Peste trei săptămâni, Rozalia împlinea cincisprezece ani și tatăl îi făgădui de ziua ei o surpriză plăcută. Trebuia doar să mai aștepte numai cincisprezece zile.

Într-o zi tatăl ei era foarte grăbit să plece și-i spuse fetei:

— Copila mea dragă, trebuie să plec, dar nu voi lipsi mai mult de o oră. Merg să văd dacă este gata surpriza pe care ți-am promis o de ziua ta. Așteaptă-mă în casă. Te rog, Rozalia, să nu te lași ispitită de curiozitate. Peste cincisprezece zile vei afla tot ce dorești atât de mult săștii. Îți citesc gândurile, și știu că încăți-e gândul la ceea ce este în căsuță. Ascultă-mă, Rozalia, mai așteaptă doar câteva zile... Acum plec și... ferește-te de curiozitate!

O îmbrățișa și plecă îngrijorat că o lasă singură.

După ce se îndepărtă destul, ca să nu poată fi văzută, Rozalia alergă în camera lui și văzu cu bucurie că uitase cheia pe masă o luă repede și fugi spre căsuță s-o deschidă, dar ultimele cuvinte ale tatălui i-au venit în gând: „ferește-te de curiozitate". Era gata să renunțe și să pună cheia la loc, fără a intra în căsuță. Dar în acel moment auzi un geamăt. Lipi urechea de ușăși auzi o voce slabă care cânta încetișor: *Singură pe lume, * Stau închisă aici.*

Nu pot să ies afară, Si în curând voi muri.

— Fără îndoială, gândi ea, tatăl meu, ține închisă o ființă...

Bătu încet în ușăși spuse:

— Cine ești și cu ce te pot ajuta?

— Deschide ușa, Rozalia! Te rog, deschide ușa.

— De ce ești închisă? Nu cumva ai făcut vreun lucru rău?

— Nu, Rozalia. Sunt în puterea unui vrăjitor care măține închisă aici. Salvează-mă, lasă mă să ies afarăși-ți voi povesti cine sunt și ce s-a întâmplat cu mine.

Rozalia nu mai stătu pe gânduri. Curiozitatea ei devenise prea mare pentru a respecta ceea ce i-a zis tatăl ei. Puse cheia în broască, dar mâna îi tremura atât de tare încât nu reușea să deschidă. Când era aproape gata să renunțe, vocea îi spuse:

— Rozalia, îți voi spune multe lucruri care te interesează. Tatăl tău nu este un om obișnuit...

Auzind aceste cuvinte, Rozalia, cu un utlim efort reuși să deschidă ușa.

2. Zâna Rea

Curioasă, Rozalia intră înăuntru să vadă cine e acolo, dar era întuneric și nu vedea nimic. Auzi vocea spunându-i:

— Mulțumesc, Rozalia. Apreciez gestul prin care mi-ai redat libertatea.

Vocea venea de undeva de jos. Se uităși văzu într-un colț doi ochi mici care o priveau cu răutate.

— Sunt isteată, Rozalia, te-am făcut prada curiozității tale. Dacă nu aș fi cântat și dacă nu-ți vorbeam, ai fi plecat și eu aș fi pierit. Acum sunt liberă iar tu și tatăl tău sunteți în puterea mea.

Rozalia nu prea înțelegea nenorocirea care veni odată cu neascultarea ei, dar simțea că sub înfățișarea acelei ființe se ascunde un dușman periculos și de aceea tatăl ei îl ținea închis. Ea voi să iasă repede și să închidă ușa cu cheia.

— Stai pe loc, Rozalia! Degeaba fugi, nu mai poți să mății în această închisoare, din care n-aș mai fi ieșit niciodată după ce tu ai fi împlinit cincisprezece ani.

Într-o clipă, căsuța dispăru. Rozalia rămase cu cheia în mânăși de frică o scăpă jos; când se aplecă s-o ridice, văzu în iarbă, lângă ea, un șoricel cenușiu care o privea cu ochii scânteietori, râdea și spunea cu un glas ascuțit:

— Hi, hi, hi! Ce rău arăți, Rozalia! Mă faci să râd, dar îmi place să te văd așa. A fost drăguț din partea ta că nu ți-ai stăpânit curiozitatea. De cincisprezece ani stau aici fără să mă pot răzbuna pe tatăl tău. Îl urăsc iar pe tine te disprețuiesc pentru că ești fiica lui.

— Dar cine ești, de ce-mi vorbești așa urât, șoarece nesuferit?

— Sunt cel mai mare dușman, al familiei tale, drăguță.

Mă numesc Zâna Rea și te asigur că numele mi se potrivește. Nimeni nu mă iubește, și nici eu nu iubesc pe nimeni. Nu am sentimente, pentru că sunt rea. Te voi urmări peste tot, Rozalia.

— Ce vorbești acolo? Ești un șoarece amărât, crezi că o să mă sperii cu amenințările tale?

— Vom vedea noi, drăguțo. Mă voi ține de tine pas cu pas.

Rozalia alergă spre casă, iar șoarecele o urmărea râzând batjocoritor. Ajunsă acasă, Rozalia vru să-l lovească cu ușa, dar ușa nu se închidea, pentru cășoarecele stătea pe prag.

— Te învăț eu minte, animal rău, strigă fata, scoasă din fire. Luă o mătură ca să loveascășoarecele, dar mătura se aprinse și-i arse mâinile. O aruncă repede jos și o împinse în sobă ca să nu ardă dușumeaua. Apucă un vas cu apă care fierbea pe foc și o aruncă peste șoarece, dar apa se transformă în lapte proaspăt pe care șoarecele îl bău, spunând cu batjocură:

— Ești bună Rozalia, după ce m-ai eliberat, îmi servești și o masă gustoasă.

Biata Rozalia era în încurcăturăși începu să plângă amarnic. Atunci îl auzi pe tatăl ei venind.

— Tata, vine tata! Șoricelule, te rog, fie-ți milă, pleacă să nu te vadă.

— Nu voi pleca, dar pentru că mă rogi, am să mă ascund în spatele picioarelor tale, până când tatăl tău va descoperi că m-ai eliberat.

Abia apucășoarecele să se ascundă, că tatăl și intră în casă. O privi pe Rozalia, îi văzu fața palidăși speriată... apoi spuse:

— Rozalia, am uitat cheia de la casă. Ai găsit-o cumva?

— Este la mine, zise Rozalia roșind.

— Ce s-a întâmplat aici? Cine a răsturnat laptele?

— Pisica, tată. ,

— Pisica? Nu se poate, cum a putut căra pisica vasul cu lapte în mijlocul camerei, ca să-l răstoarne?

— Nu, tată, eu l-am răsturnat, când l-am adus.

Rozalia vorbea încet și nu îndrăznește să-l privească în ochi pe tatăl ei.

— Fă curățenie, Rozalia. Adu mătura și curăță podeaua de lapte...

— Nu mai avem mătură, tată.

— Cum? Nu mai avem mătură? Când am plecat era aici.

— Am aruncat-o în sobă, tată, din greșală, am vrut să... vroiam să fac... nu mai potu spune nimic.

Tatăl se uită la ea nedumerit, aruncă o privire în jurul camerei, suspină și merge la căsuță. Rozalia căzu pe un scaun plângând. Șoarecele nu se mai mișcă. După un timp, tatăl se întoarce și ca un nebun disperat și panicat strigă:

— Rozalia, copil nenorocit, ce-ai făcut? Ai căzut pradă curiozității și ai eliberat pe cel mai crud dușman al nostru.

— Iartă-mă, te rog, iartă-mă! strigă Rozalia aruncându-i-se la picioare. Nu mi-am dat seama ce rău fac.

— Așa se întâmplă totdeauna când nu asculți. Crezi că faci un rău mic și când colo aduci nenorocirea asupra ta și a altora.

— De șoarecele acesta te îngrozești atât de mult? Dacă- i atât de puternic, cum de l-ai putut ține închis și de ce nu poți să-l închizi din nou?

— Acest șoarece e o zână rea și puternică. Eu însumi sunt Duhul Prevăzător și pentru că tu ai eliberat dușmanul meu, acum pot să-ți spun, ceea ce ți s-a părut un mister până în ziua când împlineai cincisprezece ani. Cum îți spuneam, sunt Duhul

Prevăzător. Mama ta era o simplă muritoare, era om, și era atât de frumoasăși bună, încât Reginei Zânelor și Regelui Duhurilor, i-au plăcut atât de mult încât, mi-au dat voie s-o iau de soție. La nuntă, am uitat s-o poftesc pe Zâna Rea, care era furioasă că mă însor cu o muritoare și am refuzat să mă căsătoresc cu una din fiicele ei. De atunci, încearcă să se răzbune și să-mi facă rău mie și familiei mele. Nu îmi este frică de ea, pentru că puterea mea este la fel de mare ca și a ei, iar pe mine mă iubea foarte mult Regina Zânelor. Întotdeauna am învins-o și nu am lăsat-o să ne facă vreun rău. După ce te-ai născut tu, mama ta s-a îmbolnăvit și avea dureri puternice pe care nu puteam să i le alin. Am mers să cer ajutorul Reginei Zânelor și când m-am întors, mama ta murise. Zâna Rea a omorât-o în timp ce eu lipseam și tocmai voia să sădească în tine toate relele și toate viciile posibile. M-am întors la timp pentru a o împiedica și am oprit-o tocmai în momentul când a reușit să te acopere cu o curiozitate prin care trebuia să te nenorocească, și de la cincisprezece ani să devii sclava ei pentru toată viața.

Ajutat și de Regina Zânelor, am reușit să îi slăbim vraja și am hotărât că nu vei intra în stăpânirea ei decât dacă până la cincisprezece ani vei cădea de trei ori pradă curiozității tale, în împrejurări foarte grele. În același timp, pentru a o pedepsi, Regina Zânelor a prefăcut-o într-un șoarece și a închis-o în căsuța pe care ai văzut-o.

Am hotărât să nu iasă de acolo decât dacă tu îi vei deschide de bună voie ușa, *și* că nu-și va relua înfățișarea de zână decât dacă tu vei cădea pradă curiozității de trei ori, până la vârsta de cincisprezece ani. Iar dacă vei împotrivi doar o dată acestei înclinări rele, vei fi eliberată pentru totdeauna, împreună cu mine, din puterea acestei zâne rele. Am obținut aceste favoruri cu mari greutăți și numai făgăduind că voi împărtăși soarta ta și voi deveni odată cu tine sclavul Zânei Rele, dacă tu nu-ți vei stăpâni curiozitatea. De aceea, am hotărât să trăim singuri, să nu vezi pe nimeni și m-am obligat să te educ astfel încât să nu înțelegi ce este curiozitatea. .

Ti-aduceam tot ce îți trebuia, tot ce doreai, și eram bucuros că reușisem. Mai erau doar trei săptămâni până la ziua ta, și-ai fi fost eliberată pentru totdeauna din jugul acestei zâne rele, când iată că mi-ai cerut cheia, lucru pe care nu l-ai mai făcut niciodată. Nu ți-am putut ascunde cât am fost de neliniștit și neliniștea mea ți-a stârnit și mai mult dorința. Știam că te prefaci veselăși nu-ți pasă de nimic. Durerea mea cea mare, a fost atunci când Regina Zânelor mi-a poruncit să-ți las cheia pe masă la îndemână pentru a te pune la încercare. Am fost silit să fac acest lucru, și am plecat de acasă oferindu-ți ocazia de a cădea pradă ispitei. Îți închipui cât am suferit în timpul

cât te știam singură? La întoarcere, am înțeles că nu ai reușit să înfrunți curiozitatea, și te-am văzut în încurcătură când ai încercat să mă păcălești. Am fost nevoit să-ți ascund totul, să nu-ți vorbesc de primejdiile ce ne pândesc decât după ce ai fi împlinit cincisprezece ani și pericolul ar fi trecut. Dacă nu respectam această poruncă, aș fi fost pedepsit să te văd căzând în puterea zânei.

Încă nu-i totul pierdut. Îți vei putea repara greșeala dacă timp de cincisprezece zile vei ști să-ți înfrângi curiozitatea. Apoi, după ce vei împlini cincisprezece ani, va trebui să te căsătorești cu un prinț, pe nume Prințul Frumos. Acest lucru este încă cu puțință. Ah, Rozalia, scumpa mea copilă, gândește-te la fericirea noastrăși nu te lăsa din nou ispitită!

Rozalia stătea în genunchi, în fața tatălui ei cu fața ascunsă în mâini și plângea.

Aceste cuvinte ale lui i-au dat curaj și voință. Îl îmbrățișa cu dragoste și îi spuse:

— Da, tată, îți jur că voi îndrepta greșeala pe care am săvârșit-o, dar nu mă mai lăsa singură. Fără tine, nu voi avea tăria de a înfrunta acest lucru. Am nevoie de supravegherea tapărintească.

— Nu, Rozalia! Eu nu mai pot să rămân lângă tine. Acum sunt în puterea dușmancei mele și nu-mi va îngădui să te feresc de capcanele în care va căuta să te atragă prin răutatea ei. Mă mir că încă nu e aici pentru că durerea mea i-ar face mare plăcere.

— Sunt aici, la picioarele fiicei tale, spuse șoarecele cenușiu apărând în fața nefericitului tată. Mă distrez atât de bine ascultându-te cum povestești despre suferințele pe care ți le-am pricinuit. Acum ia-ți rămas bun de la scumpa ta Rozalia. O iau cu mine și nu-ți dau voie s-o urmezi.

Spunând acestea, o prinse pe Rozalia, cu dinții săi ascuțiți, de poalele rochiei, ca s-o tragă după ea. Fata țipă îngrozităși nu se lăsă de tatăl ei, dar o putere mai mare o târî dupășoarece.

Nenorocitul tată puse mâna pe un baston, vrând să loveascășoarecele, dar, înainte de a-l atinge, acesta puse o lăbuță pe piciorul duhului, care rămase împietrit ca o

statuie. Rozalia îmbrățișa genunchii tatălui și cerea îndurarea șoarecelui care, râzând cu răutate, îi spuse:

— Vino, draga mea! Trebuie să găsim locul unde-ți voi stârni iarăși curiozitatea. Vom merge prin toată lumea și vei vedea multe în aceste cincisprezece zile.

Șoarecele o trăgea mereu, dar Rozalia se ținea cu toate puterile de tatăl ei și nu se desprindea. Atunci șoarecele scoase un strigăt răgușit și casa fu cuprinsă de flăcări. Rozalia își dădu seama că trebuie să plece cu ea, pentru că dacă va muri arsă, tatăl ei va rămâne veșnic în puterea zânei.

— Rămâi cu bine, tată! îi spuse lăcrimând.

Și fugi repede pentru a nu fi cuprinsă de flăcări.

Merse multe ore fără să știe unde se află până când doborâtă de oboseală și de foame, întâlni o femeie care ședea în fața casei ei și căruia îi spuse:

— Doamnă, fiți bunăși adăpostiți-mă. Sunt moartă de foame și de oboseală. Dați-mi voie să înnoptez la dumneavoastră.

— Cum se poate ca o fată atât de frumoasă să umble singură pe drumuri? Dar animalul acesta urâcios, ce este?

Atunci Rozalia întoarse capul și văzu șoricelul, care o privea batjocoritor. Vru să-l gonească, dar el nu se mișcă din loc. Femeia, văzând aceasta, dădu din cap și spuse:

— Mergi sănătoasă, frumoaso. Nu-l pot găzdui pe necuratul în casa mea...

Rozalia merse mai departe, plângând, și, oriunde ajungea și cerea ajutor, nu era primită din cauza șoarecelui care nu o părăsea.

În cele din urmă intră într-o pădure, unde găsi un râuleț și poame din belșug. Mancăși bău, apoi se așeză lângă un copac gândindu-se la tatăl ei și la ce se va întâmpla în aceste cincisprezece zile. Tot gândindu-se, închise ochii ca să nu mai vadă șoarecele. Venirea nopții și oboseala o făcură să cadă într-un somn adânc.

3. Prințul Frumos

Rozalia încă dormea, când Prințul Frumos a început vânătoria în pădure la lumina torțelor. El urmărea un cerb care se ghemui speriat lângă tufișul unde dormea Rozalia. Câinii și vânătorii alergau după cerb, când deodată câinii s-au oprit din lătrat și priveau tăcuți spre Rozalia. Prințul sări din șa ca să-i îndemne să caute cerbul, dar care nu-i fu mirarea, când văzu o fată tânărăși frumoasă ce dormea liniștită în tufișul din pădure. Nu era nimeni cu ea și apropiindu-se, zări pe obraji urmele lacrimilor ce continuau încă să curgă din ochii ei închiși. Îmbrăcămintea Rozaliei, mâinile ei albe, degetele subțiri, cu unghii trandafirii, frumosul ei păr castaniu, pieptănat cu grijăși prins cu un pieptene de aur, încălțăminte frumoasăși colierul de perle, toate arătau că fata trebuia să fie de neam mare.

Deși caii tropăiau, câinii lătrau și oamenii făceau zgomot, ea dormea în continuare și nu-i auzea. Prințul nu se mai sătura privind-o și îngrijorat de somnul ei adânc, o prinse de mânăși o scutură ușor, dar fata tot nu se trezi.

— Nu pot să părăsesc această copilă, spuse el curtenitor. Cu siguranță că i s-a întâmplat ceva rău. Dar cum s-o ducem așa, adormită?

— Prințe, spuse Hubert, maestrul său de vânătoare, să facem un pat din ramuri și s-o ducem până la vreun han apropiat.

— Bună idee, Hubert, faceți un pat pe care o vom așeza încetișor, numai că nu o vom duce la han, ci în palatul meu. Trebuie să fie vreo prințesă, pentru că e frumoasă ca un înger. Voi avea grijă personal să se simte bine.

Hubert și ofițerii au făcut repede patul din ramuri, peste care prințul își întinse mantaua sa, o ridicară apoi cu grijă pe Rozalia, care continua să doarmă, și o așeză în el. Atunci Rozalia, care părea că visează, surâse și vorbi încet:

— Tată, tată, sunt salvată pentru totdeauna... Regina Zânelor... Prințul Frumos... îl văd... ce frumos e!...

Mirat căși-a auzit numele, prințul nu se mai îndoii că Rozalia e vreo prințesă aflată sub puterea unei vrăji. El porunci oamenilor săi, să umble cu grijă spre a nu o trezi și merse tot timpul alături de ea.

La palat prințul porunci să se pregătească pentru Rozalia camera reginei, și o duse în brațe până în odaia ei. Apoi rugă femeile, care trebuiau s-o slujească, să-l anunțe imediat ce se va trezi.

Rozalia dormi până a "doua zi. Soarele era sus când deschise ochii, iar când se văzu în camera elegantă, se miră, neștiind unde se află. Șoarecele dispăruse.

— Am fost oare eliberată de vraja zânei rele? Mă aflu cumva la o zână bună? se întreba cu bucurie Rozalia. Merse la fereastră și văzu în curte soldați, ofițeri îmbrăcați în uniforme strălucitoare. Din ce în ce mai mirată, era gata să strige pe unul din ei, însă se răzgândi pentru că auzi pași în cameră. Prințul Frumos îmbrăcat într-un bogat costum de vânătoare, stătea în fața ei privind-o cu admirație. Rozalia îl recunoscuse îndată pe prințul pe care-l visase și strigă:

— Prințul Frumos!

— Mă cunoști? întrebă mirat prințul. Dacă mă cunoști, cum am putut eu uita numele și trăsăturile tale?

— Nu te-am văzut decât în vis, prințe, răspunse Rozalia roșind. În ce privește numele meu, n-ai de unde să-l cunoști, deoarece nici eu nu cunosc decât de ieri numele tatălui meu.

— Care este numele pe care ți l-a tăinuit atât de mult timp?

Rozalia îi povesti tot ce aflate de la tatăl ei și-i spuse cât este de vinovată pentru că a căzut pradă curiozității, precum și de nenorocirile care au urmat.

— Am fost nevoită să-l părăsesc pe tatăl meu pentru a scăpa de flăcările aprinse de zâna cea rea, apoi am fost umilită și respinsă peste tot din cauza șoarecelui cenușiu. Credeam că o să mor de frig și de foame, dar curând m-a cuprins un somn greu, plin de vise și nu știu cum am ajuns aici.

Prințul îi povesti cum a găsit-o adormită în pădure și ce cuvinte spunea în vis.

— Ceea ce nu ți-a spus tatăl tău, e că Regina Zânelor, a hotărât de mult că vei fi soția mea când vei împlini cincisprezece ani. Desigur că ea m-a făcut să doresc să vânez dimineața devreme, la lumina torțelor, pentru a te găsi în acea pădure în care te-ai rătăcit. Peste câteva zile vei împlini cincisprezece ani. Te rog, să încerci să te simți bine în palatul meu, pentru că acum îți aparține și vei deveni regină. În curând tatăl tău va fi din nou alături de tine și-atunci vom sărbători căsătoria noastră.

Rozalia îi mulțumi tânărului prinț, apoi se duse în camera alăturată pentru a se îmbrăca. Se servea masa de prânz. În această cameră mai multe femei o așteptau pentru a-i arăta tot felul de rochii, care mai de care mai frumoasă.

Rozalia nu era pretențioasă și-i plăcu o rochie din voal trandafirii, împodobită cu dantelă, brodată cu trandafiri, pe care o îmbrăcă imediat. Părul ei frumos, castaniu, era împletit, ca o coroană în jurul capului. Când fu gata, prințul veni s-o conducă la masă.

Fetei îi era foame, căci nu mâncase din ajun și mancă atât de mult încât crezu, că nu se va mai putea ridica de la masă. Apoi, prințul o invită la plimbare în grădină, să-i arate serele care erau neasemuit de frumoase. La capătul uneia din sere se afla un ghiveci mare cu florile cele mai alese, și în mijloc părea să fie un arbore, dar acesta era bine acoperit cu o pânză prin care, se vedeau doar niște puncte de o strălucire uimitoare.

4. Arborele din seră.

Rozalia admiră toate florile. Ea credea că prințul va da jos pânza care acoperea arborele misterios, și-i va arăta ce este, dar erau pe cale să plece din seră și el nu-i spunea nimic. Fiind curioasă să afle, îl întreabă:

— De ce este acoperit copacul?

— E un dar de nuntă pentru tine, pe care nu trebuie să-l vezi înainte de a împlini cincisprezece ani.

— Dar ce strălucește așa de frumos sub pânză?

— Vei afla peste câteva zile, Rozalia, și mă laud acum, că acesta nu va fi un dar obișnuit.

— Nu-l pot vedea acum?

— Nu, Rozalia, Regina Zânelor mi-a interzis să-ți-l arăt înainte de a fi soția mea. Dacă aș face altfel, vom avea necazuri. Cred că mă iubești destul de mult pentru a-ți putea stăpâni curiozitatea câteva zile.

Cuvintele prințului o făcură să se cutremure, amintindu-i de șoarecele cenușiu și de toate nenorocirile care o amenințau pe ea și pe tatăl ei, dacă se va lăsa păcălită de Zâna Rea.

Nu mai vorbi nimic de arborele misterios; se plimbă cu prințul și ziua trecu cât se poate de plăcut. Prințul o prezentă la curte și doamnelor de onoare ca fiind viitoarea lui soție, pe care i-a ales-o Regina Zânelor, iar Rozalia se purta frumos cu fiecare și toate se bucurau că vor avea o regină atât de încântătoare.

În zilele ce-au urmat, s-au organizat jocuri, vânători, plimbări. Cei doi îndrăgostiți așteptau nerăbdători ziua de naștere a Rozaliei în care se vor putea căsători. Ei se iubeau cu duioșie și Rozalia dorea din toată inima să-l revadă pe tatăl ei, dar gândul la arborele din seră puse stăpânire pe mintea ei. Îi visa și noaptea, și se stăpânea din toate puterile să nu se ducă să-l vadă.

În sfârșit veni și ultima zi. A doua zi, Rozalia împlinea cincisprezece ani.

Prințul era foarte ocupat cu pregătirile pentru nuntă, la care au fost poftite toate zânele bune pe care le cunoștea și, bineînțeles, și Regina Zânelor.

În dimineața aceea, Rozalia era singură; era bucuroasă și se gândea la fericirea ce o aștepta. Deodată, se pomeni că merge spre seră, și se trezi în fața arborelui acoperit.

— Măine te voi vedea, îi vorbi ea copacului, deși, dacă vreau, pot să te văd și acum. Sunt aici câteva mici găurele și te-aș putea privi puțin... Nu ar afla nimeni... Măine îmi vei aparține, așa căși astăzi aș putea să te privesc.

Se uită în jur și nu văzu pe nimeni. În dorința ei de a-și satisface curiozitatea, uită cu desăvârșire de bunătatea prințului, de pericolele ce o amenințau și se lăsă ispitită. Trase de pânză și aceasta se rupse de sus în jos, cu un zgomot asurzitor, ca de tunet. În fața ochilor uimiți ai Rozaliei, apărură un arbore a cărui tulpină era de coral, frunzele din smaralde, fructele din pietre prețioase de toate culorile - diamante, perle, rubine, safire, opal, topaz - mari ca și fructele pe care le reprezentau și de o asemenea strălucire încât Rozalia ameți.

Un tunet mai puternic decât primul o trezi din amețealăși simți cum este luată pe sus și dusă într-o câmpie, de unde văzu prăbușindu-se palatul prințului. Pipețe îngrozitoare se auzeau de sub dărâmături; apoi Rozalia îl văzu pe prinț ieșind de sub ruine însângerat și cu hainele zdrențuite. El se apropie de Rozalia și-i spuse cu tristețe:

— Rozalia! Neascultătoare Rozalia! Uite ce ai făcut! Totul s-a prăbușit. Acum sunt sigur că vei cădea și a treia oară pradă curiozității tale și atunci nenorocirea tatălui tău, a mea și a ta va fi definitivă. Rămâi cu bine, Rozalia! Îți doresc să poți regreta ceea ce ai făcut... eu te-am iubit și nu doream decât fericirea ta.

Apoi prințul se îndepărtă încet. Rozalia căzu în genunchi, înecată în lacrimi. II strigă, dar el dispăru din ochii ei, fără a mai privi înapoi. Auzi râsul scârțâit al șoarecelui cenușiu ce se afla în fața ei.

— Mulțumește-mi! Hai, mulțumește-mi, Rozalia, pentru ajutorul ce ți-am dat. Eu te făceam să visezi noaptea arborele ascuns. Eu am ros pânda în câteva locuri, ca să poți vedea ce e înăuntru. Dacă nu reușeam să te păcălesc, aș fi fost pierdută, iar tu și tatăl tău ați fi scăpat de mine, la fel Prințul Frumos. Am să mă gândesc la altceva acum, pentru ca să mai săvârșești o greșală, micuța mea, și veți fi ai mei pentru totdeauna.

Șoarecele, începu să danseze de bucurie în jurul Rozaliei. Vorbele lui, atât de dușmănoase, nu au înfuriat-o pe Rozalia. Eu sunt de vină, își spuse ea. Dacă nu eram curioasă, șoarecele cenușiu n-ar fi reușit să mă facă să săvârșesc o faptă atât de rea. Trebuie să ispășesc totul prin durere, prin răbdare și prin voință neclintită. Am să înving a treia încercare, oricât le grea ar fi. De altfel, nu mai am decât câteva ore de așteptat și numai de mine depinde, fericirea mea, a tatălui meu și a 'rințului Frumos.

Rozalia nu se mișca din loc, cu toate încercările șoarecelui de a o face să plece de acolo. Stătea ca împietrită în "ața ruinelor palatului.

5. Caseta

Astfel trecu ziua întreagăși Rozaliei i se făcu sete.

— Ar trebui să sufăr și mai mult, pentru a mă pedepsi pentru nenorocirile ce le-am pricinuit tatălui meu și prințului. Voi aștepta aici cei cincisprezece ani ai mei.

Întinericul nopții începea să se lase când, deodată o femeie bătrână ce trecea pe acolo, se apropie de Rozalia și îi spuse:

— Frumoasa mea copilă, aș vrea să te rog să-mi păstrezi această casetă, până mă întorc pentru că mi-e greu s-o port cu mine.

— Cu plăcere, doamnă, răspunse Rozalia politicoasă.

— Mulțumesc, frumoasa mea copilă. Nu voi lipsi mult, dar te rog să nu te uiți în casetă. Sunt în ea lucruri cum n-ai mai văzut și n-ai să mai vezi vreodată. Așez-o binișor, fiindcă o lovitură ceva mai puternică ar putea s-o spargăși îți repet, nimeni nu trebuie să vadă ce conține.

Spunând acestea, bătrâna plecă. Rozalia așeză caseta cu grijă lângă ea și se gândi la toate întâmplările din acea zi.

Se făcu noapte beznăși bătrâna nu se înapoia. Se uită la casetăși văzu cu uimire că pământul era luminat în jurul ei.

— Ce strălucește oare în această casetă? privind-o pe toate părțile, nu-și dădea seama de unde venea acea lumină, și o puse jos spunând: •

— Ce-mi pasă mie ce este în ea? Nu-mi aparține mie, ci. bătrânei care mi-a încredințat-o. Nici nu vreau să mă mai gândesc, ca să nu fiu ispitită s-o deschid.

Zis și făcut. Nici nu se mai uităși făcu tot posibilul să nu se mai gândească la ea. închise ochii, hotărâtă să aștepte să se facă ziuă.

— Măine voi împlini cincisprezece ani, îl voi revedea pe tatăl meu, pe Prințul Frumos iar Zâna Rea nu va mai putea să ne facă rău.

— Rozalia, Rozalia, se auzi vocea șoarecelui cenușiu, sunt aici. Sunt prietenul tău, dacă vrei să-ți dovedesc îți pot arăta ce-i în casetă.
Rozalia nu-i răspunse.

— Nu auzi ce spun, Rozalia? Sunt prietena ta, crede-mă. Ascultă-mă!

Nici un răspuns. Atunci șoarecele care nu mai avea timp de pierdut, se aruncă asupra casetei și începu să-i roadă capacul. Tatăl Rozaliei a rămas în palatul prințului, alături de copiii săi. Rozalia se lecu pentru totdeauna de a mai fi curioasă. Prințul și Rozalia s-au iubit toată viața și au avut copii frumoși care au fost botezați de zâne bune, pentru a-i ocroti împotriva zânelor răuvoitoare și a duhurilor rele...

Cuprins

Băiatul cel bun.....

Ursisor.....

Povestea prințesei Dalia.....

Aurora, Căprioara Bună si Dulce PISOI.....1:

Șoricelul cenușiu.....1 <9 9